

“[...] Γι αυτό προτείνουμε το inside out να είναι πάντα γέννημα συνδιαμόρφωσης. Φυσικά δεν είμαστε αφελείς να πιστεύουμε πως κάτι τέτοιο είναι εφικτό με όρους πλήρους ταύτισης και συμφωνίας, ούτε είναι το ζητούμενο αυτό. Όταν λέμε συνδιαμόρφωση, την τοποθετούμε στο επίπεδο κοινής διαμόρφωσης του υλικού-θεματικών που θα συμπεριλαμβάνει με απόψεις, προβληματισμούς, διάλογο, κριτική και από τις δύο πλευρές, έτσι ώστε όχι μόνο να αναδεικνύεται όσον το δυνατό καλύτερα η εκάστοτε υπόθεση, αλλά και η μεταξύ μας επικοινωνία να συνεισφέρει στη ζύμωση και την καλύτερη ανάδειξη γενικότερων πολιτικών ζητημάτων (στρατηγικής, αγώνα κ.α) [...]”.



“[...] Πέρα από τη διαδραστικότητα που επιτυγχάνεται ανάμεσα σε εσάς και σε εμάς που βρισκόμαστε φυλακισμένοι, το "inside out" δίνει τη δυνατότητα στους ανθρώπους που θα το διαβάζουν να προσεγγίζουν την εκάστοτε θεματική, όχι μέσα από κείμενα που θέλουν να πείσουν για την ορθότητα της δικής τους οπτικής, αλλά μέσα από τη δημιουργική παράθεση ιδεών που δεν εγχυώνται την ταύτιση ή τη συμφωνία μεταξύ τους [...]”



inside out

για να έρθουν τα μέσα έξω

για την αλληλεγγύη
στους πολιτικούς
κρατούμενους
και τους φυλακισμένους
αγωνιστές
τεύχος 1, απρίλης 2012

Διακήρυξη της Ανοιχτής Συνέλευσης Αλληλεγγύης στους Διωκόμενους και Φυλακισμένους Αγωνιστές Ηράκλειο Κρήτης (Απρίλης 2011)

Έχουμε πόλεμο

Απτός και ορατός, το οικονομικό και πολιτικό σύστημα εναντίον της κοινωνίας. Υγεία, παιδεία, ασφάλιση, εργασία καταστρατηγούνται, Όλο και περισσότερες απεργίες κηρύσσονται παράνομες, τα ΜΑΤ ξυλοκοπούν αδιακρίτως διαδηλωτές, περιοχές που αντιστέκονται βρίσκονται υπό αστυνομική κατοχή (Εξάρχεια-Κερατέα), νομοθετήματα (τρομονόμος) ποινικοποιούν όσους τολμούν να σηκώσουν κεφάλι. Από την άλλη η δυσαρέσκεια μεγαλώνει, όλο και περισσότεροι βρίζουν και αναθεματίζουν το πολιτικό σύστημα, τους πολιτικούς, τις τράπεζες, τις ασφαλιστικές, τους μπάτσους, τη μοίρα τους. Κάποιοι δεν αρκέστηκαν σε αυτό, σηκώθηκαν από τους καναπέδες τους, βρέθηκαν, συζήτησαν, οργανώθηκαν και πέρασαν από την απάθεια στην επίθεση. Τράπεζες, πολυεθνικές, βιομήχανοι, αστυνομικά τμήματα, ακροδεξιές ομάδες, το χρηματιστήριο, δικαστήρια και άλλα

βρέθηκαν στο στόχαστρο.

Έχουμε ομήρους

Αυτή την στιγμή στην Ελλάδα έχουμε δεκάδες αγωνιστές-ριες που κρατούνται στις φυλακές για τις ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ επιλογές ή τις ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ τους αντιλήψεις. Αν προσθέσουμε όλους όσους διώκονται ποινικά, φτάνουμε σε τριψήφια νούμερα. Έχουμε νεκρούς και ακρωτηριασμένους συντρόφους. Οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι αποκομμένοι από την αγωνιζόμενη κοινωνία, αντιθέτως είναι οι πιο προωθημένοι μαχητές της, είναι αυτοί που το σύστημα ανακήρυξε ως τους πιο επικίνδυνους εχθρούς του, γι' αυτό και βρίσκονται εκεί που είναι, γι' αυτό και δικάζονται υπό ειδικό καθεστώς, κρατούνται σε ειδικά κελιά. Γιατί είναι πολιτικοί κρατούμενοι.

Έχουμε ευθύνες

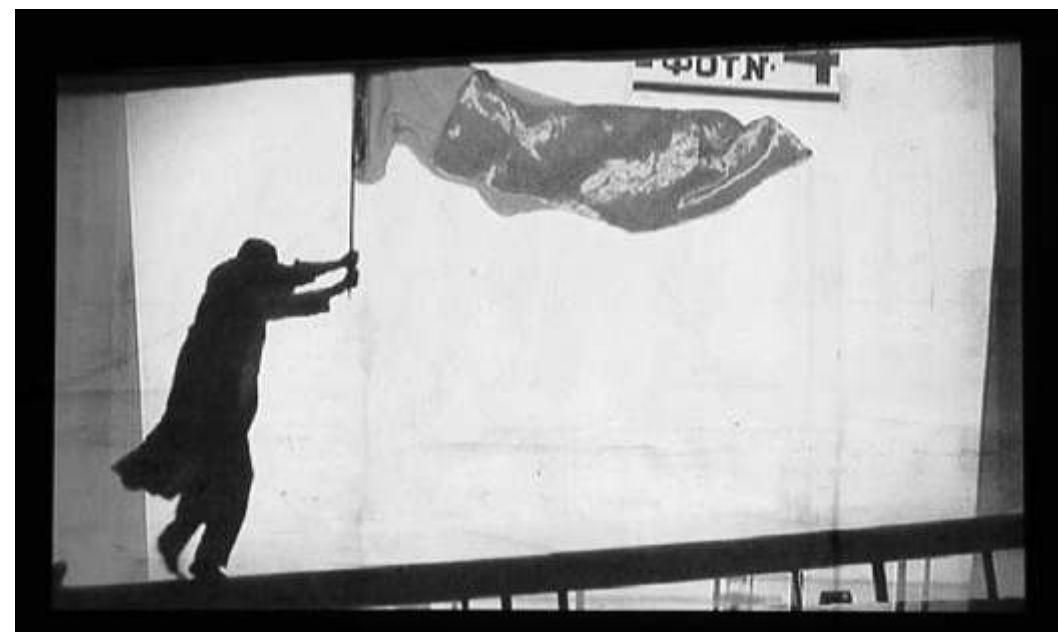
Και δεν είναι λίγες. Πρέπει να οικοδομήσουμε τις βάσεις που θα βάζουν την αλληλεγγύη προς

Το ανά χείρας έντυπο εκδόθηκε σε 3.000 αντίτυπα από τη Συνέλευση Αλληλεγγύης και Οικονομικής Υποστήριξης Φυλακισμένων Αγωνιστών, Πολιτικών Κρατουμένων & Διωκόμενων Συντρόφων - Ηράκλειο Κρήτης σε συνδιαμόρφωση με τα φυλακισμένα μέλη της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

Περιλαμβάνει τοποθετήσεις, κριτική και διάλογο μεταξύ των δύο συλλογικοτήτων που έλαβαν χώρα σε διάστημα σχεδόν ενός χρόνου (Απρίλης 2011 - Γενάρης 2012) πάνω σε μια σειρά πολιτικά ζητήματα που θεωρούμε ότι απασχολούν όχι μόνο τους «εμπλεκόμενους» στην έκδοση αλλά και πάρα πολλούς άλλους συντρόφους.

Κυκλοφορεί ελεύθερο σε αναρχικά στέκια, καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους.

Ηράκλειο Κρήτης, Απρίλης 2012



αυτούς σε ένα συνολικό πλαίσιο που θα τους αγκαλιάζει ΟΛΟΥΣ, θα στέκεται δίπλα τους, θα μιλάει με και γι' αυτούς. Όπως είπε και ο Δ. Κουφοντίνας σε παρέμβαση του:

“Η αναφορά του κινήματος αλληλεγγύης, αλλά και των πολιτικών κρατούμενων, ιδιαίτερα όσων πήραν τα όπλα για να επαναστατικοποιήσουν την κοινωνία, χρειάζεται να είναι ολόκληρη η κοινωνία, και όχι στενοί κοινωνικοί χώροι στο όνομα μιας «καθαρότητας» που οδηγεί σε διαρκή κατακερματισμό, μέχρι το όριο του ατόμου. Είναι απαραίτητη η πολιτική σύνδεση με το ευρύτερο κίνημα, και γι αυτό το κίνημα αλληλεγγύης δεν μπορεί απλώς να είναι καθαρά ιδεολογικό, χωρίς να έχει δηλαδή συγκεκριμένους πολιτικούς στόχους”.

Εμείς από την πλευρά μας ορίζουμε τους στόχους αυτούς ως εξής:

* ΣΥΝΟΛΙΚΗ και όχι επιλεκτική αντιμετώπιση του ζητήματος.

* Αναφορές στις επί μέρους υποθέσεις δίχως να τις τοποθετούμε στο επίκεντρο, αποκόπτοντας τες έτσι από την ουσία του ζητήματος.

* Μπόλιασμα κάθε είδους κοινωνικού αγώνα,

από εδώ και στο εξής, με το ζήτημα ύπαρξης πολιτικών κρατούμενων και την αλληλεγγύη προς αυτούς. Να κάνουμε το ζήτημά τους ζήτημα των κομματιών της κοινωνίας που αγωνίζονται. Σε κάθε απεργία, κάθε διαδήλωση, κάθε κατάληψη, κάθε παρέμβαση. Έτσι προετοιμάζουμε το έδαφος για τη στιγμή εκείνη όπου οι συσχετισμοί θα αλλάξουν, όπου η αγανάκτηση και η οργή θα βγει στους δρόμους για να απαιτήσει αυτή τη φορά, όχι μονάχα να ξεσπάσει. Ευθύνη όλων μας είναι μέσα σε αυτές τις απαιτήσεις να κυριαρχούν:

-Κατάργηση του τρομονόμου

-Κατάργηση των ειδικών συνθηκών κράτησης

Ός την επανάσταση, την κατάργηση της εξουσίας, των φυλακών... έχουν να γίνουν ακόμη κάποια βήματα...

Καλούμε κάθε σκεπτόμενο και αγωνιζόμενο άνθρωπο που συμφωνεί με τα παραπάνω, να γίνει κομμάτι της διαδικασίας αυτής. Μπορείτε να μας βρείτε κάθε Δευτέρα στις 19:00 στην κατάληψη Ευαγγελισμού (Θεοτοκοπούλου 18) ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στο insideout@espiv.net



Σύντροφοι-ισσα,

σας στέλνουμε τους αγωνιστικούς μας χαιρετισμούς από την ανοιχτή συνέλευση αλληλεγγύης στους διωκόμενους και φυλακισμένους αγωνιστές – Ηράκλειο Κρήτης. Η συνέλευση δημιουργήθηκε το Σεπτέμβριο του 2010, συμμετέχοντας συγχρόνως και στο πανελλαδικό εγχείρημα του ταμείου αλληλεγγύης και οικονομικής υποστήριξης των φυλακισμένων αγωνιστών. Δεν είμαστε μια ομοιογενής ομάδα, αλλά μια ανοιχτή δομή η οποία συγκροτείται από άτομα διαφόρων τάσεων και αντιλήψεων που αυτό που μας συνδέει είναι η θεώρηση ότι οι φυλακισμένοι αγωνιστές είναι από τη δική μας μεριά του οδοφράγματος.

Εξαρχής δεν ορίσαμε την αλληλεγγύη μονάχα σε οικονομικό επίπεδο γι αυτό και θέσαμε στόχους με σκοπό την ανάδειξη των υποθέσεων και την προώθηση του λόγου των φυλακισμένων συντρόφων /ισσών προς τα έξω. Στην πορεία όμως, και μετά από συζητήσεις, προέκυψε η ανάγκη για μια επικοινωνία μεταξύ των μέσα και των έξω.

Έτσι, μετά την εκδήλωση που έγινε στο Ηράκλειο τον περασμένο Φλεβάρη, ερχόμενοι σε μια πρώτη επαφή μέσα από τη συμμετοχή σας σε αυτή, σας κάνουμε γνωστή την επιθυμία μας για τη συνέχιση αυτής της επικοινωνίας. Πιστεύουμε ότι η προσπάθεια να δημιουργηθούν, όσον αφορά την αλληλεγγύη, σταθερές και συνεπείς κινηματικές δομές και εγχειρήματα (κάτι το οποίο προσπαθεί να ορθοποδήσει και σε πανελλαδικό επίπεδο), πρέπει να βασίζεται και στη συμμετοχή των φυλακισμέ-

νων συντρόφων, μέσα από την ανταλλαγή απόψεων σε ένα όσο το δυνατόν κοινό πλαίσιο αγώνα. Οι απόψεις μας πάνω στο ζήτημα της αλληλεγγύης αναφέρονται στο παρακάτω κείμενο, τις οποίες έχουμε ήδη καταθέσει στην μπροσούρα και στο παρόν κείμενο με τίτλο “Για την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους συντρόφους”, η οποία εκδόθηκε με αφορμή την εκδήλωση και σας έχει ήδη σταθεί. Απόψεις πάνω στις οποίες θα θέλαμε φυσικά να καταθέσετε και τις δικές σας.

Για την Αλληλεγγύη στους Φυλακισμένους Αγωνιστές

«Προσαρμόζοντας το νόμο της φυσικής, όπου η δράση φέρνει πάντα αντίδραση, στη μελέτη της κοινωνίας, προκύπτει ότι κανένα εξουσιαστικό σύστημα δεν θα μπορέσει ποτέ να επιβληθεί πλήρως σε αυτούς που υποτάσσει. Ακόμα και την «εποχή της αφθονίας», κάπου στα μέσα της δεκαετίας του '90, τότε με το χρηματιστήριο, τη συλλογική ονειρώξη του εύκολου πλουτισμού και τις γελοίες θεωρίες περί τέλους της ιστορίας, υπήρχαν πυρήνες αντίστασης στη μαζική κουλτούρα. Και είναι αυτοί οι πυρήνες που μεγάλωναν όσο η ευημερία αποδεικνύονταν πρόσκαιρη και πλαστή, γιγαντώθηκαν με την εξέγερση του Δεκεμβρη και ωριμάζουν την περίοδο της οικονομικής κρίσης που διανύουμε σήμερα. Στην ευθεία πλέον σύγκρουση με το καθεστώς, οι φυλακισμένοι αγωνιστές δεν είναι τίποτα λιγότερο από το αιχμάλωτο κομμάτι του κινήματος.

Ενάντια σ' έναν καλοστημένο ποινικό κώδικα, μια βίαιη δικαστική νομοθεσία και ένα κοινωνικά αποδεκτό σωφρονιστικό σύστημα, που

φυλακίζει, εξευτελίζει και εξοντώνει αγωνιστές που βρέθηκαν από τη μέσα μεριά του τείχους, η απάντηση δίνεται μέσα από τον ΑΓΩΝΑ. Αγώνας μέσα από την αλληλεγγύη, η οποία αποκτά ένα πολύμορφο χαρακτήρα που δεν περιορίζεται μέσα σε μια συγκεκριμένη φόρμουλα λόγου και δράσης. Είναι αναγκαίο να μη μένουμε **μόνο** σε αποσπασματικές δράσεις (συγκεντρώσεις έξω από τις φυλακές, παρουσία εντός των δικαστικών αιθουσών, συναυλίες αλληλεγγύης κ.α.) που στη συνέχεια γνωρίζουν ύφεση σε κινηματικό επίπεδο. Χωρίς βέβαια να απαξιώνονται τέτοιου είδους πρακτικές, μιας και αποτέλεσαν και θα συνεχίζουν να αποτελούν σταθερά βήματα για τη δημιουργία μιας δομής με συνέπεια και σταθερή βάση.

Η αλληλεγγύη δημιουργείται και συντηρείται τόσο ατομικά όσο και συλλογικά και δεν θα πρέπει να αποτελεί ξεχωριστό, αλλά αναπόσπαστο κομμάτι της δράσης μας. Άλλοτε με οικονομική στήριξη, άλλοτε με ηθική και άλλοτε με δράσεις έμπρακτης αλληλεγγύης, θα πρέπει να συνυπάρχει σε όλες τις μορφές και να πηγάζει μέσα από κινηματικές διαδικασίες, με πρώτο βήμα την κοινωνικοποίηση της εκάστοτε υπόθεσης και την ανάδειξη της, αποφεύγοντας νομικά τερτίπια «ενοχής» και «αθωότητας» που συνήθως αποπροσανατολίζουν.

Η αλληλεγγύη δεν προϋποθέτει ταύτιση λόγου και δράσης, αλλά την αντίληψη ότι ανεξάρτητα από στρατηγικές ή τακτικές, ανεξάρτητα από τάσεις και ρεύματα, βρισκόμαστε στην ίδια πλευρά του κοινωνικού πολέμου, αυτήν της συνειδητής ρήξης με τον κόσμο της Εξουσίας. Άλλωστε, κάθε δίωξη και κάθε φυλάκιση είναι και μια άσκηση για το κράτος, πάνω στην οποία στήνεται όχι η αντιπαράθεση του εκάστοτε αγωνιστή με τους διωκτικούς μηχανισμούς, αλλά η δοκιμασία της δυναμικής ολόκληρου

του κινήματος απέναντι τους.

Το κίνημα αλληλεγγύης είναι αναγκαίο να επιδιώκει τη σύνδεση του με τους φυλακισμένους αγωνιστές ώστε να δημιουργηθεί μια σχέση αμφίδρομη. Μια σχέση η οποία θα βασίζεται στην οργάνωση και τη συνέχιση του αγώνα, από κοινού χωρίς διαχωρισμούς «μέσα» και «έξω». Η ανάδειξη των υποθέσεων, η συνεχής κοινωνική ανάδειξη για την ύπαρξη πολιτικών κρατουμένων, η προπαγάνδη του λόγου τους, η επικοινωνία και η ανταλλαγή απόψεων αποτελούν μικρές γέφυρες αντίστασης που θα μας φέρνουν όλο και πιο κοντά, ενώ συγχρόνως θα δημιουργούν ρήγματα στη καρδιά του κράτους.

Οι δημοσιεύσεις φωτογραφιών και στιγμιότυπων προσωπικής ζωής, οι ψευδείς μαρτυρίες και καταθέσεις, η δυσφήμιση των συντρόφων μέσα από τα καθεστωτικά ΜΜΕ και η χυδαία λασπολογία εναντίον τους δημιουργώντας το προφίλ του αδίστακτου «εγκληματία», δυσφημώντας συγχρόνως και τον ίδιο τον κοινωνικό αγώνα σε προσωπικό και συλλογικό επίπεδο, αποτελούν μεθόδους άμυνας και όχι επίθεσης ενός κράτους που φοβάται. Ένα κράτος που προβάλλεται και προασπίζεται από το «αποπαίδι» της αντιτρομοκρατικής τα ΜΜΕ.

Μπροστά στον εξευτελισμό, το βασανισμό και τη φυλάκιση των συντρόφων μας, υποχρέωση μας είναι η διαφύλαξη της ακεραιότητας τους ως προς τη φήμη τους και η πρόαση και συνέχιση του αγώνα τους (μας).

Θα βαδίσουμε **ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ** το δρόμο της **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ** και με οδηγό μας τη συντροφικότητα, για τις άγριες μέρες που μαίνονται, ας γίνουμε όλοι μαζί ένα σώμα, που θα επιτεθεί μανιασμένα για να καταστρέψει κάθε εξουσιαστικό και κυρίαρχο μέσο, εντός και εκτός των τειχών».

Επίσης, με το παρόν γράμμα, θέλουμε να σας κάνουμε μια αναφορά πάνω σε ιδέες και προτάσεις που έχουμε κουβεντιάσει, ακόμα και για προβληματισμούς που έχουν προκύψει.

Ιδέες και Προτάσεις

Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε, όπως ήδη γνωρίζετε, και με τη συμμετοχή της συνέλευσης αλληλεγγύης της Αθήνας. Αυτό αποτέλεσε συγχρόνως την αφετηρία μιας σταθερής επικοινωνίας μεταξύ των δύο συνελεύσεων, θέτοντας εξαρχής κάποιους κοινούς στόχους:

-Τον όσο δυνατό και καλύτερο συντονισμό δράσεων μεταξύ των δύο συνελεύσεων.

-Το άνοιγμα του θέματος της αλληλεγγύης και των πολιτικών κρατουμένων σε πανελλαδικό επίπεδο.

Σε ότι αφορά την υλοποίηση του δεύτερου στόχου, θα σταθεί άμεσα πανελλαδικώς ένα γράμμα σε συντρόφους/ισσες σε άλλες πόλεις

(οι οποίες δεν έχουν οριστεί ακόμα), στο οποίο οι δύο συνελεύσεις θα καταθέτουμε την πολιτική μας θέση πάνω στο θέμα της αλληλεγγύης και θα καλεί: πρώτον, στη δημιουργία συνελεύσεων αλληλεγγύης σε αυτές τις πόλεις η οποία δε θα σταματάει εκεί, αλλά θα αναζητάει και την επικοινωνία όλων μας. Δεύτερον θα προτείνει τη πραγματοποίηση παρόμοιων εκδηλώσεων στις πόλεις αυτές, με τη συμμετοχή και τη φυσική μας παρουσία (των συνελεύσεων Ηρακλείου και Αθήνας).

Επιπλέον, σαν συνέλευση αλληλεγγύης Ηρακλείου αποφασίσαμε τη σταθερή έκδοση ενός εντύπου περίπου κάθε 2 μήνες, με το όνομα *inside out*. Αυτό που επιδιώκουμε, και νομίζουμε πως πρέπει να είναι και η κοινή μας αφετηρία, είναι να αναβαθμίζουμε συνεχώς την επικοινωνία μεταξύ των μέσα και των έξω, έτσι ώστε να συμβάλουμε στο μέγιστο στη διάχυση του λόγου, των σκεπτικών, των προτάσεων, των στρατηγικών αγώνα με το υπόλοιπο



κίνημα αλλά και με την κοινωνία. Αυτό επιτυγχάνεται μόνο εν μέρει αν μείνουμε απλά στην αναδημοσίευση κειμένων σας. Για να το κάνουμε σαφές, δεν θα είχε νόημα να εκδώσουμε άλλο ένα έντυπο σαν τη "Βασίλη" (στο οποίο συμμετέχουμε κι εμείς σαν συνέλευση αλληλεγγύης μέσω του ταμείου), το οποίο καλύπτει μέσα από τη δημοσίευση γραμμάτων, ένα ευρύ φάσμα πολιτικών κρατούμενων (ακόμα και ποσοτικά σε κάθε τεύχος). Γι αυτό προτείνουμε το inside out να είναι πάντα γέννημα συνδιαμόρφωσης. Φυσικά δεν είμαστε αφελείς να πιστεύουμε πως κάτι τέτοιο είναι εφικτό με όρους πλήρους ταύτισης και συμφωνίας, ούτε είναι το ζητούμενο αυτό. Όταν λέμε συνδιαμόρφωση, την τοποθετούμε στο επίπεδο κοινής διαμόρφωσης του υλικού-θεματικών που θα συμπεριλαμβάνει με απόψεις, προβληματισμούς, διάλογο, κριτική και από τις δύο πλευρές, έτσι ώστε όχι μόνο να αναδεικνύεται όσον το δυνατό καλύτερα η εκάστοτε υπόθεση, αλλά και η μεταξύ μας επικοινωνία να συνεισφέρει στη ζύμωση και την καλύτερη ανάδειξη γενικότερων πολιτικών ζητημάτων (στρατηγικής, αγώνα κ.α).

Προτάσεις που ακούστηκαν σχετικά με τη λειτουργία του εντύπου, είναι η έκδοση του να περιλαμβάνει την επικοινωνία με αγωνιστές που είναι κρατούμενοι για μια συγκεκριμένη υπόθεση (ή υποθέσεις) κάθε φορά. Επίσης προτάθηκε η ιδέα να τίθενται γενικότερα πολιτικά ζητήματα («επίκαιρα» ή μη), στα οποία θα μπορούσαν να πάρουν θέση περισσότεροι πολιτικοί κρατούμενοι.

Το πρώτο τεύχος θα εκδοθεί άμεσα και προτείνουμε να περιέχει το απομαγνητοφωνημένο υλικό από τις παρεμβάσεις σας στην εκδήλωση (εσάς και των υπόλοιπων συντρόφων), εάν φυσικά δεν διαφωνείτε. Το δεύτερο τεύχος προτείνουμε να εκδοθεί σε

σχέση με τη δικιά σας υπόθεση, την οποία κρίνουμε μεγάλης πολιτικής σημασίας, μιας και με τις συλλήψεις στο Χαλάνδρι, ανοίγει ο δρόμος για μαζικές διώξεις μέσω της ποινικοποίησης συντροφικών και φιλικών σχέσεων, τόσο για την οργάνωση σας, όσο και για μετέπειτα πολιτικές διώξεις. Με βάση αυτό, για την υπόθεση της Συνομοσπίας Πυρήνων της Φωτιάς, κατηγορείται και διώκεται ένας μεγάλος αριθμός συντρόφων/ισσων. Περιέχει πολιτικούς κρατούμενους, είτε μέλη της οργάνωσης, είτε κατηγορούμενους για συμμετοχή, αλλά και διωκόμενους εκτός φυλακών.

Επίσης θεωρούμε τη στάση σας στα δικαστήρια αξιοπρεπή και πολιτικά σημαντική. Ένα δικαστήριο που ξεκίνησε και συνεχίζεται σε ένα κλίμα τρομοκρατίας, καταπατώντας ελευθερίες και πολιτικά δικαιώματα τόσο των κατηγορούμενων, όσο και του αλληλέγγυου κόσμου που αποφάσισε να βρεθεί εκεί. Ένα δικαστήριο που όποια κι αν είναι η τελική του έκβαση, θα αφήσει μια παρακαταθήκη για επερχόμενες πολιτικές δίκες παρόμοιου χαρακτήρα και όχι μόνο.

Τώρα σχετικά με το έντυπο, θέλουμε καταρχάς να μας απαντήσετε αν ενδιαφέρεστε να συμμετέχετε. Να καταθέσετε τις ιδέες και τις προτάσεις σας και να μας κάνετε γνωστό αν επιθυμείτε το εν λόγω τεύχος να περιέχει αποκλειστικά τη δικιά σας πολιτική θέση ως φυλακισμένα μέλη της οργάνωσης, ή αν δεν υπάρχει πρόβλημα από μέρους σας, να συμπεριέχει και θέσεις των υπόλοιπων έγκλειστων κατηγορουμένων για την υπόθεση σας (με τους οποίους ούτως ή άλλως θα έρθουμε σε επικοινωνία κάποια στιγμή, αν όχι τώρα, στο μέλλον).

Ανοιχτή Συνέλευσης Αλληλεγγύης στους Διωκόμενους και Φυλακισμένους Αγωνιστές – Ηράκλειο Κρήτης (Απρίλης 2011)

Απάντηση της Ε.Ο. Συνομοσπία Πυρήνων της Φωτιάς σχετικά με την έκδοση του εντύπου

Γεια σας σύντροφοι

Εδώ και λίγο καιρό λάβαμε την επιστολή σας με την παρουσίαση του εντύπου inside out, που προτίθεστε να εκδώσετε. Η αργοπορία της απάντησης μας στην επιστολή σας οφείλεται στο γεγονός ότι το κείμενο σας αποτέλεσε μια πολύ ενδιαφέρουσα αφορμή για συζήτηση στο εσωτερικό μας. Όμως το γεγονός της σκόπιμης και επιτηδευμένης διάσπασης μας σε διαφορετικές φυλακές της Ελλάδας, όπως αντιλαμβάνεστε, δυσκολεύει αρκετά την επικοινωνία μας. Αυτή η πολιτική απομόνωσή που μας έχουν επιβάλει είναι ένα θέμα που θα το επικοινωνήσουμε μαζί σας στη συνέχεια.

Ξεκινώντας λοιπόν την τοποθέτησή μας, βρίσκουμε ότι η έκδοση του inside out αποτελεί ένα πολύ δυνατό στοιχείο στην κατεύθυνση της επικοινωνίας των αλληλέγγυων με τους αγωνιστές κρατούμενους. Η διαφορά του σε σχέση με τα υπόλοιπα έντυπα που ήδη κυκλοφορούν φιλοξενώντας κείμενα κρατούμενων (το οποίο από μόνο του είναι ήδη πολύ σημαντικό), βρίσκεται στην πρόσκληση της συνδιαμόρφωσης. Ιδιαίτερα όταν εσείς οι ίδιοι με αυτογνωσία γράφετε "Φυσικά δεν είμαστε αφελείς να πιστεύουμε ότι κάτι τέτοιο είναι εφικτό με όρους πλήρους ταύτισης και συμφωνίας, ούτε είναι ζητούμενο αυτό". Εδώ λοιπόν εισάγεται η έννοια της συνδιαμόρφωσης από μία διαφορετική οπτική από αυτήν που όλοι έχουμε συνηθίσει. Συνήθως η συνδιαμόρφωση είναι μια "προνομιακή" σχέση ανάμεσα σε συντρόφους ή ομάδες που εμφανίζουν κοινά χαρακτηριστικά και συγκαταλέγονται στο ίδιο πολιτικό ρεύμα. Ιδιαίτερα σήμερα στο πολυτασικό μωσαϊκό των αναρχικών κύκλων, θα μπορούσαμε να πούμε ότι κυριαρχεί ένας άτυπος ανταγωνισμός επικράτησης της μια τάσης έναντι της άλλης. Προφανώς διαθέτοντας αυτοκριτική δεν εξαιρούμε τους εαυτούς μας από το γεγονός ότι τροφοδοτήσαμε και εμείς το αλισβερίσι αυτό, σε προγενέστερους χρόνους.

Όμως τελικά αυτό που διαπιστώνουμε είναι το γεγονός ότι οι πραγματικές ρήξεις φωλιάζουν σε συμπεριφορές και μικρότητες ατόμων και στο κακέκτυπο του πολιτισμού της εξουσίας που κουβαλούν μέσα τους διάφοροι ψευτοαναρχικοί κι όχι στις ξεχωριστές αντιλήψεις που προέρχονται από τα διαφορετικά ρεύματα της αναρχίας.

Εμείς για παράδειγμα έχουμε δηλώσει ότι η οργάνωση μας της πρώτης περιόδου αποτελείται από ένα κράμα αναρχοατομικιστών, μηδενιστών και αντικοινωνιστών. Όμως τελικά αυτό δεν μας εμποδίζει να επικοινωνούμε με συντρόφους που μπορεί να βρίσκονται στο ρεύμα της "κοινωνικής αναρχίας" ή κάποιας άλλης τάσης.

Προφανώς και έχουμε τις διαφωνίες μας, τις ενστάσεις μας, τις αντιρρήσεις μας, αλλά όταν διαπιστώνουμε εκατέρωθεν ότι μιλάμε την ίδια γλώσσα της φωτιάς και της απελευθέρωσης, τότε οι διαφορές μας δεν μας χωρίζουν, αλλά μας εμπλουτίζουν και μας εξελίσσουν αμφίδρομα σε σκέψη, δράση και συναίσθημα.

Εσείς με τον τρόπο που προτείνετε το στοιχείο της συνδιαμόρφωσης, ουσιαστικά απελευθερώνετε την έννοια της από τα στερεότυπα που την έχουν καταραστεί και εγκλωβίσει. Γιατί η έννοια της αναρχικής συνδιαμόρφωσης λείπει σήμερα και υποκαθίσταται από ατελείωτους μονόλογους-ανακοινώσεις που πάντα κατέχουν για τον εαυτό τους τη μία και μοναδική αλήθεια.

Η πρότασή σας για την έκδοση ενός εντύπου που θα περιλαμβάνει "απόψεις, προβληματισμούς, διάλογο, κριτική και από τις δύο πλευρές, έτσι ώστε όχι μόνο να αναδεικνύεται όσο το δυνατόν καλύτερα η εκάστοτε υπόθεση, αλλά και η μεταξύ μας επικοινωνία" αποτελεί ένα καινοτόμο εγχείρημα που κατά τη γνώμη μας αξίζει να δοκιμαστεί.

Πέρα από τη διαδραστικότητα που επιτυγχάνεται ανάμεσα σε εσάς και σε εμάς που βρίσκομαστε φυλακισμένοι, το "inside out" δίνει

τη δυνατότητα στους ανθρώπους που θα το διαβάζουν να προσεγγίζουν την εκάστοτε θεματική, όχι μέσα από κείμενα που θέλουν να πείσουν για την ορθότητα της δικής τους οπτικής, αλλά μέσα από τη δημιουργική παράθεση ιδεών που δεν εγγυώνται την ταύτιση ή τη συμφωνία μεταξύ τους.

Αυτό είναι και το σημαντικότερο στοιχείο της συνδιαμόρφωσης όπως την αντιλαμβανόμαστε μέσα από το γράμμα σας. Μία συνδιαμόρφωση που δεν αποτελεί το χωνευτήρι διαφορετικών απόψεων κοινοριοποιώντας τις, ούτε εξαγει ένα μίζερο μέσο όρο εκατέρωθεν εκπτώσεων του λόγου και της σκέψης, ώστε να εξουδετερώσει τις αντιθέσεις τους. Αντίθετα η συνδιαμόρφωση είναι η ανάδειξη μίας κοινής κατεύθυνσης, όπως η αναρχική επανάσταση, ο ορισμός κοινών θεματικών και το χτύπημα του πολιτισμού της εξουσίας απ' την οπτική γωνία που διαλέγει κάθε σύντροφος και η τάση που εκφράζει.

Άρα, για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, βλέπουμε την πρόταση σας ως ένα πολύ σημαντικό βήμα προς την προώθηση της όξυνσης του πολέμου με το κράτος και προς την κατεύθυνση της αναβάθμισης της επαναστατικής αλληλεγγύης. Σχετικά με την έκδοση του δεύτερου τεύχους και των θεματικών που έχετε καταθέσει προς συζήτηση μαζί μας, θεωρούμε πως εντοπίζετε δύο από τους σημαντικούς ακροδέκτες της υπόθεσης μας. Εστιάζετε τόσο στο πώς άρχισαν οι διώξεις (μαζικές συλλήψεις) όσο και στο πώς το κράτος θέλει να τις τελειώσει (δικαστήριο).

Σίγουρα είναι πολλά αυτά που μπορούν να γραφτούν σε σχέση με την αντεπαναστατική στρατηγική που οργανώθηκε από το κράτος, εκφράστηκε από τα ΜΜΕ και εφαρμόστηκε από την αντιτρομοκρατική. Έτσι πέρα από εμάς που αναλάβαμε την ευθύνη της συμμετοχής μας στην ε.ο. Σ.Π.Φ. εξαπολύθηκε ένα ευρύτερο κινήγι του συλλογικού ενόχου, στοχοποιώντας τον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο.

Παράλληλα μέσα από το έκτακτο στρατοδικείο του Κορυδαλλού, η δικαστική εξουσία θέλησε να βάλει μία οριστική ταφόπλακα σε αυτό που

ήδη έχει ξεκινήσει, στο νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης. Το γεγονός ότι τα δεκάδες χρόνια που ακούστηκαν ως ποινές ήταν αναμενόμενο και δεν ξάφνιασε κανέναν, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι ενδεικτικό της εκδικητικής διάθεσης της εξουσίας και ότι πρέπει να χαριστεί στη σφαίρα του αναπόφευκτου.

Αντίθετα είναι σημαντικό να παρουσιαστούν μέσα από κείμενα, οι μεθοδεύσεις και η στρατηγική του δικαστηρίου, γιατί η συγκεκριμένη δίκη θα αποτελέσει ένα σύγχρονο οδηγό νομικής αντιμετώπισης απ' τη μεριά του κράτους εναντίον επαναστατικών οργανώσεων και συντρόφων.

Επίσης ακόμα πιο σημαντικό είναι να γίνουν τοποθετήσεις όσον αφορά τις επερχόμενες δίκες. Να εμφανιστούν τα ερωτήματα και οι αδυναμίες της παρακαταθήκης που άφησε η πρώτη δίκη, να διατυπωθούν νέες προτάσεις, να συγκροτηθεί μία δυναμική στρατηγική και να εκθέσουμε τα ίδια τα βραχυκυκλώματα του



συστήματος.

Γνωρίζουμε πριν από τη σύλληψη μας, απ' τη θέση που συχνά βρεθήκαμε ως αλληλέγγυοι σε αναρχικούς κρατούμενους, πόσο σημαντικό είναι να υπάρχει μια ανοικτή κουβέντα γύρω από τις πολιτικές υποθέσεις συντρόφων που διώκονται και αντιμετωπίζουν πολύχρονες ποινές κάθειρξης.

Συνήθως το κίνημα αλληλεγγύης έτρεχε πίσω από αυτές τις υποθέσεις, καθώς οι ενημερώσεις και η επικοινωνία ήταν αρκετά αποσπασματικές. Ενδεικτική είναι η περίπτωση κάποιων απεργιών πείνας, που οι σύντροφοι που τις πραγματοποιούσαν τις γνωστοποιούσαν την τελευταία στιγμή, συχνά σε λάθος χρονικές συγκυρίες με αποτέλεσμα να μην έχει προλάβει ο αλληλέγγυος κόσμος να οργανωθεί και να προετοιμαστεί ώστε να στηρίξει αποτελεσματικά την επιλογή του κρατούμενου.

Για εμάς, για να είναι αποτελεσματική αλλά και αμίδρομη, η αλληλεγγύη δεν πρέπει να τρέχει με την ψυχή στο στόμα.

Μέσα από το inside out, θεωρούμε πως δίνεται η δυνατότητα, ίσως για πρώτη φορά, να εκτεθεί δημόσια η πρόταση και οι σκέψεις της στρατηγικής των επόμενων δικαστηρίων που έρχονται, ώστε να ανοιχτεί ένας ουσιαστικός διάλογος μεταξύ συντρόφων, που μπορούν να προετοιμασούν και να δημιουργήσουν τις προπαρασκευαστικές κινήσεις που οι ίδιοι επιλέγουν, φτάνοντας στην κορύφωση τους, τις μέρες της δίκης.

Επίσης πέρα απ' τις 2 θεματικές που έχετε προτείνει, εμείς θεωρούμε ότι μπορεί να προστεθεί το ζήτημα της ειδικής μεταχείρισής μας, μέσω της ιδιόμορφης και συγκαλυμμένης πολιτικής απομόνωσης που μας έχουν επιβάλλει, διασκορπίζοντάς μας σε διαφορετικές φυλακές ώστε να περιορίζεται και να δυσκολεύει η επικοινωνία μας.

Σίγουρα είναι ένα ζήτημα που δεν πρέπει να αδιαφορήσουμε για αυτό, γιατί δημιουργεί μία αρνητική παρακαταθήκη που από το πλάι της μπορεί να ξαναεμφανιστούν οι “ειδικές πτέρυγες πολιτικών κρατούμενων”.

Τέλος θεωρούμε χρήσιμο να αναδείξουμε τη

διεθνή αλληλεγγύη που αναπτύσσεται ανάμεσα σε ξεχωριστά επαναστατικά εγχειρήματα και ομάδες, που δίχως να γνωρίζονται προσωπικά, νιώθουν τις ίδιες αγωνίες και μοιράζονται την κοινή επιθυμία για επανάσταση. Για αυτό προτείνουμε να υπάρχει ένα παράρτημα στο inside out που να φιλοξενήσει μεταφρασμένες προκηρύξεις από ομάδες που πραγματοποίησαν χτυπήματα αλληλεγγύης στο εξωτερικό με αφορμή το πρώτο δικαστήριο.

Σε αυτό τον τομέα μπορούμε να σας προμηθεύσουμε και εμείς κείμενα από το αρχείο που έχει κρατηθεί. Έτσι δίνεται η δυνατότητα σύντροφους που ενδιαφέρονται να έρθουν σε επαφή με το λόγο και τις αντιλήψεις που εκφράζουν ομάδες του εξωτερικού, ώστε να γνωρίσουν και τις ιδιαίτερες αιχμές που αναπτύσσονται σε άλλες χώρες.

Όσον αφορά το ερώτημά σας σε σχέση με τη συμμετοχή άλλων ατόμων που διώκονται για την υπόθεση της οργάνωσής μας δίχως να έχουν καμιά σχέση, εμείς θεωρούμε ότι θα ήταν καλύτερο αυτό να αποτελέσει θεματική ενός επομένου αυτόνομου τεύχους. Το λέμε αυτό γιατί το νομικό στρίμωγμα που επιχειρεί το κράτος σπρώχνοντας ανθρώπους σε μία κοινή διώξη, δεν συνεπάγεται με μία κοινή πολιτική ταυτότητα. Έτσι υπάρχουν άτομα που διώκονται, τα οποία τα θεωρούμε συντρόφους και έχουν σταθεί με αξιοπρέπεια απέναντι στη σκευωρία που στήθηκε εναντίον τους, και άλλοι άνθρωποι με τους οποίους δεν μας συνδέει ούτε ένα χιλιοστό κοινού αντιληψιακού και αξιακού κώδικα.

Για αυτό δεν θέλουμε να δημιουργηθεί μια σύγχυση, καθώς η συνδιαμόρφωση, ακόμη και με την απελευθερωτική έννοια που της προσδίδεται, δεν χωράει σε τέτοιες ρηξιακές περιπτώσεις.

Περιμένουμε τις δικές σας σκέψεις και απαντήσεις, ώστε αν επιθυμείτε να στηρίξουμε μέσα από την επικοινωνία που μπορεί να αναπτυχθεί και με το αίσθημα αλληλεγγύης που υπάρχει, την πρότασή σας.

ε.ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Πολιτικές δίκες στους καιρούς της βαρβαρότητας

2001-2011: Η δεκαετία που σημαδεύτηκε από ποικίλης μορφής κοινωνικοπολιτικά γεγονότα. Η δεκαετία όπου η κυριαρχία άδραξε και την παραμικρή ευκαιρία επαναπροσδιορίζοντας τον όρο "τρομοκρατία", διευρύνοντας συγχρόνως το φάσμα του "εσωτερικού εχθρού", και φτάνοντας μέχρι σήμερα, όπου ο "κύκλος της τρομοκρατίας" αρχίζει να περικλείει ολοένα και περισσότερα αγωνιστικά κομμάτια, αφήνοντας ισχυρά πειστήρια για το μέλλον, ότι μπορεί να μας χωρέσει όλους. Χαρακτηριστική πάνω σε αυτό είναι η ανακοίνωση του ΝΑΤΟ που θεωρεί τις πορείες/διαδηλώσεις, τρομοκρατία χαμηλής έντασης. Στη δεκαετία αυτή, οι κρατικοί κατασταλτικοί μηχανισμοί, με όποιο χρώμα κι αν επικαλυπτόταν η εξουσία τους, ενίσχυσαν τον έλεγχο και την καταστολή πολυεπίπεδα.

Το 2001 λοιπόν έχουμε τη θέσπιση του 1ου "αντιτρομοκρατικού" νόμου με τον οποίο δικάστηκαν οι κατηγορούμενοι για την Ε.Ο. 17Ν, καθώς και οι αγωνιστές για την υπόθεση του Ε.Λ.Α. δύο χρόνια μετά. Την ίδια χρονιά γίνεται η επίθεση στους δίδυμους πύργους, που αποτέλεσε το πρόσχημα για να ξεκινήσει η αναβάθμιση του ήδη υπάρχοντος διεθνούς δικτύου πληροφοριών και παρακολούθησης και κατ' επέκταση της διεθνούς καταστολής.

Η ολυμπιάδα του 2004 αποτέλεσε κομβικό σημείο για την επιβολή κοινωνικού ελέγχου και επιτήρησης. Νέα συστήματα ασφαλείας και παρακολούθησης στους δρόμους, στις πλατείες, στα μέσα μαζικής μεταφοράς, στα αεροδρόμια, στα λιμάνια, ΠΑΝΤΟΥ. Την ίδια χρονιά τροποποιείται και ο 1ος "αντιτρομοκρατικός" νόμος του 2001, θεσπίζοντας έτσι το λεγόμενο 2ο τρομονόμο.

Και φτάνουμε στο 2008 όπου με αφορμή τη δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου, η κοινωνική οργή και βία ξεχύνεται στους δρόμους. Είναι η χρονιά της αφετηρίας για την πλήρη θωράκιση του κράτους σε νομικό και στρατιωτικό επίπεδο. Νέα σώματα ασφαλείας, που αυξάνονται συνεχώς μέχρι και σήμερα, πλήρης αστυνόμευση, συνεχείς έλεγχοι, καθημερινή

παρουσία ένοπλων μπάτσων στις γωνίες των μεγαλουπόλεων, αναβάθμιση του 2ου "αντιτρομοκρατικού" σε 3ο τον Αύγουστο του 2010.

Και όλα αυτά ενώ έχει ήδη αρχίσει να φαίνεται ξεκάθαρα η μακροχρόνια πτώση της παγκόσμιας οικονομίας και η μεγαλύτερη κρίση που γνώρισε ο καπιταλισμός σε επίπεδο πολιτικό, οικονομικό, κοινωνικό, πολιτισμικό κλπ. Οι μέρες της κοινωνικής «ευημερίας» και «ειρήνης», η «ασφάλεια», η κρατική «πρόνοια» αποτελούν παρελθόν. Ταυτόχρονα η ολοένα αυξανόμενη δίκαιη αντίβια ενάντια στην εξουσία, σε οποιαδήποτε μορφή της, κινηματική ή μη, ένοπλη ή όχι πρέπει να στοχοποιηθεί, να απομονωθεί, να πολεμηθεί, να φυλακιστεί...

Η συνθήκη έχει αλλάξει και είναι εμφανές. Έχουμε πόλεμο, ζούμε το σύγχρονο φασισμό και αυτό έρχεται να μας το τεκμηριώσει και η συνθήκη αιχμαλωσίας και εγκλεισμού δεκάδων πολιτικών κρατουμένων.

Οι πολιτικοί κρατούμενοι είναι πολιτικοί αντίπαλοι του κράτους. Προωθημένοι μαχητές του Αγώνα. Αποτελούν το αιχμάλωτο κομμάτι του κινήματος. Βρίσκονται όμηροι στα χέρια της εξουσίας, για τις πολιτικές τους ιδέες, αξίες, επιλογές και φυλακίστηκαν γιατί έκαναν πράξη τις αρνήσεις τους.

Εμείς αναγνωρίζουμε τους πολιτικούς κρατούμενους ως ένα αναπόσπαστο και ζωντανό κομμάτι του αγώνα και του κινήματος. Δεν τους αποκόπτουμε από τις καθημερινές διαδικασίες και ανάγκες του κινήματος, αλλά βρισκόμαστε σε μια συνεχή διαδραστικότητα, σπάζοντας τα δεσμά της απομόνωσης και εκφράζοντας την αλληλεγγύη μας μέσα από θεωρία και πράξη. Όχι αόριστα κι αφηρημένα αλλά κρατώντας πάντα ζωντανή και εξελίξιμη την έννοια και την αξία της συνδιαμόρφωσης, της οργάνωσης, της επαναστατικής προοπτικής, κάνοντας το ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων, ζήτημα του κοινού αγώνα.

Οι πολιτικοί κρατούμενοι γίνονται αποδέκτες της εκδικητικής μανίας της εξουσίας. Ενώ το κράτος δεν αναγνωρίζει τον όρο πολιτικός

κρατούμενος και κατ' επέκταση την ύπαρξη τους, τους αντιμετωπίζει ως πολιτικούς εχθρούς του, δικάζοντας τους σε ειδικά δικαστήρια (ακόμα και μέσα στις φυλακές), τους ρίχνει ειδικές ποινές, φυλακίζονται κάτω από ειδικές συνθήκες κράτησης, αντιμετωπίζοντας με αυτόν τον τρόπο την ολοκληρωτική βαρβαρότητα που επισύρει το νομικό μαστίγιο του κράτους.

Η μη αναγνώριση των πολιτικών κρατουμένων, έχει ως αποτέλεσμα να δικάζονται ως ποινικά κολάσιμοι προσδίδοντας τους «εγκληματικά» χαρακτηριστικά, έξω από τις συνθήκες που τους ώθησαν στην πολιτική τους αντιπαλότητα με την εξουσία και τους θεσμούς της. Τα κίνητρα και οι επιδιώξεις ακόμα και αν έχουν σκοπό να πλήξουν ή να ανατρέψουν το καθεστώς δεν αναγνωρίζονται ως πολιτικά αλλά χαρακτηρίζονται σαν τρομοκρατικά.

Οι πολιτικές δίκες θα πρέπει να μετατρέπονται σε πολεμικές αρένες ιδεών και αξιών, με σκοπό να αντιστρέψουν μια διαδικασία σε μορφή πολιτικής αντιπαράθεσης τόσο του εκάστοτε αγωνιστή/στρια όσο και του κινήματος αλληλεγγύης με την κυριαρχία.

Ούτως ή άλλως δεν έχει σημασία ο λόγος αυτός καθ' αυτός για τον οποίο διώκεται ένας πολιτικός κρατούμενος, αλλά το πώς αντιτάσσεται μέσα απ' αυτόν για να ανατρέψει αυτή τη διαδικασία.

Στην Ελλάδα έχει ξεκινήσει μια σειρά πολιτικών δικών όπου η καθεμιά έχει τα δικά της χαρακτηριστικά, και όπως αυτές που πέρασαν, έτσι κι αυτές που διανύουμε και που έρχονται θα

αφήσουν πίσω τις δίκες τους παρακαταθήκες. Παρακαταθήκες οι οποίες μεταφράζονται σε εμπειρίες, βιώματα και έρχονται για να συμβάλλουν και στην εξέλιξη των επόμενων δικαστηρίων.

Στις πολιτικές δίκες δοκιμάζεται τόσο η αντιπαράθεση του εκάστοτε αγωνιστή, όσο και η δυναμική του κινήματος αλληλεγγύης απέναντι στο κράτος. Γι αυτό το λόγο οι πολιτικοί στόχοι του κινήματος δεν μπορεί να είναι αόριστοι αλλά συγκεκριμένοι. Στόχος μας είναι να οργανώσουμε την αντίσταση και την αλληλεγγύη μας με αξιοπρέπεια. Πάντα έτοιμοι να αντεπεξέλθουμε στις όποιες πολιτικές προκλήσεις.

Σε πρακτικό επίπεδο, ως προς αυτό το σκοπό, θεωρούμε ότι πριν από κάθε δικαστήριο θα πρέπει να οργανώνεται μια πολιτική καμπάνια που σκοπό θα έχει να προπαγανδίσει αλλά και να αντιστρέψει το κλίμα, τόσο με λόγο όσο και με δράση. Η καμπάνια αυτή θα πρέπει να αποτελεί "προϊόν" επικοινωνίας των "μέσα" με τους "έξω", το οποίο θα έχει ακόμα μεγαλύτερη ισχύ εάν αυτό συντονιζόταν σε πανελλαδικό επίπεδο.

Η συνεχής στήριξη και η διαφύλαξη της φήμης και της ακεραιότητας των φυλακισμένων συντρόφων/ισσών μέσα σε ένα πλαίσιο καθαρής πολιτικής υπεράσπισης, είναι αυτά που γκρεμίζουν τα τείχη της απομόνωσης και ισχυροποιούν τους δεσμούς ανάμεσα μας. Είναι αυτά που μας επιτρέπουν να υπερασπιζόμαστε αδιάλλακτα την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Inside-Out (Νοέμβριος 2011)



Πολιτική δήλωση των 9 φυλακισμένων μελών της Ε.Ο. Σ.Π.Φ. ενόψει του δικαστηρίου για την «υπόθεση Χαλανδρίου».

i) Η «αθωότητα» του θύματος και η «ενοχή» του «θηρευτή».

Στις 14 του Δεκέμβρη ορίστηκε το δεύτερο δικαστήριο του κράτους εναντίον της επαναστατικής αναρχικής οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Πρόκειται για τη δίκη της υπόθεσης των τριών επιθέσεων της Σ.Π.Φ. με εκρηκτικούς μηχανισμούς (σπίτι υφυπουργού δημόσιας τάξης Χηνοφώτη, υπουργείο Μακεδονίας –Θράκης, οικία της πολιτικού Λούκας Κατσέλη) καθώς και την κατοχή ενός εκρηκτικού μηχανισμού.

Η πρώτη δίκη της ίδιας υπόθεσης τελείωσε το καλοκαίρι του 2011 καταδικάζοντας σε 37 χρόνια φυλακής δύο μέλη της Σ.Π.Φ. (Χ. Χατζημιχαλάκη και Π. Αργυρού) και επιβάλλοντας μεγάλες ποινές κάθειρξης στους υπόλοιπους κατηγορούμενους που δεν έχουν καμία σχέση με την οργάνωση. Τώρα θα δικαστούν τέσσερα μέλη της Σ.Π.Φ. (Δ. Μπολάνο, Γ. Νικολόπουλος, Μ. Νικολόπουλος, Χ. Τσάκαλος) που ήταν καταζητούμενοι κατά την πρώτη εκδίκαση της υπόθεσης.

Αυτό το δικαστήριο είναι η συνέχεια μιας σειράς δικαστηρίων που θα διεξαχθούν εναντίον μας σχηματίζοντας έναν εισαγγελικό γόρδιο δεσμό απέναντί μας.

Η άποψή μας για τη δικαιοσύνη είναι ήδη γνωστή. Την έχουμε γραμμένη στα παλαιότερα των υποδημάτων μας. Δηλώνουμε περήφανα την «ενοχή» μας απέναντι στο σύστημα τους. Είμαστε εχθροί των νόμων, της εξουσίας, της αστυνομίας, των δικαστηρίων, των φυλακών, των συνόρων, της εκμετάλλευσης και συνολικότερα του πολιτισμού της υποταγής και του συμβιβασμού.

Για μας δεν υπάρχουν αθώοι. Υπάρχουν μονάχα επιλογές. Ή εξεγερμένος ή συμβιβασμένος, ή αντάρτης ή υπήκοος, ή άνθρωπος ή δούλος. Εμείς σ' αυτή τη ζωή διαλέξαμε να είμαστε οι λύκοι και όχι τα θύματα. Γι' αυτό σας χαρίζουμε την «αθωότητα» του θύματος και κρατάμε την «ενοχή» του θηρευτή.

Με αυτό το σκεπτικό θέλουμε να αντιστρέψουμε τους όρους των δικαστηρίων που έχουν δρομολογήσει εναντίον μας. Είτε μέσα από την περιφρονητική απουσία μας σε κάποια απ' αυτά, είτε με την απόλυτη εχθρική παρουσία μας, επιδιώκουμε να προκαλέσουμε μικρά και μεγάλα βραχυκυκλώματα στο δικαστικό μηχανισμό. Χαράζοντας τη στρατηγική μας, έχουμε ορίσει ως κεντρικό δικαστήριο τη δίκη για τα 14 παγιδευμένα δέματα που απέστειλε η οργάνωση σε πρεσβείες και διεθνείς αστυνομικούς και δικαστικούς οργανισμούς. Σε αυτή τη δίκη καλούμαστε και οι 9 σύντροφοι της Σ.Π.Φ. που έχουμε αναλάβει την ευθύνη της συμμετοχής μας στην οργάνωση.

Παρ' όλα αυτά θεωρούμε πως το δικαστήριο που ξεκινάει στις 14 Δεκεμβρίου έχει κι αυτό μία ξεχωριστή σημασία και αξία.

ii) Μια νέα αναρχία μέσα στην αναρχία.

Η υπόθεση «Χαλανδρίου» όπως έγινε γνωστή από τα ΜΜΕ αποτελεί ένα σταθμό ορόσημο στην πορεία του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης. Για να γίνει αντιληπτή η σημασία της, αξίζει να ανατρέξουμε στις συνθήκες και την κατάσταση του αναρχικού ρεύματος και του αντάρτικου πόλης εκείνη την περίοδο.

Είχαν περάσει περίπου 2 χρόνια από την εμφάνιση της Σ.Π.Φ. και γενικότερα του φαινομένου του νέου αναρχικού αντάρτικου

πόλης. Αρκετές ομάδες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη δρούσαν ανεξέλεγκτα πυρπολώντας τη νύχτα και καταστρέφοντας τις υποδομές της εξουσίας. Το σκηνικό του διάχυτου εμπρηστικού αντάρτικου εξαπλώνονταν και σε επαρχιακές πόλεις όπως η Καβάλα, τα Χανιά, το Ηράκλειο κ.α. Σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα οι αναρχικές ομάδες της προπαγάνδας στην πράξη, συνεργάζονταν συντονίζοντας πανελλαδικά παραζέμπρησμού. Σε πολλά από τα κείμενα – προκηρύξεις που συνόδευαν τις επιθέσεις, χαρτογραφούνταν μία νέα αντίληψη, που έθετε στο στόχαστρο της κριτικής της, την κοινωνική αδράνεια, την παθητικότητα του κόσμου και την ένοχη σιωπή που επιτρέπει στην εξουσία να καθορίζει τη ζωή μας.

Παράλληλα για πρώτη φορά στην Ελλάδα, λέξεις και νοήματα όπως αναρχοατομικισμός, μηδενισμός, αντικοινωνική αναρχία, δραπετεύουν από την ακινησία των θεωρητικών κειμένων και αναζητούν τη θέση τους στις προκηρύξεις της πράξης.

Είναι πλέον γεγονός πως γεννιέται μία νέα αναρχία μέσα στην αναρχία. Αυτό αποτυπώνεται ακόμα και σε αφίσες, σε έντυπα, σε αυτοκόλλητα, σε συνθήματα στους δρόμους και στις παρέες.

Εν τω μεταξύ η Σ.Π.Φ., εκτός από τις εμπρηστικές επιθέσεις, περνάει στη στρατηγική της τοποθέτησης εκρηκτικών μηχανισμών σε εκκλησίες, σπίτια πολιτικών και υπουργεία.

Παράλληλα επανεμφανίζεται στο προσκήνιο της επαναστατικής πρακτικής η μέθοδος των πολιτικών εκτελέσεων που αναλαμβάνει μέσα από τη δράση της η Σέχτα Επαναστατών αρχίζοντας με την εκτέλεση του μπάτσου της αντιτρομοκρατικής.

Φυσικά όλα αυτά συμβαίνουν με φόντο την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Τα σημάδια

αυτής της εξέγερσης, ακόμα κι αν είχαν επουλωθεί με την αστραφτερή αποκατάσταση των ζημιών στις βιτρίνες των πολυκαταστημάτων, υπήρχαν ακόμα έντονα χαραγμένα στη συνείδηση και στην καρδιά δεκάδων νεαρών συντρόφων που διάλεξαν τις ταραχές ως μόνιμη κατοικία τους. Ήταν ακριβώς η στιγμή που η πιθανότητα δημιουργίας και οργάνωσης όλο και περισσότερων αυτόνομων ομάδων αναρχικής δράσης αποτελούσε κεντρικό στοιχείο των συντρόφων του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης.

iii) Η αντιτρομοκρατική επιχείρηση «Χαλανδρίου».

Εκείνη την χρονική περίοδο διάλεξε να χτυπήσει το κράτος με την αστυνομία του. Ήταν τέλη του Σεπτεμβρίου του 2009 όταν στήθηκε η επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής με την εισβολή στο σπίτι του συντρόφου μας στο Χαλάνδρι. Μία επιχείρηση που είχε «διαφημιστεί» ήδη από το καλοκαίρι μέσα από εκτεταμένα ρεπορτάζ και δημοσιεύματα κάνοντας λόγο για «χτύπημα στην καρδιά της νεοτρομοκρατίας».

Ακολούθησε η αστυνομική φιέστα με την πασαρέλα των κουκουλοφόρων των ΕΚΑΜ και της αντιτρομοκρατικής μπροστά από τις τηλεοπτικές κάμερες που οδηγούσαν στα δικαστήρια σιδηροδέσμιους συντρόφους μας, αλλά και άσχετα άτομα που είχαν την ατυχία να έχουν κοινωνικές σχέσεις με κάποιους από τους συλληφθέντες.

Παράλληλα οι διωκτικές αρχές εξέδωσαν εντάλματα σύλληψης για αρκετά ακόμα άτομα (πέντε από τα οποία είναι μέλη της Σ.Π.Φ.) και οι επικεφαλές της αστυνομίας αλλά και της πολιτικής ηγεσίας συνέχαιραν ο ένας τον άλλον για την «επιτυχία» τους.

Οι συλλήψεις και τα εντάλματα σύλληψης

ενίσχυσαν ακόμα πιο πολύ το δόγμα ασφάλειας που ήταν τότε ένα επενδυτικό χαρτί στην προεκλογική πολιτική εκείνης της περιόδου, καθώς το επόμενο διάστημα θα διεξάγονταν οι βουλευτικές εκλογές.

Επίσης η έκδοση ενταλμάτων σύλληψης για άτομα που αυτομάτως πέρασαν στην κατάσταση των καταζητούμενων σε συνδυασμό με τις προσχηματικές συλλήψεις κι άλλων ατόμων που απλώς είχαν περάσει από το σπίτι στο Χαλάνδρι, θεωρήθηκε από την αστυνομία μία εγγύηση ότι μπαίνει φρένο στη δραστηριοποίηση των υπόλοιπων πυρήνων της Σ.Π.Φ. αλλά και γενικότερα του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης.

Η προπαγάνδα του φόβου και η διαμόρφωση ενός έντονου αστυνομοκρατικού κλίματος καχυποψίας περίμενε να ευδοκιμήσει και να αποδώσει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα. Επιδίωξή τους ήταν η σιγή ασυρμάτου και ο τερματισμός όχι μόνο της Σ.Π.Φ., αλλά και του φαινομένου του διάχυτου αναρχικού αντάρτικου.

iv) Από τις στάχτες στην αναζωπύρωση της φωτιάς.

Όμως οι νόμοι είναι για να παραβαίνονται και οι υπολογισμοί για να διαψεύδονται.

Δέκα μέρες μετά την επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής στο Χαλάνδρι, η Σ.Π.Φ. αποδεικνύει πως όσοι βιάστηκαν να τελέσουν το πολιτικό της μνημόσυνο, είναι βαθιά γελασμένοι. Σύντροφοι της Σ.Π.Φ. παρεισφρύνουν στην προεκλογική συγκέντρωση δεκάδων χιλιάδων προβάτων-ψηφοφόρων στην κεντρική ομιλία του πρώην πρωθυπουργού Κ. Καραμανλή και τοποθετούν εμπρηστικό μηχανισμό σε απόσταση πενήντα μέτρων από την κεντρική εξέδρα που εκρήγνυται προκαλώντας υλικές ζημιές, αλλά και ηθικό πλήγμα στη μέχρι τότε

προπαγάνδα περί εξάρθρωσης της «νεοτρομοκρατίας» καθυστερώντας αρκετή ώρα την ομιλία του πρωθυπουργού. Ήταν ένα προκλητικό παρόν της Σ.Π.Φ. στο νέο σκηνικό που διαμορφωνόταν.

Η Σ.Π.Φ. ήταν η πρώτη οργάνωση στην Ελλάδα που μετά από το κατασταλτικό πλήγμα που δέχτηκε κι ενώ ο μεγαλύτερος αριθμός των μελών της είτε βγήκαν στην παρανομία ως καταζητούμενοι, είτε συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν, δεν ανέστειλε ούτε για μια στιγμή τη δράση της. Αντίθετα διατήρησε την υπόστασή της και μάλιστα πέρασε στην αναβάθμιση της πρακτικής της, τοποθετώντας εκρηκτικούς μηχανισμούς μεγάλης ισχύος.

Η συνέχεια είναι γνωστή. Οι απανωτές επιθέσεις της Σ.Π.Φ. συνέχισαν να απαντιούνται με συλλήψεις-αντίποινα ανθρώπων που δεν είχαν καμία σχέση με την οργάνωση (Αντιγόνη Χ., Νίκος Β., Νίκος Μ. κ.α.).

Μάλιστα ιδιαίτερα το πρώτο διάστημα ήταν τόσο ξεδιάντροπη η εκδικητικότητα της αντιτρομοκρατικής που πάνω στην αμηχανία της προχωρούσε σε εμφανή νομικά ατοπήματα ακόμη και γι' αυτούς τους ίδιους. Δεν είναι τυχαίο ότι κάποιοι συλληφθέντες για τη Σ.Π.Φ. δεν παραπέμφθηκαν ποτέ σε δίκη καθώς ήταν αντικειμενικά αντιληπτό ότι επρόκειτο για άσχετα πρόσωπα. Επίσης είναι χαρακτηριστική η σύλληψη ατόμων-φιλάθλων της ΑΕΚ που πραγματοποιήθηκε στην Καλλιθέα, συμπεριλαμβανομένης και της μητέρας ενός συλληφθέντα, που αρχικά παρουσιάστηκε ως επιτυχία της αντιτρομοκρατικής αφού αυτοί οι άνθρωποι βαφτίστηκαν μέλη της Σ.Π.Φ. Πολύ γρήγορα αποδείχτηκε η γελοιότητα της υπόθεσης και αφέθηκαν ελεύθεροι.

v) Η μνήμη φέρνει την προοπτική.

Για να πούμε όμως τα πράγματα με το όνομά

τους, δίχως υπεκφυγές, αλλά ούτε και ηττοπάθεια, η αλήθεια είναι πως οι περισσότερες ομάδες και οι σύντροφοι του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης δεν στάθηκαν ικανοί να επεξεργαστούν την κατάσταση αυτή και να χαράξουν μία επιθετική στρατηγική.

Αντίθετα, με εξαίρεση φυσικά κάποιες ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΕΣ μειοψηφίες, πολύς κόσμος οπισθοχώρησε και άφησε το φόβο της καταστολής να τον ορίσει. Το αποτέλεσμα ήταν πολλές ομάδες να χαθούν από το προσκήνιο μιας ατέλειωτης εξεγερμένης νύκτας που είχαν προτάξει στις προκηρύξεις τους.

Από την άλλη αυτή τη στιγμή υπάρχει μία σημαντική παρακαταθήκη. Υπάρχουν πρακτικές εμπειρίες, υπάρχουν γνωστά λάθη, υπάρχει αυτοκριτική, υπάρχει μνήμη άρα και προοπτική.

Αυτό που ξεκίνησε πριν από τέσσερα χρόνια στην Ελλάδα τώρα διαχέεται διεθνώς. Ένα διεθνές συνωμοτικό δίκτυο που στηρίζει και προωθεί τις αρχές και τις αξίες της ΑΤΥΠΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ (FAI) – ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ εξαπλώνεται στις μητροπόλεις του κόσμου. Νέοι πυρήνες της Σ.Π.Φ. σχηματίζονται από αναρχικούς της πράξης και της φωτιάς στην Ελλάδα, στο Μεξικό, στην Ολλανδία, στη Ρωσία...

Το κράτος θέλησε με τις συλλήψεις μας να δώσει τέλος σ' ένα απρόβλεπτο εγχείρημα που σηματοδοτήθηκε με την εμφάνιση του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης.

Τώρα, τα δικαστήρια εναντίον μας φιλοδοξούν να καθαρογράψουν επίσημα με τις αποφάσεις τους, τον επίλογο μιας ιστορίας που παραμένει όμως απρόθυμη να τερματιστεί.



Ένα είναι σίγουρο. Δεν έχει ειπωθεί ότι ήταν να ειπωθεί και αναμφίβολα λείπουν πολλές ακόμα πράξεις.

Όλοι εμείς οι σύντροφοι που συμμετέχουμε στην περιπλάνηση της πραγμάτωσης της αναρχίας μέσα από τη Σ.Π.Φ. έχουμε δηλώσει περήφανα ότι είναι τιμή μας η συμμετοχή μας στο εγχείρημα της Συνωμοσίας. Γι' αυτό έχουμε αναλάβει την πολιτική ευθύνη περιφρονώντας όλες τις συνέπειες και τα χρόνια φυλακής που «κοστίζει» αυτή η επιλογή μας. Γιατί υπάρχουν πράγματα πιο σημαντικά από μια ανάπηρη ελευθερία που προϋποθέτει το ξεπούλημα και τη μετάνοια για επιλογές που καθορίζουν τη ζωή μας. Από μας σε κανένα ανακριτικό γραφείο και σε κανένα δικαστήριο δε θα εισπράξουν την παραμικρή λέξη μετάνοιας παρά μόνο τη μέγιστη εχθρότητά μας απέναντι στο σύστημα και τους αξιωματούχους του.

Προφανώς δεν μας εμπνέει μια οσιομαρτυρική λογική που χρειάζεται «ήρωες» να θυσιάζονται για το σκοπό της επανάστασης. Αντίθετα γνωρίζουμε πως ένας ελεύθερος αναρχικός αντάρτης πόλης είναι πολύ πιο ωφέλιμος για την προώθηση της αναρχικής επανάστασης, από ένα φυλακισμένο.

Απλά εμείς από τη στιγμή που βρεθήκαμε αιχμάλωτοι στα χέρια του κράτους, μέσα από την ανάληψη ευθύνης και τη στάση μας τόσο στη φυλακή όσο και στα δικαστήρια, επιδιώκουμε να ξαναρίξουμε το στοίχημα του αναρχικού αντάρτικου πόλης στη μάχη. Σε μια μάχη που δεν τέλειωσε ποτέ.

Ξαναπιάνουμε τα πράγματα από την αρχή. Το δικαστήριο για την «υπόθεση Χαλανδρίου» είναι η δική μας επιστροφή στην αρχή, στις αφετηρίες μας. Χρειαζόμαστε αυτό το σημείο για μια νέα πιο δυνατή, πιο αποφασιστική, πιο συνολική επανεκκίνηση.

Περιμένοντας τις μέρες που θα βρεθούμε απέναντι στους διώκτες μας, σχεδιάζουμε, κάνουμε την αυτοκριτική μας, συζητάμε, σκεφτόμαστε και ετοιμάζουμε νέες προκλήσεις στον αδιάκοπο πόλεμό μας με την εξουσία.

«Άθλιοι δικαστές που κρύβεστε μέσα στα ατσαλάκωτα κουστούμια μας, βλέπουμε καθαρά ποιοι είστε.

Μικρόψυχα, κομπλεξικά και μίζερα ανθρωπάκια που το στόμα σας ξερνάει χρόνια φυλακής.

Όμως την ίδια ώρα που εσείς απαγγέλλετε τις κατηγορίες, το μυαλό μας ταξιδεύει ελεύθερο και ανυπότακτο.

Ταξιδεύει σε μυστικές συναντήσεις, σε σχεδιασμούς επιθέσεων, σε κρυψώνες όπλων, σε σελίδες βιβλίων, σε γέλια, σε απογοητεύσεις, σε χαρές και λύπες.

Ταξιδεύει σε κάθε γωνιά της γης που ανθίζει η άρνηση της εξουσίας και κατοικούν οι αναρχικοί της πράξης.

Ταξιδεύει, αναπολεί και προσμένει, ένα βλέμμα, μία σκέψη, ένα θόρυβο, μία στιγμή.

Τη στιγμή που όλα καταρρέουν από την ένταση απαντών εκρήξεων και οι όροι αντιστρέφονται.

Εκείνη τη στιγμή είναι που οι δικαστές θα δικαστούν και οι φύλακες θα πρέπει να φυλαχτούν.

Τέτοιες στιγμές να ξέρετε κρύβονται πάντα ανάμεσα στα δυο μας Χέρια...»

ΖΗΤΩ Η Σ.Π.Φ.

**ΖΗΤΩ Η ΑΤΥΠΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ (FAI) - ΔΙΕΘΝΕΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ (IRF)**

Τα φυλακισμένα μέλη της Σ.Π.Φ. (Νοέμβρης 2011)

Τοποθέτηση των 9 φυλακισμένων μελών της Ε.Ο. Σ.Π.Φ. σχετικά με τις δίκες κι όχι μόνο.

i) Τα προλεγόμενα μιας δίκης

Σε λίγο καιρό μια νέα δίκη θα ξεκινήσει εναντίον της αναρχικής επαναστατικής οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Είναι η δίκη για τις 14 επιθέσεις με εμπρηστικά δέματα σε πρεσβείες, διεθνείς αστυνομικούς και δικαστικούς οργανισμούς, που πραγματοποιήθηκε τον περασμένο Νοέμβρη ως ένδειξη αλληλεγγύης στα φυλακισμένα αδέρφια μας σε όλον τον κόσμο.

Αυτή τη στιγμή 9 αναρχικοί σύντροφοι της Συνωμοσίας πρώτης περιόδου βρισκόμαστε έγκλειστοι στις ελληνικές φυλακές, έχοντας αναλάβει την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μας, τόσο στην οργάνωση όσο και στη διαρκή μάχη ενάντια στο κράτος και την κοινωνία του.

Γιατί σε αυτή την υποδουλωμένη κοινωνία έχουμε ακόμη χρέη, ακόμη οργή, ακόμη θυμό, έχουμε ακόμη ανοιχτούς λογαριασμούς. Για εμάς αυτή η δίκη είναι μία ακόμη αναμέτρηση με το σύστημα και σίγουρα όχι η τελευταία.

Ίσως το κράτος να θεωρεί πως μέσα από τα δικαστήρια και τις καταδίκες του θα καταφέρει να αποσπάσει έστω ένα μούδιασμα ή μία αμηχανία απ' την πλευρά μας. Είμαστε σίγουροι πως η μεγαλύτερη νίκη του θα ήταν η δημόσια μεταμέλεια ή ακόμη χειρότερα η απόρριψη και η καταδίκη της άμεσης δράσης απ' τους "κατηγορούμενους".

Δεν είναι τυχαία τα νομικά ευεργετήματα που παρέχονται στην περίπτωση συνεργασίας με τις αστυνομικές αρχές για την κατάδοση συντρόφων μίας οργάνωσης. Όμως όλα αυτά δεν είναι τίποτα άλλο παρά κούφιος επιδιώξεις μιας εξουσίας, που γνωρίζει ότι απέναντι της καθόμαστε για άλλη μία φορά περισσότερο αμετανόητοι από ποτέ.

Οι συλλήψεις, οι ανακρίσεις και η φυλάκισή μας όχι μόνο δεν μας λυγίζουν, αλλά μας κάνουν ακόμη πιο σίγουρους για την επιλογή μας να φτάσουμε τη μάχη ενάντια στην

εξουσία μέχρις εσχάτων. Πότε μας δεν λυπηθήκαμε τις λέξεις και τα νοήματα που εξέφραζαν σε όλους τους τόνους την εχθρότητά μας με κάθε μορφή καταπίεσης. Έτσι και τώρα, δεν πρόκειται ούτε για μία στιγμή να κατεβάσουμε το κεφάλι ενώπιον των δικαστών μας, μιλώντας στη γλώσσα ενός πολιτικού καθωσπρεπισμού, επικαλούμενοι την αναγνώριση "μη ταπεινών κινήτρων" για να αποσπάσουμε οποιοδήποτε ελαφρυντικό.

Ούτε καν έχουμε τη ματαιόδοξη επιθυμία να κερδίσουμε κανενός είδους ηθική αποδοχή ή κοινωνική συμπάθεια μια κοινής γνώμης που διαμορφώνεται παθητικά μέσα από τηλεοπτικές οθόνες.

ii) Συνειδητά ένοχοι

Για εμάς αυτό το δικαστήριο είναι μία πρόκληση. Μία πρόκληση να εκμηδενίσουμε το κράτος μέσα στα δικά του ανάκτορα. Θέλουμε να αποδείξουμε ότι καμιά εξουσία δεν μπορεί να αγγίξει τους αναρχικούς της πράξης. Δεν πρόκειται να ασχοληθούμε ούτε στο ελάχιστο με το νομικό τμήμα της δίκης. Οι αναφορές και οι επικλήσεις για δίκαιη και αμερόληπτη δικαιοσύνη είναι κόλπα άνοστα και περιττά για την αναρχική αντίληψη.

Άλλωστε όταν κηρύττεις έναν αδιάλλακτο πόλεμο ενάντια στο σύστημα, είναι τουλάχιστον αντιφατικό να επικαλείσαι τη δική του νομιμότητα.

Γνωρίζουμε εξ' αρχής τη δικαστική μας καταδίκη, απ' τη στιγμή που επιλέξαμε να αναλάβουμε την πολιτική ευθύνη της δράσης μας. Δεν μας πτοεί αυτό το γεγονός καθώς το αντιλαμβανόμαστε ως φυσική συνέπεια του πολέμου που έχουμε με την εξουσία. Αυτή η λυσσαλέα προσπάθεια του κράτους, μέσα από ειδικά δικαστήρια και νέες διατάξεις τρομονόμων, να μας θάψει μέσα στα τιμμεντένια του κλουβιά, είναι ένα δείγμα ότι κάνουμε περιφρημα τη "δουλειά" μας και ότι έχουμε αρκετές επιτυχίες.

Δεν πρόκειται να μειώσουμε τον εαυτό μας και τις αναρχικές μας αξίες διεκδικώντας κανενός είδους άλλοθι.

Είμαστε συνειδητά ένοχοι απέναντι σε έναν κόσμο που αθώνει τον εργασιακό καταναγκασμό, την αποξένωση του θεάματος, τη δυναστεία του χρήματος, τη λατρεία της ιδιοκτησίας, τις σφαίρες της αστυνομίας, τον εγκλεισμό των φυλακών. Το λέμε από εδώ, θα το πούμε και στο δικαστήριο "είμαστε αναρχικοί και είμαστε εχθροί σας". Οι δικαστές μπορεί να κάθονται πίσω απ' τα έδρανα του δικαστηρίου, μέσα στα ακριβά τους κουστούμια, φορώντας το σίγουρο βλέμμα του δήμιου-κριτή, όμως βαθιά μέσα τους γνωρίζουν πως το παιχνίδι δεν τελείωσε. Για αυτό κυκλοφορούν με συνοδεία αστυνομικών, μέσα σε θωρακισμένα αυτοκίνητα και κατοικούν σε φυλασσόμενα σπίτια. **Η εξουσία τους σταματάει στην ανάγνωση των αποφάσεών τους.** Από εκεί και πέρα γνωρίζουν πως όσους και αν καταδικάσουν και στριμώξουν στις φυλακές, πάντα θα ξεπηδούν νέες μειοψηφίες έξω απ' τα όρια της κοινωνίας και των αρχών της, έτοιμες να συνεχίσουν αυτό που δεν σταματάει ποτέ. Τον αγώνα για την αναρχική επανάσταση και τη διάλυση της εξουσίας. Εμείς δεν έχουμε παρά να τους επιβεβαιώσουμε τις ανησυχίες τους.

Η αλήθεια είναι πως βλέποντας με το μάτι ενός νομικού τις υποθέσεις μας, υπάρχουν αρκετά κενά. Οι επιθέσεις της Σ.Π.Φ. δεν άφησαν ποτέ πίσω τους ούτε δακτυλικά αποτυπώματα, ούτε DNA, ούτε κάποιο αξιοποιήσιμο υλικό προς τις αστυνομικές έρευνες. Όμως για να μην "κουράζουμε" τους διώκτες μας, η αλήθεια είναι πως θα θέλαμε να ήμασταν "ένοχοι" και για όσα δεν προλάβουμε να κάνουμε λόγω των συλλήψεών μας. Κρατείστε λοιπόν λίγο χώρο ακόμη στα κατηγορητήρια σας, γιατί δεν έχουμε πει ακόμη την τελευταία μας λέξη. Μπορεί να μας αιχμαλωτίσατε, αλλά διατηρούμε ακόμη δυνατές απόψεις για τη ζωή.

iii) Από την ήττα του θύματος στην ετοιμότητα του θηρευτή.

Φυσικά γνωρίσουμε πως η επερχόμενη

καλοστημένη θεατρική παράσταση του δικαστηρίου δεν θα στηθεί μόνο και μόνο για εμάς. Το κράτος δεν ανοίγει μία προσωπική βεντέτα αποκλειστικά με μια αναρχική οργάνωση, αλλά κυρίως με την πιθανότητα να δημιουργηθούν νέες ομάδες άμεσης δράσης.

Μέσα από αυτά τα έκτακτα πολιτικά στρατοδικεία (όπως του Κορυδαλλού) και τις μακροχρόνιες ποινές τους, η εξουσία θέλει να περάσει ένα μήνυμα προς τους υπόλοιπους συντρόφους. Μέσα από το τέλος της δράσης μιας ομάδας εξαιτίας της σύλληψής της (που για εμάς δεν είναι τερματισμός, αλλά στάση αναμονής), θέλει να παρουσιαστεί ως ο νικητής του πολέμου και να αποδείξει τη ματαιότητα κάθε αγώνα, κάθε ρήξης, κάθε ανταρσίας. Η εξουσία μιλάει μέσα απ' τα στόματα των δικαστών επιδεικνύοντας τη σκληρή τιμωρία που θα ακολουθήσει όσους τολμήσουν να ορθώσουν το ανάστημά τους απέναντί της. Το μήνυμα είναι απλό. **Για όσους δεν αρκούνται στην απομίμηση της ελευθερίας που παρέχει η δημοκρατία, πάντα θα υπάρχουν διαθέσιμα κελιά σε φυλακές, σε πτέρυγες προστασίας και σε συνθήκες πολιτικής απομόνωσης.**

Με αυτό τον τρόπο η εξουσία επιδιώκει να αποθαρρύνει τη ριζοσπαστικοποίηση των αναρχικών κύκλων προς την κατεύθυνση της άμεσης δράσης και του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης. Θέλει να μεταφέρει ένα άτολμο μούδιασμα στους νέους συντρόφους και να τους "κοντύνει" τα χέρια από αυτά που μπορούν να πράξουν όταν οπλίσουν τις επιθυμίες και τις αρνήσεις τους.

Έτσι το δικαστήριο εναντίον μας, στην πραγματικότητα είναι μία δίκη ενάντια στην άμεση δράση και το αναρχικό αντάρτικο πόλης. Το γεγονός ότι τα δύο τελευταία χρόνια η κατασταλτική μηχανή δουλεύει με υπερωρίες συλλαμβάνοντας δεκάδες άτομα και στριμώχνοντάς τα στις φυλακές, δεν πρέπει να το αντιληφθούμε ούτε με φόβο, αλλά ούτε και με αδιαφορία. Αντίθετα πρέπει να το αντιμετωπίσουμε. Σε αυτό τον τομέα έχουμε πολλά να μάθουμε από τις αντίστοιχες εμπειρίες σε Ιταλία, Ισπανία, Γερμανία κ.α.

Σίγουρα αυτό που συμβαίνει είναι το αποκορύφωμα μίας μεθοδευμένης και οργανωμένης αντι-αναρχικής πολιτικής. Δείχνει ότι ο αντίπαλος ανησυχεί κι αυτό είναι καλό για εμάς. Ιδιαίτερα τώρα πρέπει να εντείνουμε τις επιθέσεις μας σε όλους τους τομείς ενάντια στο κράτος. Κάθε αναστολή δράσης, κάθε αμυντική διάθεση, κάθε δικαιολογία είναι ένα βήμα προς τα πίσω. **Ως αναρχικοί γνωρίζουμε ότι η αυθεντική εξεγερτική δράση δεν παρέχει ποτέ ούτε ασφάλεια, ούτε καβάντζες.**

Για αυτό είναι σίγουρα παραλογισμός να αντιμετωπίσουμε το όλο σκηνικό ως μία συνθήκη ήττας και να καθορίσουμε τους εαυτούς μας με όρους του θύματος. Μιλώντας για την απειλή του δικαστικού κράτους δίχως να αντιπροτείνουμε την κατά μέτωπο απεπιθέση μας είναι σα να ευνοούμε εμείς οι ίδιοι το κλίμα φόβου που θέλει να επιβάλει ο εχθρός.

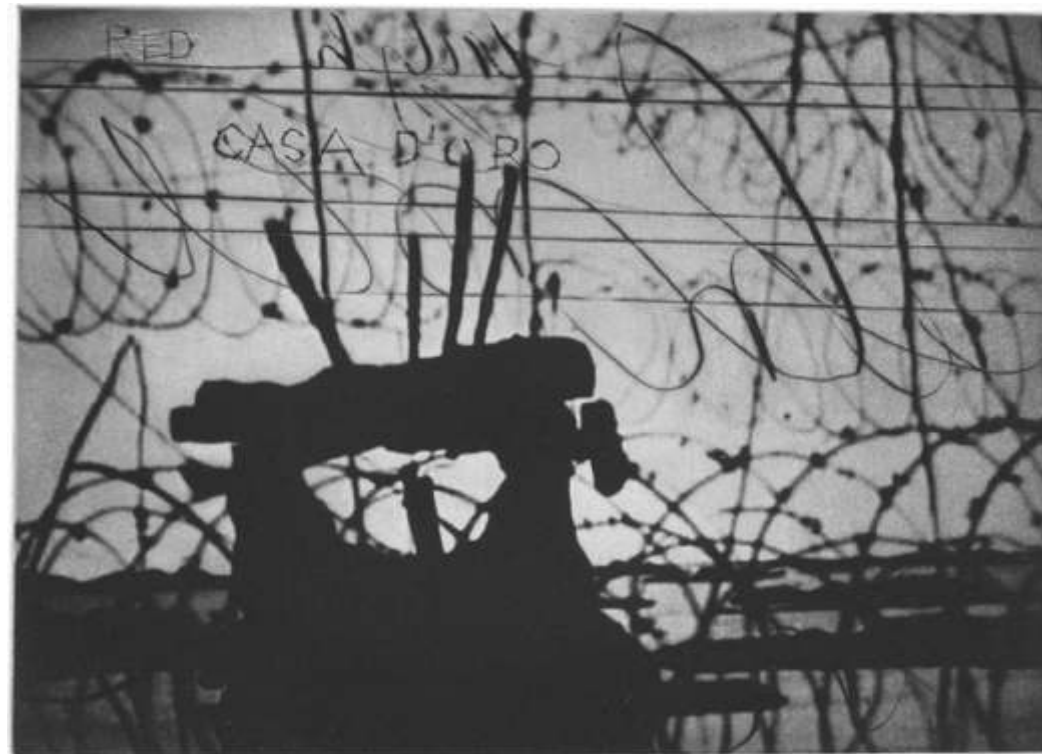
Όμως ακόμη και ως φυλακισμένοι ποτέ δεν αποδεχτήκαμε το ρόλο του θύματος, αντίθετα θεωρούμε πάντα τους εαυτούς μας να βρίσκο-

νται στην επιθετική θέση του θηρευτή.

iv) Οι αναρχικοί της πράξης και η στρατηγική της μάχης.

Ένας αναρχικός αντάρτης πόλης οφείλει να διαλέγει προσεκτικά ο ίδιος τις μάχες που θα δώσει και όχι να τον διαλέγουν αυτές. Είναι σαφές ότι την παρούσα στιγμή βρισκόμαστε σε μία θέση αιχμαλωσίας. Η αιχμαλωσία αυτή μας στερεί σχεδόν όλα εκείνα τα μέσα που είχαμε στη διάθεσή μας για την άσκηση της δικής μας αυτόνομης αναρχικής δράσης που είχαμε επιλέξει. Το μόνο που δεν μπορούν να μας στερήσουν ακόμα είναι η φωνή μας.

Για αυτό πιστεύουμε ότι στη συγκεκριμένη φάση του αγώνα, πρέπει τον πόλεμο με την εξουσία να τον προκαλούμε να συμβαίνει δημόσια. Είναι σημαντικό να κάνουμε σαφές το γεγονός ότι διεξάγεται ένας αδιάκοπος πόλεμος ανάμεσα στους υπερασπιστές της νόμιμης τάξης και στους αρνητές του συστήματος. Η κλεμμένη δημοσιότητα μέσα από τις κινήσεις που επιτίθενται στο κράτος, αποδεικνύουν ότι η εξουσία δεν είναι άτρωτη.



Ταυτόχρονα, παρόλη τη διαστρέβλωση που υφίστανται αυτές οι κινήσεις εξεγερτικότητας απ' την κυρίαρχη προπαγάνδα του θεάματος και των δημοσιογράφων, δημιουργούν ρήγματα στην ομαλή ροή των ειδήσεων. Για εμάς που αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε φυλακισμένοι, το δικαστήριο εναντίον μας αποτελεί μια τέτοια ευκαιρία. **Αυτό που θα συμβεί εκεί, θέλουμε να αποτελέσει μια έκφραση της συνέχειας της δράσης μας.** Θεωρούμε αυτονόητη τη μετατροπή της δικαστικής αίθουσας σε ένα δημόσιο βήμα προπαγάνδισης του αναρχικού λόγου.

Σκοπεύουμε να μετατρέψουμε τις "απολογίες" μας σε ένα δριμύ κατηγορητήριο ενάντια στο σύγχρονο τρόπο ζωής, την κυριαρχία και τους υποτελείς του συστήματος. **Επιδιώκουμε με κάθε τρόπο και μέσο να σαμποτάρουμε τους κανόνες της δικαστικής παράστασης και να υπονομεύσουμε τα ηθικολογικά σαλιαρίσματα των νομοθετών.** Μεταξύ εμάς και των δικαστών υπάρχει μία ξεκάθαρη γραμμή που μας χωρίζει σε δύο αντίπαλα στρατόπεδα πολέμου. Παράλληλα μπορούμε να πάμε ένα ακόμη βήμα παραπέρα. **Θέλουμε να δημιουργήσουμε μία πολιτική παρακαταθήκη που ίσως να λειτουργήσει ως φρένο σε ορισμένες μεθοδεύσεις μελλοντικών διώξεων. Είναι γεγονός πως στην περίπτωση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς η δικαστική δίωξη δεν αναζητά απλά "ένοχες" ατομικότητες (άλλωστε εμείς έχουμε ήδη αναλάβει την πολιτική ευθύνη), αλλά κυνηγά το γενικό φανταστικό του συλλογικού ενόχου, στοχοποιώντας ένα μέρος του αντιεξουσιαστικού χώρου.** Με απλά λόγια το κράτος μέσα από τους εισαγγελείς και τους ανακριτές μοιάζει να λέει "αν είσαι αναρχικός και έχεις προσωπικές επαφές με κάποιον σύντροφο που συμμετέχει σε μία αναρχική ομάδα άμεσης δράσης, πολύ εύκολα μπορείς να θεωρηθείς και εσύ μέλος, να συλληφθείς και να οδηγηθείς στα δικαστήρια αντιμετωπίζοντας την απειλή της φυλακής". Αυτό συνέβη στην περίπτωσή μας πολλές φορές με φίλους, γνωστούς ή ακόμα και με άτομα τα οποία δεν τα γνωρίζαμε. Αποκορύφωμα αυτής της αντιαναρχικής μεθόδου ήταν η

προφυλάκιση της αναρχικής Φ.Μ. με το αιτιολογικό ότι κατείχε δημοσιευμένα κείμενα κρατουμένων ανταρτών πόλης.

Όλα τα παραπάνω δεν έγιναν τυχαία. Είχε προηγηθεί ένα συντονισμένο μπαράζ δημοσιευμάτων που εμφάνιζε τη Σ.Π.Φ. ως ένα ένοπλο δίκτυο πυρήνων που αριθμεί πάνω από 100 άτομα. **Έτσι δημιουργήθηκε το άνοιγμα μιας πίσω πόρτας, απ' την οποία οι ανακριτικές αρχές έμπαιζαν με ιδιαίτερη ευκολία οποιαδήποτε άλλη υπόθεση, θέλοντας να την αναβαθμίσουν ποινικά αποδίδοντας τις κατηγορίες σε σχέση με τη Συνωμοσία (περίπτωση των 6 του Δεκέμβρη).** Αυτές οι μεθοδεύσεις και οι τακτικές έχουν έντονο άρωμα Ιταλίας, θυμίζοντας το θεώρημα του ιταλού εισαγγελέα Marini και της επίθεσης που είχε εξαπολύσει εναντίον των εξεγερσιακών συντρόφων.

Συχνά η mania των εισαγγελικών λειτουργιών είναι τόσο μεγάλη, που πάνω στη βιασύνη τους προχωρούν σε ένα ρεσιτάλ ενταλμάτων σύλληψης ακόμη και σε ανύπαρκτα πρόσωπα (περίπτωση της Ε.Κοντοπούλου, άτομο του οποίου τα στοιχεία, που περιλαμβάνονται στα πρώτα εντάλματα σύλληψης, δεν αντιστοιχούν σε φυσικό υπαρκτό πρόσωπο).

Επίσης σε αυτό το δικαστήριο θα χτυπήσουμε τη λάσπη αποπειράθηκε να ρίξει πάνω μας το κράτος. **Γιατί φαίνεται πως τους κανόνες και τις συμπεριφορές που οι εξουσιαστές φτιάχνουν για τον εαυτό τους, θέλουν να μας τους φορέσουν και σε εμάς.**

Πώς αλλιώς να αντιληφθούμε το γεγονός ότι σε κάποιους από μας αποδίδεται η κατηγορία του "διευθυντικού ρόλου" στην οργάνωση. Η αλήθεια είναι, όπως γνωρίζουν πολύ καλά και οι ίδιοι, πως κάτι τέτοιο είναι ένα κραυγαλέο ψέμα. **Όλοι εμείς που συμμετέχουμε στη Σ.Π.Φ. είμαστε αναρχικοί-μηδενιστές και δεν θα ανεχόμασταν ούτε για ένα δευτερόλεπτο ούτε καθοδηγητές, ούτε αρχηγούς.** Όμως ο εχθρός δε θέλει να παραδεχτεί δημοσίως ότι μία συντροφιά ελευθερών ατόμων μπορεί να συζητήσει, να γίνει ομάδα και να ριχτεί στη μάχη ενάντια στην εξουσία, δίχως κλίκες, δίχως αρχηγούς, δίχως υποτακτικούς, απλά και μόνο

έχοντας τη συνείδηση και την επιθυμία να πάρει τη ζωή στα χέρια της.

Παράλληλα ως αναρχοατομικιστές, αγαπάμε αρκετά τον εαυτό μας για να τον εγκαταλείψουμε ως αντικείμενο ψυχολογικής έρευνας στα αδιάκριτα μάτια των δικαστών που επιχειρούν να κατασκευάσουν το ψυχολογικό προφίλ μας (παιδιά από εύπορες οικογένειες, η παρέα του Χαλανδρίου κ.α.). Δεν ήταν τυχαία η προβολή προσωπικών φωτογραφιών που διέταξε το πρώτο δικαστήριο με την εγκατάσταση ειδικού βιντεοπρωτόκολλο για αυτόν το σκοπό. **Αυτές οι κινήσεις αποσκοπούν στο να αποπολιτικοποιήσουν την υπόθεση μας και να τη μετατρέψουν σε μία "νεανική περιπέτεια με όπλα και βόμβες".**

Έτσι θέλουν να αποκρύψουν όλο το περιεχόμενο της έμπρακτης αναρχικής κριτικής που εκφράζει η Σ.Π.Φ. και να την εμφανίσουν ως μία "άσκοπη μάχη" που προκάλεσαν κάποιοι νεαροί. Στην πρώτη δίκη επωφελήθηκαν από τη συνειδητή απουσία μας για να μας ασκήσουν αυτόν τον ψυχολογικό πόλεμο νεύρων. Τώρα όμως μένει να αναμετρηθούν μαζί μας.

Φυσικά αυτή η οργανωμένη συνολική επίθεση του αστυνομικού-δικαστικού κράτους συνοδεύεται και με το θόρυβο της τηλεοπτικής-δημοσιογραφικής προπαγάνδας που θέλει να παρουσιάσει το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης ως την επιβεβαίωση της αστυνομικής θεωρίας των "συγκοινωνούντων δοχείων". Όλες οι υποθέσεις (υπόθεση της Σ.Π.Φ., υπόθεση των καταζητούμενων συντρόφων απ' τη Θεσσαλονίκη, υπόθεση των 6 του Δεκέμβρη) εμφανίστηκαν να συνδέονται μεταξύ τους, οι συλληφθέντες παρουσιάστηκαν ως γνωστοί και φίλοι ενώ το γενικό πρόσταγμα δινόταν από κάποιο δήθεν ενιαίο κεντρικό επιτελείο. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της σύλληψης των 6 του Δεκέμβρη. Στην αρχή οι δημοσιογράφοι έκαναν λόγο για τη Σέχτα Επαναστατών, μετά ανακοίνωσαν ότι ανάμεσα στους 6 ήταν ο καταζητούμενος αναρχικός Γ.Τσιρώνης, ύστερα ανακάλυψαν ότι 2 απ' τους συλληφθέντες ήταν καταζητούμενοι για τη Σ.Π.Φ.

ενώ στο τέλος ήρθε η δικαστική εξουσία να ενοποιήσει τις υποθέσεις αποδίδοντας σε εμάς κατηγορίες για αυτήν την υπόθεση και ταυτόχρονα απαγγέλλοντας σε κάποιους από αυτούς κατηγορίες για την υπόθεση της αποστολής παγιδευμένων δεμάτων που είχε αναλάβει η οργάνωσή μας. **Έτσι σχηματίζεται ένας γόρδιος δεσμός που εμφανίζει το παράλογο ως λογικό.**

Η τελευταία πινελιά της αντιαναρχικής εκστρατείας της εξουσίας ήταν βέβαια η απόδοση ηθικής αυτουργίας σε σύντροφο-μέλος της Σ.Π.Φ. για ενέργεια (αποστολή παγιδευμένων δεμάτων) τη στιγμή που ο ίδιος βρισκόταν ήδη στη φυλακή και θα αποφυλακίζόταν λόγω της παρέλευσης του 18μηνου.

Κλείνοντας αυτήν την αναφορά, να προσθέσουμε και την επιπλέον απόδοση κατηγοριών σε 2 συντρόφους-μέλη της Σ.Π.Φ. με μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο την ονομαστική τους υπογραφή στην μπροσούρα "ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει". **Πάντως ιδιαίτερα για το τελευταίο, αν οι δικαστές και οι εισαγγελείς πιστεύουν πως έτσι θα μας κάνουν να ντύνουμε τις λέξεις και τα κείμενά μας με πιο φρόνιμα και σεμνά νοήματα, είναι βαθιά νυχτωμένοι.** Για εμάς ο λόγος μας ήταν πάντα το πιο δυνατό μας όπλο μαζί με τις πράξεις μας και δεν το έχουμε σκοπό να θάψουμε με τίποτα το τσεκούρι του πολέμου.

Συνεχίστε να γεμίζετε τις δικογραφίες σας, όπως εμείς γεμίζουμε με λέξεις την οργή μας. Γιατί μετά τα λόγια, έρχονται οι πράξεις...

Πρακτικά λοιπόν σκεφτόμαστε να καλέσουμε ως μάρτυρες όλους αυτούς τους εργολάβους και τους εμπνευστές του κρατικού σχεδίου (δημοσιογράφους, επικεφαλής της αντιτρομοκρατικής, υπεύθυνους της ΕΥΠ, ανακριτές κ.α.) για να φανερωθεί η απροκάλυπτη συνεργασία των κρατικών υπηρεσιών.

Φυσικά κάτι τέτοιο δεν έχει καμία σχέση με τη διατύπωση ενός εξημερωμένου καταγγελλτικού λόγου. Προφανώς και γνωρίζαμε ήδη όλο αυτό το παιχνίδι που παίζεται στα κέντρα εξουσίας. Απλά εκθέτοντας δημόσια κάτι ήδη

γνωστό, το κάνουμε αντιληπτό και προς αυτούς που μοιάζουν ανυποψίαστοι. Το γεγονός ότι θέλουμε να αναδείξουμε προς τα έξω την αντιαναρχική στρατηγική του κράτους, το κάνουμε πρώτα από όλα για τον εαυτό μας κι όχι για χάρη ενός ουδέτερου κοινού. Δεν είμαστε ούτε οσιομάρτυρες ούτε πράττουμε "από αγάπη" προς τον "ανίδεο λαό". Γνωρίζουμε πως δεν υπάρχουν ούτε αθώοι, ούτε αμέτοχοι. Απλά μέσω της δημοσιότητας που προκαλεί η αποκάλυψη τέτοιων κρατικών μεθοδεύσεων, προκαλούμε μικρές εσωτερικές αναταράξεις στο σύστημα και παράλληλα διαφυλάσσουμε το κύρος και την υπόληψη της οργάνωσής μας, αφού δεν αφήνουμε να κυλήσουν το όνομα της στη λάσπη της συκοφαντίας οι κάθε είδους διασώστες του συστήματος και τα τσιράκια τους. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι με τον τρόπο αυτό δίνουμε μια ακόμη ώθηση στην εμπόλεμη πλευρά των αναρχικών της πράξης ώστε να σχεδιαστούν, να συντονιστούν και να πραγματοποιηθούν οι δικές μας αντεπιθέσεις.

ν) Σπάστε, κάψτε, καταστρέψτε, ανατινάξτε...

Τώρα όσον αφορά τη δική μας "υπεράσπιση" τα πράγματα είναι απλά. Εμείς δεν έχουμε καμιά όρεξη να μετατρέψουμε τη δική μας σε μία πασαρέλα περάσματος προσωπικοτήτων, προοδευτικών καθηγητών πανεπιστημίου και διανοούμενων. Δεν έχουμε προτίμηση στους χλιαρούς ανθρώπους, που ούτε ζεστοί είναι, ούτε κρύοι. Όλες αυτές οι χλιαρότητες και οι ήπιων τόνων συμπάθειες μαραζώνουν καθετί εξεγερτικό.

Δεν θα υποδυθούμε τον κοινωνικό ρόλο "των ανήσυχων νεαρών που ξεγεύονται ενάντια στην αδικία και θυσιάζονται για το καλό της κοινωνίας". Κάτι τέτοιο θα ικανοποιούσε πιθανόν τις αριστερές ψυχολογικές προβλέψεις και τα υπαρξιακά ερωτηματικά των συμπαθούντων της αναρχίας. Όμως η αλήθεια είναι πως εμείς επιλέξαμε το δρόμο του αναρχικού αντάρτικου πόλης, όχι για να το παίξουμε εκδικητές στο όνομα μιας αδικημένης και

καταπιεσμένης κοινωνίας, αλλά επειδή αυτός ο τρόπος είναι ο δικός μας τρόπος να ζήσουμε αυτό που θέλουμε. Αγαπάμε την ελευθερία γιατί πρώτα από όλα την απολαμβάνουμε εμείς οι ίδιοι. Το γεγονός ότι μαχόμαστε για αυτήν και επιδιώκουμε τη διάχυση των αξιών της αναρχίας και σε άλλους ανθρώπους, δεν το κάνουμε επειδή είμαστε αλτρουιστές, αλλά επειδή η ύπαρξη νέων ελεύθερων ατόμων και συντρόφων μάς προκαλεί μια βαθιά προσωπική ικανοποίηση αφού μόνο εκεί ευδοκμούν τα πιο αυθεντικά συναισθήματα, της φιλίας, της εμπιστοσύνης, του έρωτα, του σεβασμού, της χαράς...

Για αυτό δεν ψάχνουμε ανθρώπους να μας υπερασπιστούν, που μέσα απ' το συμβιβασμένο τρόπο ζωής τους, δεν θα μας καταλάβουν ποτέ. **Η γεύση της ελευθερίας είναι μία αίσθηση που δεν πρόκειται ποτέ να την γευτούν όσοι ζουν βολεμένοι.**

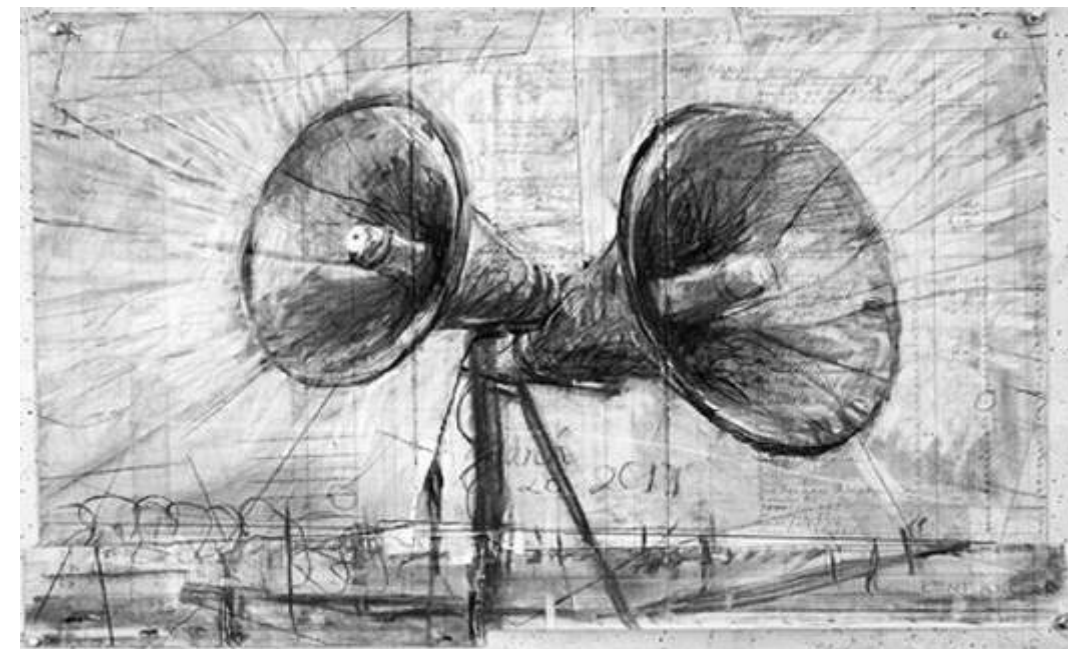
Αυτό που θέλουμε είναι να αναζητήσουμε ανθρώπους που είναι συνεργοί στο ίδιο έγκλημα με το δικό μας, στο έγκλημα του αγώνα για την αναρχία. **Οπότε αυτό που σκεφτόμαστε είναι να προσκαλέσουμε ως "μάρτυρες υπεράσπισης" λίγους καλούς συντρόφους που είτε βρίσκονται στη φυλακή για τη συμμετοχή τους στην άμεση δράση, είτε στηρίζουν την επιλογή της.**

Παράλληλα πραγματοποιήσαμε ένα διεθνές κάλεσμα προς τα φυλακισμένα αδέρφια που βρίσκονται στα κελιά της Χιλής, της Ιταλίας, της Ρωσίας, της Γερμανίας, του Μεξικού, της Ελβετίας, των Η.Π.Α. κ.α. ώστε να εκδοθεί μια προσούρα με το δικό τους λόγο αλληλεγγύης προς την υπόθεση μας.

Η επαφή που έχουμε ήδη με κάποιους από αυτούς είναι κάτι πέρα από τα τυπικά και τα ακρωτηριασμένα νοήματα που τα βάζεις απλώς σε ένα κομμάτι χαρτί. **Πιστεύουμε πως η επικοινωνία μας, μας επιτρέπει να γκρεμίσουμε τον τοίχο των γραπτών λέξεων και ίσως στο απρόβλεπτο μέλλον να συναντηθούμε δημιουργώντας μαζί ανατρεπτικές καταστάσεις.**

Παράλληλα, κι αυτό είναι απ' τα πιο ευχάριστα κομμάτια της αλληλεγγύης, θα εκδώσουμε μία πρόταση διεθνούς δράσης καταστροφής, σαμποτάζ και λοιπών κακοτεχνιών σε σχέση με το δικαστήριο μας. Είναι μια πρόταση προς όλους τους αναρχικούς της πράξης και όλους τους πυρήνες της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας - Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο που ήδη δραστηριοποιείται στην Ιταλία, στην Ελλάδα, στην Αγγλία, στη Ρωσία, στην Αργεντινή, στη Βολιβία, στη Χιλή, στο Μεξικό, στο Περού, στην Ολλανδία, στην Ινδονησία κ.α., να προκαλέσουν ένα χαοτικό μπαράζ χτυπημάτων και εχθροπραξιών ενάντια στην κυριαρχία της Τάξης.

Ίσως αυτή η πρόσκληση-πρόκληση για τη διατάραξη της ομαλής λειτουργίας του συστήματος, επιβαρύνει τη νομική μας θέση, αφού πλέον η προσθήκη κατηγοριών με την απόδοση της "ηθικής αυτουργίας" είναι το νέο κόλπο της εξουσίας για να μας φιμώσει. Παρόλα αυτά κάτι τέτοιο μας είναι αδιάφορο, αφού κάθε χτύπημα αλληλεγγύης ελαφραίνει την απώλεια που νιώθουμε λόγω της προσωρινής απουσίας μας απ' την αρένα των εχθροπραξιών με το κράτος. **Σπάστε, κάψτε, καταστρέψτε,**



ανατινάξτε σύντροφοι γιατί αυτός ο ήχος της αναρχικής καταστροφής είναι το πιο ευχάριστο άκουσμα για τους αιχμάλωτους του επαναστατικού πολέμου.

Εμείς απ' τη μεριά μας δεσμευόμαστε ότι θα μεταφέρουμε τον απόηχο όλων αυτών των επιθέσεων μέσα στο δικαστήριο, διαβάζοντας κατά τη διάρκεια των "απολογιών" μας αποσπάσματα απ' τις προκηρύξεις που θα συνοδεύουν αυτά τα χτυπήματα.

Έτσι μπορούμε να ανακαλύψουμε και να παίξουμε με τις πιθανότητες δράσης που ανοίγονται μέσα απ' την αυθεντική επικοινωνία των συντρόφων εντός και εκτός των τειχών.

νι) Τη μάχη που δίνεις, τη διαλέγεις, δεν σε διαλέγει...

Κλείνοντας θέλουμε να πούμε κάτι τελευταίο, αλλά όχι λιγότερο σημαντικό. Στο πρώτο δικαστήριο που έγινε εναντίον της οργάνωσής μας για τις εκρήξεις στο σπίτι του πρώην υπουργού δημόσιας τάξης Χηνοφώτη, στο υπουργείο Μακεδονίας Θράκης, και το σπίτι της πολιτικού Λ.Κατσέλη, οι 2 σύντροφοί μας- μέλη της Σ.Π.Φ. μαζί με άλλους δύο αναρχικούς

που διώκονταν για την ίδια υπόθεση, επέλεξαν να αποχωρήσουν από τη δικαστική αίθουσα ως έμπρακτη εναντίωση στο φακέλωμα των αλληλέγγυων συντρόφων που ήθελαν να παρακολουθήσουν τη δίκη, απ' τους μπάτσους.

Δόθηκε σκληρή μάχη απ' την πλευρά τους, προχωρώντας σε απεργία πείνας, ώστε να σπάσουν τα αστυνομικά μέτρα ελέγχου. Όμως στην πρώτη δίκη κατηγορούνταν κι άλλα άτομα για αυτές τις υποθέσεις και δεν έγινε εφικτό να συγκροτηθεί ένα ενιαίο μέτωπο ενάντια στις δικαστικές αρχές.

Με απλά λόγια, τη στιγμή που κάποιοι προχωρούσαν σε απεργία πείνας, κάποιοι άλλοι συμμετείχαν στη δίκη. Ήταν προφανές λοιπόν ότι ο αγώνας αυτός ήταν άνισος και καταδικασμένος να ηττηθεί πριν καν καλά καλά ξεκινήσει. Η κριτική προς την άλλη πλευρά έχει γίνει δημόσια και δεν βρίσκουμε λόγο να την επαναλάβουμε.

Αυτό που έχει σημασία είναι να κάνουμε τη δική μας αυτοκριτική. Είναι γεγονός ότι η προκλητική στάση του δικαστηρίου με την άρνησή του να απομαγνητοφωνηθούν τα πρακτικά και με την κράτηση των ταυτοτήτων των αλληλέγγυων, δημιούργησε στιγμές τεταμένης έντασης ανάμεσα στους διωκόμενους και τους δικαστές. Αυτό δημιούργησε με τη σειρά του μια πλασματική αίσθηση ενότητας μεταξύ των “κατηγορουμένων”, δημιουργώντας την ψευδαίσθηση ότι μπορούν από κοινού να συμφωνήσουν, να δεσμευτούν και να πράξουν κόντρα στις εντολές του δικαστηρίου.

Η αντανάκλαστική ταχύτητα της αντίδρασής τους και οι συμφωνίες που δόθηκαν στην ασφυκτική πραγματικότητα των κρατητηρίων υπό την πίεση του χρόνου, αφαίρεσαν την ψυχρή διαύγεια απ' τους συντρόφους μας, ώστε να αντιληφθούν ότι δεν θα τιμήσουν όλοι τις δεσμεύσεις τους.

Ως υπεύθυνοι για τις δικές μας επιλογές, σίγουρα θεωρούμε σφάλμα μας το γεγονός ότι αποπειράθηκε να γίνει μία συμφωνία κοινής στάσης αγώνα με άτομα που δεν μοιραζό-

μαστε όχι μόνο κοινό αντιληψιακό κώδικα, αλλά ούτε κοινές αρχές. Αυτό δημιούργησε μια αρνητική παρακαταθήκη αφού το κράτος εμφανίζεται εν μέρει ως νικητής σε αυτήν την αναμέτρηση.

Τώρα στο δεύτερο γύρο της νέας δίκης που έρχεται, το πρόβλημα παραμένει, καθώς είμαστε βέβαιοι πως οι δικαστές θα εφαρμόσουν ακριβώς τα ίδια αστυνομικά μέτρα.

Ποτέ δεν μας άρεσαν οι επαναλήψεις, πόσο μάλλον όταν πρόκειται για σφάλματά μας. Φυσικά στην πρώτη δίκη πρέπει να ομολογήσουμε ότι δίπλα στις απώλειες, κερδήθηκε και μία σημαντική παρακαταθήκη αξιοπρέπειας καθώς η συνειδητή απουσία των συντρόφων μας απ' τη δίκη μέχρι το τέλος, θυμίζει το περιφρονητικό χαμόγελο κάποιου απέναντι στους δήμιούς του. Είναι σα να λέει “Δικαστές, ότι κι αν κάνετε, η εξουσία σας δεν με αγγίζει...”

Όμως παράλληλα χάθηκε η δυνατότητα να εφαρμοστεί η στρατηγική που έχουμε αναφέρει παραπάνω στο κείμενο.

Οπότε στην προηγούμενη περίοδο βρεθήκαμε μπροστά από ένα δίλημμα. Είπαμε “τι κάνουμε; συνεχίσουμε αυτό που έχει ξεκινήσει με τη συνειδητή μας απουσία απ' το δικαστήριο, ή εφαρμόζουμε τη νέα μας στρατηγική;”

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως δεν υπήρχε μια απόλυτη συμφωνία. Άλλωστε οι τακτικές που χρησιμοποιούνται στον αγώνα ενάντια στην κοινωνία και το κράτος της είναι τόσες πολλές όσες και τα άτομα που συμμετέχουν σε αυτόν. Όλοι μας όμως μοιραζόμαστε τον κοινό στόχο της υπονόμευσης του συστήματος. Για αυτό υπήρξε η συντροφική στήριξη της πρότασης που έχει κατατεθεί σε αυτό το κείμενο και θα εφαρμοστεί μέσα απ' την επιθετική-προκλητική παρουσία μας σε αυτό το δικαστήριο.

Επίσης σ' αυτό το σημείο θέλουμε να κάνουμε μια σημαντική επισήμανση. Τη χρονική στιγμή που οι δύο σύντροφοί μας επέλεξαν, για τους λόγους που ήδη έχουν αναφερθεί, να αποχωρήσουν από το πρώτο δικαστήριο, υπήρχε ο παράνομος τομέας της Σ.Π.Φ. έξω από τη

φυλακή που μέσα από τη δράση και το λόγο του, αναπλήρωνε ως ένα βαθμό την απουσία τους. Έτσι τότε δεν κρίθηκε ως αναγκαιότητα να χρησιμοποιηθεί το δικαστήριο ως δημόσιο βήμα έκφρασης των αντιλήψεων και των αξιών μας. Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε εννέα μέλη της Σ.Π.Φ. της πρώτης περιόδου στη φυλακή. Παράλληλα τόσο στην Ελλάδα (Νέα Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς) όσο και στο εξωτερικό (Σ.Π.Φ. Μεξικό, Σ.Π.Φ. πυρήνας Ρωσίας, Σ.Π.Φ. πυρήνας Ολλανδίας) έχει ανοιχτεί ένας διάλογος προς την προοπτική της FAI/IRF προκαλώντας νέες διεργασίες στο εσωτερικό μας. Γι' αυτό θεωρούμε πως αυτή τη φορά μπορούμε να μιλήσουμε χρησιμοποιώντας τη δίκη μας ως ένα εργαλείο προπαγάνδας και διάχυσης των αξιών μας, για να συμβάλουμε και εμείς σ' αυτό το διάλογο με τους συντρόφους που συνεχίζουν και στηρίζουν το εγχείρημα της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Η παρουσία στη δικαστική αίθουσα θα αποτελέσει ένα συμπλήρωμα της δράσης μας με αποκλειστικό σκοπό τη διασάλεψη και την υπονόμευση της εξουσίας, κομμάτι των οποίων είναι και η δικαιοσύνη. Σύντομα θα γίνει αντιληπτό το τι εννοούμε...

Βέβαια το πρόβλημα της χαρτογράφησης του αλληλέγγυου κόσμου από τους μπάτσους παραμένει. Για αυτό εμείς προτείνουμε κάτι. **Θεωρούμε πως η μάχη που θα διεξαχθεί στο χρονικό διάστημα της δίκης μας, δεν θα δοθεί αποκλειστικά μόνο μέσα στη δικαστική αίθουσα.** Αντίθετα μπορούν να δημιουργηθούν όλες εκείνες οι συνθήκες που θα μεταφέρουν τη δύναμη του αναρχικού αγώνα έξω από το δικαστήριο για να διαχυθεί σε δρόμους, πλατείες, αμφιθέατρα και να οργανωθούν τα δικά μας αντίποινα απέναντι στην εξουσία.

Με λίγα λόγια οι κινήσεις αλληλεγγύης δεν χρειάζεται να επικεντρωθούν μέσα στο χώρο του δικαστηρίου, τη στιγμή που τα μπάσταρδα της αντιτρομοκρατικής θέλουν να εκμεταλλευτούν αυτό το γεγονός για να φακλώσουν τους συντρόφους που θα θελήσουν να μας συμπαρασταθούν.

Φυσικά είναι πολύ ενοχλητικό να βρισκόμαστε σε μια αίθουσα που θα είναι γεμάτη από

μπάτσους, χωρίς τα πρόσωπα των φίλων και των συντρόφων μας. Όμως γνωρίζουμε τη διπλή χαρά που μας δίνει η είδηση ενός εμπρησμού, μιας βομβιστικής ενέργειας ή τα συνθήματα μιας δυναμικής πορείας που οξύνουν την εχθρότητα μας με το σύστημα και ταυτόχρονα προφυλάσσουν τους συντρόφους απ' τα μάτια της αστυνομίας.

Τώρα αν κάποιοι φίλοι και σύντροφοι, παρόλα αυτά επιλέξουν να βρεθούν δίπλα μας, περιφρονώντας όλους τους ελέγχους και το φακέλωμα της ασφάλειας, εμείς θα ενώσουμε τη φωνή μας με τη δική τους, αποδεικνύοντας ότι η αναρχία δεν υποχωρεί, δεν συμβιβάζεται, δεν υποτάσσεται.

Κλείνοντας, να πούμε πως αυτό που μας ενδιαφέρει δεν είναι να πείσουμε τον κόσμο για τις ιδέες μας ώστε να αγκαλιάσουν την υπόθεση της αναρχίας. Αυτό που μας ενδιαφέρει, με αφορμή τα όσα θα γίνουν στη δίκη, είναι η έναρξη ενός προκλητικού αντίλογου-πολεμικής ανάμεσα στην αναρχική κριτική σκέψη και πράξη και τον κυρίαρχο πολιτισμό της κοινωνίας.

Ένας αντίλογος που δηλώνει ότι δεν πρόκειται ποτέ να παραδοθούμε στην κοινωνία και την εξουσία της, αλλά ότι θα ζήσουμε με τους δικούς μας όρους. Μόνο έτσι μια δίκη συντρόφων χάνει τον ακαδημαϊκό-νομικό της χαρακτήρα και γίνεται όπλο στα χέρια των νέων αρνητών του συστήματος.

Στη διάθεσή σας...

“Περιμένετε μια επανάσταση; Ας είναι, Η δικιά μου ξεκίνησε εδώ και πολύ καιρό. Όταν θα είσατε έτοιμοι δεν με πειράζει να προχωρήσω για λίγο μαζί σας. Όταν όμως σταματήσετε, εγώ θα συνεχίσω στον τρελό και θριαμβευτικό δρόμο προς τη μεγάλη και ύψιστη κατάκτηση του τίποτα...”

Ρένζο Ναβατόρε.

ΖΗΤΩ Η Σ.Π.Φ

**ΖΗΤΩ Η ΑΤΥΠΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ (F.A.I.) – ΔΙΕΘΝΕΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ (I.R.F.)**

Κριτική και Διάλογος με την Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Στα πλαίσια της ανταλλαγής των απόψεων μας θεωρούμε αναγκαίο και ουσιαστικό να σταματήσουμε να εστιάζουμε αποκλειστικά στα ζητήματα που επιβάλλουν οι όλο και πιο επιθετικοί σχεδιασμοί από μεριάς των μηχανισμών καταστολής, οι οποίοι καλούνται να φέρουν εις πέρας τη διατήρηση μιας κυρίαρχης μεν, σε αδιέξοδο και καταδικασμένης δε πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής πραγματικότητας.

Για εμάς είναι ζητούμενο να ανοίξει ο διάλογος που θα επιτρέψει στις απόψεις και τις πρακτικές να αντιπαρατεθούν στο δημόσιο πεδίο ώστε να αποτελέσουν την τόσο αναγκαία για την εξέλιξη μας παρακαταθήκη. Ένας τέτοιος διάλογος μέχρι σήμερα δυστυχώς δεν έχει υπάρξει και αυτό μάλλον δεν είναι μονάχα ευθύνη των ένοπλων οργανώσεων αλλά και του κόσμου που εκφράζει την αλληλεγγύη του προς αυτές. Σε αυτό το σημείο εντοπίζουμε μια εξαιρετικά προβληματική αντίληψη και από τις δυο πλευρές. Από μεριάς των ένοπλων διακρίνεται συχνά μια τάση έντονα αυτοαναφορική σε σχέση με την επιλογή των μέσων πάλης, σε βαθμό που κατά καιρούς αγγίζει την υπεροψία, τοποθετώντας τους εαυτούς τους υπεράνω κριτικής. Στον αντίποδα από μεριάς των αλληλέγγυων παρατηρούμε μια νοοτροπία που καθιστά απαγορευτική την όποια κριτική προς όσους ρισκάρουν, ιδιαίτερα αν αυτοί έχουν συλληφθεί. Το γεγονός αυτό είναι ένα δεδομένο που θέλουμε πάση θυσία να το αλλάξουμε. Σαν οργάνωση έχουμε επανειλημμένα δηλώσει πως έχουμε τη διάθεση να συμβάλουμε προς μια τέτοια κατεύθυνση.

Στη βάση αυτή ας τοποθετήσουμε λοιπόν κάποια ζητήματα που εμείς κρίναμε ενδιαφέρον να ανοίξουν. Ξεκαθαρίζουμε εξαρχής ότι σε καμία περίπτωση δεν θα προσπαθήσουμε να αλιεύσουμε κάποια απολογία, το σημαντικό (και εδώ είναι ουσιαστική η δικιά σας συμβολή) είναι μέσα από την αυτογνωσία και την αυτοκριτική να αντιπαρατεθούμε με τις όποιες παθογένειες ώστε αυτές να μην αναπαράγονται εν αγνοία μας. Μερικές φορές ίσως να κάνουμε

και το δικηγόρο του διαβόλου, γιατί όπως είπε και ο Φ. Νίτσε: «Αυτός που μάχεται με Τέρατα, θα πρέπει να προσέχει να μη γίνει ο ίδιος τέρας».

Αρχής γενομένης λοιπόν από το οξύμωρο για πολλούς χαρακτηρισμό που έχετε επιλέξει ως αυτοπροσδιορισμό. Ο λόγος για την τάση της αντικοινωνικής αναρχίας. Ομολογουμένως μας προβληματίζει ο διαχωρισμός μεταξύ κοινωνικού και αντικοινωνικού επαναστατικού προσδιορισμού μιας και δημιουργείται ένα δίπολο (εκατέρωθεν) που δεν καταλαβαίνουμε σε τι ακριβώς εξυπηρετεί. Όλοι μας πολιτικοποιηθήκαμε τον καιρό της πλαστής ευμάρειας και των αποπνικτικών συνθηκών που τον χαρακτήριζαν και είναι γεγονός πως η εξουσία δεν είναι ένας κεντρικός μηχανισμός του όποιου φτάνει να του κατεβάσει κανείς το διακόπτη, αλλά ένα σύμπλεγμα συμπεριφορών και αντιλήψεων βαθιά ριζωμένο σε όλο το φάσμα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης. Όντως, το συμπέρασμα αυτό αν δεν ενσωματωθεί στον πολιτικό λόγο, ώστε αυτός να έρχεται σε σύγκρουση με τις αξίες που αναπαράγουν την κυρίαρχη πραγματικότητα, τότε αυτός αναπόφευκτα καταντάει μονόπλευρος και ελλιπής. Ως εδώ καλά, αλλά πώς είναι δυνατόν να αντιλαμβανόμαστε την κοινωνία ως κάτι ομοιογενές; Μια τέτοια αντίληψη δεν είναι λίγο στρεβλή και απόλυτη;

Λένε πως η αρχή είναι το ήμισυ του παντός, και σε αυτό ακριβώς το σημείο βρίσκεται η αφετηρία της προβληματικής που θέλουμε να θίξουμε. Αντικειμενικά η κοινωνία είναι ένα σύνολο από διαφορετικές και πολλές φορές αντικρουόμενες συνιστώσες, με διαφορετικές επιδιώξεις, κώδικες, συμφέροντα, καταβολές κτλ. Μέσα σε αυτό το σύμπλεγμα βρισκόμαστε και εμείς (το εμείς συμπεριλαμβάνει όσους-ες επιθυμούν και αγωνίζονται με ένα ελευθεριακό-αντεξούσιο πρόταγμα) αλλά και μεγάλα κομμάτια μη εχθρικά προς αυτό, π.χ. ποιος θα μπορούσε να θεωρήσει εχθρούς τους κάτοικους της Κερατέας σαν σύνολο; Και τι γίνεται με τα κοινωνικά κομμάτια που μπορεί να μην είναι «μαύρα» αλλά αγωνίζονται αξιοπρεπώς, όπως

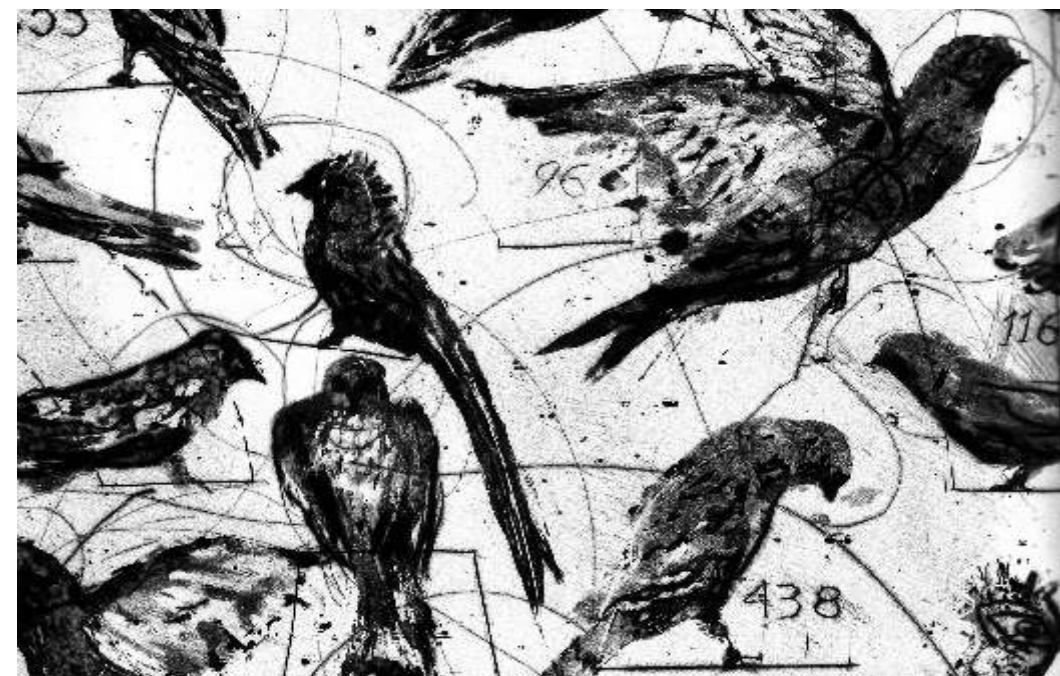
για παράδειγμα το κίνημα «δεν πληρώνω»; Τι γίνεται με τα τόσα άτομα που ενδεχομένως να μην έχουν πολιτική δράση αλλά έχουν άποψη και αξιοπρέπεια στην καθημερινότητά τους;

Μήπως το να τοποθετεί κανείς τον εαυτό έξω από την κοινωνία ή ακόμη και ενάντια της έχει σαν αποτέλεσμα το απέξω να γίνει υπεράνω, και το υπεράνω αληθινό, το αληθινό μοναδικό. Εδώ φτάνουμε στον πυρήνα του προβλήματος. Πολλές φορές χρησιμοποιείτε στο λόγο σας έννοιες τέτοιες που θέλοντας και μη υποδηλώνουν πως κατέχετε κάποια μοναδική αλήθεια. Βέβαια αυτό δεν βαραίνει αποκλειστικά την οργάνωσή σας, η αντίληψη αυτή δυστυχώς εκφράζεται από κομμάτια του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος. Αν δούμε λίγο ποιοι είναι αυτοί που μιλάνε τέτοια γλώσσα, συνήθως είναι παπάδες, πολιτικοί και διανοούμενοι. Για εμάς δεν υπάρχει μοναδική αλήθεια και είμαστε εξαιρετικά καχύποπτοι με όλους όσους μας παρουσιάζονται σαν κάτοχοι της.

Το νήμα αυτό μας οδηγεί αναπόφευκτα σε ένα ναρκοπέδιο γεμάτο κινδύνους. Ένας εκ των οποίων είναι η δράση μας να αποκτάει χαρακτηριστικά πρωτοπορίας. Φυσικά η ίδια η

δράση δεν έχει την δυνατότητα αυτή από μόνη της, μονάχα η νοηματοδότηση που την ακολουθεί, δηλαδή το πώς αντιλαμβάνονται και επικοινωνούν οι «δράστες» την κίνηση τους αλλά και τα μέσα που επιλέγονται είναι σε θέση να σπλίζουν αυτήν την παγίδα. Είναι εύκολο να την πατήσει κανείς όταν αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως επαναστάτη και όλους τους υπόλοιπους (που δεν κάνουν τις αντίστοιχες επιλογές) μίζερους και υποταγμένους. Μια τέτοια αβάν-γκαρντίστικη* αντίληψη παρατηρούμε σε πολλές ομάδες που επιλέγουν να προωθήσουν-αναβαθμίσουν στο πρακτικό κομμάτι τη δράση τους (πυροβόλα όπλα, εκρηκτικά μεγάλης ισχύος κτλ), αδιαφορώντας ή αγνοώντας σε πια φάση βρίσκονται οι υπόλοιπες ριζοσπαστικές δυνάμεις. Ξανά, τα μέσα από μόνα τους δεν είναι ο πυρήνας του προβλήματος μιας και αυτά δεν είναι κάτι παραπάνω από εργαλεία, αλλά έχουμε πειστεί πλέον πως αυτά μπορούν εύκολα να κάνουν κάποιο να «καβαλήσει το καλάμι» θεωρώντας τις δικές του επιλογές ως αυτό που **πρέπει** να γίνει.

Στη δικιά σας περίπτωση τώρα μας δημιουργούνται αντιφατικές σκέψεις. Από τη μία



ομολογουμένως οι στόχοι της οργάνωσης σας ήταν πάντα σε βηματισμό με όσα ζητήματα έθετε ο «χώρος» σε κεντρικό επίπεδο, ήταν δηλαδή κινηματικές κατά αυτήν την έννοια, άρα και μέσα στο πλαίσιο του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Από την άλλη ο τρόπος και τα επιχειρήματα με τα οποία τις επικοινωνούσατε ήταν και είναι διαποτισμένα από μια εγωκεντρική επεξήγηση της πράξης και του κινήτρου. Στην αφήγηση σας πρωταγωνιστούν οι αποφασισμένοι επαναστάτες εναντίον της σάπιας κοινωνίας και του κράτους. Μια τέτοια υπαρξιακή προσέγγιση, στην οποία κυριαρχεί το εγώ λείπει το συνολικότερο εμείς, το συλλογικό που ξεπερνά τον πυρήνα ή την ομάδα, ή όσους-ες έκαναν όμοιες επιλογές.

Εδώ πραγματικά θα θέλαμε μια επεξήγηση. Το να μιλάει κανείς για επανάσταση αφαιρώντας από τη διαδικασία αυτή αυτούς που θα την πραγματοποιήσουν, το κοινωνικό αυτό κομμάτι δηλαδή που θα είναι τόσο πολυπληθές και οργανωμένο ώστε να επιβάλλει τις συλλογικές επιθυμίες του είναι κάπως...παράδοξο. Στη δικιά σας περίπτωση τώρα το πρόταγμα της επανάστασης τού εδώ και του τώρα έχει μια προβληματική παράμετρο, βάζει την επανάσταση σε προσωπικό επίπεδο και όχι σε κοινωνικό. Ας το θέσουμε αλλιώς, «το πολιτικό χωρίς το κοινωνικό θα καταλήξει ιδεολογική σχέση ή θα πεθάνει ως ηρωική πρωτοπορία» έγραψαν κάποιοι σύντροφοι και αυτή η φράση πέτυχε στο ψαχνό. Η επανάσταση ναι μεν έχει και μια υπαρξιακή διάσταση με την έννοια της προσωπικής ρήξης και του περάσματος στη δράση, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να αυτοπεριοριζόμαστε σε αυτό το επίπεδο. Το πρόταγμα επίθεση-επίθεση-επίθεση φαίνεται να μένει ακρωτηριασμένο δίχως τον ευρύτερο συλλογικό προσανατολισμό που είναι η κοινωνική επανάσταση.

Στο σημείο αυτό ας σταθούμε για να εξετάσουμε το ίδιο το πρόταγμα του αντάρτικου πόλης. Στην Ελλάδα οι επιθέσεις, το σαμποτάζ, οι συγκρούσεις, το ξεγεργτικό πρόταγμα γενικά έχει πολύ καιρό τώρα τοποθετηθεί στο επίκεντρο της πολιτικής δράσης του «χώρου». Το γεγονός αυτό, ή καλύτερα η σχετικά αφηρημένη στρατηγική αυτή και τα όρια της

δεν εξετάστηκαν ποτέ συλλογικά. Όποιες συλλογικότητες ή άτομα το προσέγγισαν κριτικά απαξιώθηκαν ως κοινωνικοί-ρεφόρμες-λιγόνυχοι και βρέθηκαν μπροστά στον κίνδυνο του πολιτικού τους εξοστρακισμού. Αυτό βέβαια σε ένα βαθμό ήταν και αποτέλεσμα μιας συχνά (όχι πάντα) προβληματικής ανάλυσης που έθετε το ζήτημα με μια ρηξιακή διάθεση που μόνο την πόλωση μπορούσε να φέρει. Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε εντέλει πως καμία από τις δύο πλευρές δεν κατάφερε να συνειδητοποιήσει ότι μονάχα μια ενωτική αντίληψη και ένα δικτυωμένο με την κοινωνία αντιεξουσιαστικό κίνημα με την απαραίτητη ένοπλη-αντάρτικη δράση θα ήταν σε θέση να παίξει καθοριστικό ρόλο στο πώς διαμορφώνεται η πολιτική πραγματικότητα. Αντί αυτού, κυριαρχούν η απαξίωση, οι κόντρες, ρήξεις και σεχταρισμοί.

Και για να έχουμε και ένα καλό ερώτημα: η εμπειρία της Ιταλίας του '70, όπου χιλιάδες σύντροφοι οπλίστηκαν και έκαναν την έφοδο τους, τελικά τι μας δίδαξε;

Inside-Out (Νοέμβριος 2011)

*Η πολιτογραφημένη σήμερα διεθνής έκφραση **αβάν-γκαρντ**, που προέρχεται εκ της γαλλικής γλώσσας (*avant-garde*), αρχικά ήταν στρατιωτικός όρος που σήμαινε εμπροσθοφυλακή (*vanguard*). Με αυτή τη σημασία χρησιμοποιήθηκε περίπου από το 15ο μέχρι το 19ο αιώνα. Από τις αρχές του 20ού αιώνα, με την έκφραση αυτή αποδίδεται κυρίως κάθε πρωτοποριακή ή και πειραματική ιδέα ή εφαρμογή σε όλα τα πεδία της ανθρώπινης δραστηριότητας και κυρίως στους χώρους της τέχνης, του πνεύματος ακόμα και στη πολιτική. Ως έννοια ταυτίζεται με κάθε τι τολμηρό, που θεωρητικά προηγείται της εποχής ως θαυμαστός προ-άγγελος μελλοντικής εφαρμογής ή αποδοχής. Βέβαια υπό αυτή την άποψη δεν είναι και λίγες οι περιπτώσεις που με τον πρωτοποριακό χαρακτήρα της, η έκφραση αυτή να θεωρείται και επαναστατική σε μια κρατούσα κατάσταση και να έρχεται σε ρήξη με παραδοσιακές ιδεολογίες και ακολουθούμενες αρχές, χαρακτηριζόμενη ακόμη και ως ανορθόδοξη ή εξτρεμιστική.

Τοποθετήσεις της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς στα παραπάνω ζητήματα

Η πρωτοβουλία που πήρατε για την έναρξη ενός διαλόγου που θα προσπαθήσει να αναδείξει σε ένα δημόσιο πεδίο διαφορετικές αντιλήψεις και ζητήματα που μπορεί ως ένα βαθμό να παραμένουν ασαφή, έχει για εμάς μια ιδιαίτερη αξία. Σίγουρα λόγω του συνοπτικού χαρακτήρα των εκατέρωθεν τοποθετήσεων μπορεί κάποια σημεία να παραμείνουν θολά. Αυτό πιστεύουμε ότι ενισχύει την αναγκαιότητα για τη συνέχιση παρόμοιων εγχειρημάτων με προοπτική έναν εσωτερικό δημόσιο διάλογο μεταξύ διαφορετικών τάσεων του ευρύτερου αναρχικού επαναστατικού κινήματος. Αυτές οι πρωτοβουλίες εξελίσσουν και εμπλουτίζουν τις σκέψεις μας και προωθούν την εμβάθυνση του θεωρητικού μας υπόβαθρου και την όξυνση της άμεσης δράσης.

i) Καταργώντας τον ψευδή διαχωρισμό μεταξύ ένοπλων συντρόφων και αλληλέγγυων

Ξεκινώντας θα θέλαμε να σταθούμε στο διαχωρισμό που γίνεται στην αρχή του κειμένου σας μεταξύ ένοπλων αναρχικών ομάδων και αλληλέγγυων συντρόφων. Για εμάς αυτός ο διαχωρισμός είναι προβληματικός και μπορεί να καταλήξει σε διαστρεβλωμένες διαπιστώσεις και ελλιπή συμπεράσματα. Η επιλογή συντρόφων να πάρουν τα όπλα και να διαβούν το μονοπάτι της άμεσης δράσης δεν σημαίνει ότι τους περιορίζει από τη συμμετοχή τους στον πολύμορφο αναρχικό αγώνα και τους χαρακτηρίζει αποκλειστικά ως ένοπλους. Όπως αντίστοιχα και οι σύντροφοι που επιλέγουν να δείξουν την αλληλεγγύη τους σε συλληφθέντες αναρχικούς δεν περιορίζονται σε αυτό το ρόλο ως αλληλέγγυοι, ούτε είναι η μοναδική τους πολιτική ταυτότητα. Για εμάς δεν υπάρχουν δύο διαφορετικές πλευρές που διαχωρίζονται μεταξύ τους με κριτήριο τα μέσα επίθεσης, αλλά μια αντίληψη πολύμορφου αγώνα πάνω στην οποία αποφασίζεται η επιλογή των τρόπων επίθεσης και η επιλογή

των μορφών αλληλεγγύης. Για αυτό εμείς μέσα από τις δράσεις μας προωθούμε πάντα το ζήτημα της αλληλεγγύης σε εγχώριο, αλλά και σε διεθνές επίπεδο. Άλλωστε, θεωρούμε την αλληλεγγύη ως απαραίτητο συστατικό της δράσης μιας αναρχικής συλλογικότητας, ένοπλης ή μη. Από εκεί και πέρα βρίσκεται η ατομική ευθύνη του κάθε συντρόφου στο να μην αυτοπεριορίζεται ο ίδιος σε έναν οποιοδήποτε ρόλο, είτε ως ένοπλος, είτε ως αλληλέγγυος. Γιατί η αναρχική δράση καταργεί τους ρόλους και δεν τους αναπαράγει.

Τώρα όσον αφορά την υπεροψία που αναφέρεται ως πιθανή αντιμετώπιση σε οποιαδήποτε κριτική, πιστεύουμε πως κάτι τέτοιο είναι ταυτισμένο με μια ελιτίστικη νοοτροπία ιεράρχησης των μέσων και θα απαξίωνε συντρόφους που δεν έχουν πάρει τις ίδιες επιλογές με εμάς. Για αυτό είναι κάτι που ούτε προωθούμε, ούτε υποστηρίζουμε μέσα από τη δράση και το λόγο μας. Αντίθετα, έχουμε επισημάνει τη διαφωνία μας με αυτούς που μιλάνε περί «ειδικών της βίας» και «ειδικών του λόγου». Είναι στο χέρι τού κάθε συντρόφου να εξελίξει τόσο τις μορφές επίθεσης, όσο και το αντιληψιακό σκεπτικό που τις συνοδεύει. Άλλωστε, μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το πλαίσιο της δυνατότητας εξέλιξης, επιλέξαμε να διατηρήσουμε το όνομα της Σ.Π.Φ. ως συλλογικότητα ανεξάρτητα με την όποια αναβάθμιση κάναμε ανά διαστήματα στα μέσα επίθεσής μας. Αυτό έγινε μεταξύ άλλων και για να σπάσουμε τα όποια ταμπού υπήρχαν που «βαθμολογούν» την πολιτική βαρύτητα μιας ενέργειας και μιας συλλογικότητας βάσει των μέσων που έχει επιλέξει να χρησιμοποιεί. Για εμάς τα μέσα είναι εργαλεία, και η αντίληψη ο κινητήριος μοχλός της επιλογής για δράση.

ii) Η κριτική και η «ασυλία» των φυλακισμένων αναρχικών

Όσον αφορά τη νοοτροπία που αναφέρεται στο κείμενο σας σχετικά με την έλλειψη κριτικής σε

φυλακισμένους αναρχικούς, θεωρούμε ότι τόσο με τη συμβολή μερικών αιχμαλώτων όσο και με μια διαφορετική αντίληψη που έχει αρχίσει να αναπτύσσεται στο «χώρο» έχει ξεπεραστεί αυτό το ζήτημα. Όσοι αναρχικοί αιχμάλωτοι θέλουν μπορούν να παραμείνουν ζωντανά κομμάτια της αναρχίας κι όχι αγιοποιημένα θύματα της κρατικής καταστολής. Έτσι, ως τέτοιοι έχουν λόγο και άποψη που κρίνει καταστάσεις και αντίστοιχα κρίνεται από τους υπόλοιπους συντρόφους εντός και εκτός των τειχών. Συγκεκριμένα για τη Σ.Π.Φ. υπάρχουν δεκάδες κατατεθειμένα κείμενα τα οποία ασκούν είτε καλοπροαίρετη, είτε κακοπροαίρετη κριτική προς τις επιλογές που πήραμε, για τις επιθέσεις που πραγματώσαμε και για το λόγο που δημοσιεύσαμε. Σε αυτό το σημείο θέλαμε να προσθέσουμε ότι κάθε αιχμάλωτος αναρχικός δεν πρέπει να «κρίνεται» μόνο από την προγενέστερη της σύλληψής του δράση, αλλά και από τη στάση και τις επιλογές που παίρνει κατά την πορεία της αιχμαλωσίας του. Υπήρχαν και υπάρχουν μερικά άτομα που μπορεί να συνελήφθησαν για αναρχική δράση, αλλά η στάση τους μέσα στη φυλακή είναι συμβιβασμένη και παθητική με σκοπό απλά «να βγάλουν την ποινή τους» χωρίς να συγκρούονται με την υπηρεσία και τους δεσμοφύλακες. Όπως φυσικά ισχύει και το αντίστροφο, όταν άνθρωποι που δεν έχουν καμία σχέση με την αναρχία, μέσα στη φυλακή συμπεριφέρονται ως πραγματικοί σύντροφοι.

iii) Αντικοινωνιστική αναρχία

Ένας από τους χαρακτηρισμούς που έχουμε επιλέξει ώστε να προσδιορίσουμε με μεγαλύτερη σαφήνεια την τάση του αναρχικού ρεύματος που στηρίζουμε είναι και αυτός της αντικοινωνιστικής αναρχίας. Ο όρος αυτός είναι λογικό σε μια πρώτη ανάγνωση να δημιουργεί ακόμα κάποιες ενδεχόμενες παρανοήσεις και για αυτό φροντίζουμε κάθε φορά που τον χρησιμοποιούμε να δίνουμε και μια συνοπτική επεξήγηση τού πώς τον εννοούμε. Όλα ξεκινούν από τον ορισμό που δίνουμε στις λέξεις και ιδιαίτερα σε αυτές που είναι διφορούμενα πολιτικά φορτισμένες. Η

κοινωνία έχει επικρατήσει να ορίζεται κυρίως ως ένα αριθμητικό σύνολο ατόμων. Σε μια τέτοια ερμηνεία προφανώς στην κοινωνία περιλαμβανόμαστε και εμείς όπως και ο κάθε ένας που ζει και κινείται σε αυτόν τον κόσμο. Έξω, όμως, από αυτόν τον αριθμητικό ορισμό, για εμάς η «κοινωνία» έχει και μια άλλη πιο σημαντική και πολιτική έννοια. Συμβολίζει την επικρατέστερη κυρίαρχη τάση που συσπειρώνει, παρά τις όποιες αντιφάσεις τους, τα πλειοψηφικά κοινωνικά υποσύνολα γύρω από θεμελιώδεις βασικές αντιλήψεις και αξίες (ιδιοκτησία, πατριωτισμός, κατανάλωση, δόγμα ασφάλειας κ.α.) που αφορούν την αποδοχή της ύπαρξης ενός συστήματος εξουσίας. Είναι οι κυρίαρχες συμπεριφορές και αξίες που αποτελούν το θεμέλιο λίθο αυτού του συστήματος. Για εμάς κοινωνία είναι η έννοια του συνόλου των απαθών και ενσωματωμένων συμπεριφορών των υπηκόων και περιλαμβάνει όποιον επιθυμεί και αισθάνεται να είναι κομμάτι του σύγχρονου κόσμου και του κυρίαρχου πολιτισμού. Είναι η συστημική αντίληψη που βρίσκεται εμποτισμένη στο μυαλό και ο ηθικός αυτουργός της διαιώνισης αυτού που ζούμε. Παρά τις όποιες αντιφάσεις και τα αντικρουόμενα συμφέροντα που έχουν αναπτυχθεί σε περιόδους οικονομικής κρίσης, και όχι μόνο, η κοινή βάση ετερόκλητων αντιλήψεων που απαρτίζουν το κοινωνικό σύνολο είναι η πίστη στην αναγκαιότητα της εξουσίας.

Το ζήτημα, λοιπόν, είναι το πόσο το κάθε άτομο αισθάνεται συμφιλωμένο με τη νοοτροπία του υπηκόου. Με ένα υποταγμένο που υπερασπίζεται ή αποδέχεται παθητικά τις αλυσίδες και τους δυνάστες του δεν έχουμε κάτι να συζητήσουμε. Με αυτούς, όμως, που με διαφορετικές ίσως αφετηρίες έχουν περάσει σε ένα στάδιο αμφισβήτησης της συστημικής λογικής έχουμε να πούμε πάρα πολλά. Ο στόχος μας είναι η καταστροφή αυτών των κοινωνικών σχέσεων και του πολιτισμού που τις προωθεί. Η ύπαρξη της κοινωνίας, έτσι όπως την έχουμε βιώσει και αντιληφθεί, μας ωθεί απέναντι της. Σίγουρα η κοινωνία δεν αποτελείται μόνο από άτομα συνειδητοποιημένα ή μη που εκφράζουν τη

λογική της εξουσίας. Κυρίως, επικρατεί η απάθεια. Η απάθεια, όμως, είναι ο ζωντανός θάνατος. Με τη δράση και το λόγο μας προσπαθούμε να προκαλέσουμε τους απαθείς να πάρουν θέση. Όποια θέση και αν είναι αυτή. Μέσα από τον αντι-κοινωνικό λόγο μας οξύνουμε την πόλωση και έτσι ξεκαθαρίζουν τα στρατόπεδα. Οι κυρίαρχοι και οι υποτελείς τους απ' τη μια και οι αναρχικοί και οι ταραξίες απ' την άλλη, για την καταστροφή αυτού του κόσμου.

Για αυτό η πιθανότητα για την άμεση προοπτική του ξεσπάσματος μιας αναρχικής επανάστασης μέσω της μεταφυσικής «επιφώτισης» των μαζών δεν καθορίζει τη στρατηγική μας. Δεν είμαστε οπαδοί της αιώνιας αναμονής. Η πλειοψηφία της κοινωνίας, αν και δέχεται απανωτά πλήγματα στο οικονομικό και βιοτικό της επίπεδο από τους εκμεταλλευτές της, έχει μια διαρκή τάση να απογοητεύει και να «προδίδει» όσους ελπίζουν ότι από αυτή τη συνθήκη θα επέλθει το στάδιο της μαζικής συνειδητοποίησης. Τα θεμέλια αυτής της κοινωνίας δεν στηρίζονται μόνο στην επιθυμία

για οικονομική ευμάρεια αλλά εξίσου, αν όχι περισσότερο, στην επικρατούσα αντίληψη περί αναγκαιότητας της εξουσίας. Η υπαρξιακή παρακμή που παράγει αυτός ο πολιτισμός πρέπει να αναδειχθεί μέσα από το λόγο και τη δράση μας, καθώς η οικονομική ανέχεια και οι ανισότητες που προκαλούνται έχει αποδειχθεί ότι δεν είναι ικανές να γκρεμίσουν τα είδωλα της εξουσίας. Για εμάς σίγουρα δεν υπάρχει μόνο ένας τρόπος όσο αφορά την επιλογή απεύθυνσης και τις αιχμές που αναδεικνύουν οι αναρχικοί κύκλοι στον αγώνα τους. Η κάθε τάση-αντίληψη έχει τη δική της στρατηγική, και αυτές οι διαφορετικές επιλογές δεν είναι ανταγωνιστικές, ούτε καθιστούν τους φορείς τους αντιπάλους. Εμείς επιλέξαμε να απευθυνόμαστε με το λόγο μας στην κάθε ατομικότητα που βρίσκεται ή θέλει να βρεθεί στο πεδίο της αμφισβήτησης του υπάρχοντος στο εδώ και τώρα. Προτάσσουμε ένα διαφορετικό τρόπο ζωής που αντιμετωπίζει εχθρικά κάθε έκφανση συστημικής αντίληψης. Η χρησιμοποίηση του όρου αντικοινωνισμός έγινε ακριβώς για να ξεκαθαρίσουμε τη δικιά μας οπτική και



στρατηγική όσον αφορά τη σχέση μας με αυτό που αντιλαμβανόμαστε ως κοινωνία και περιγράψαμε προηγούμενως.

iv) Μύθοι κ' αλήθειες για τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια

Σε μόνιμη σχεδόν βάση στον ελλαδικό χώρο, λόγω της οικονομικής κρίσης αλλά και άλλων παραγόντων, προκύπτουν τοπικά και συντεχνιακά-κλαδικά ζητήματα που οδηγούν τα εκάστοτε κοινωνικά κομμάτια που θίγονται σε κινητοποιήσεις που μερικές φορές καταλήγουν να παίρνουν δυναμικό χαρακτήρα. Με μια πρώτη ματιά τέτοιες κινήσεις φαίνεται να αποτελούν μια γόνιμη συνθήκη προς την περαιτέρω συνειδητοποίηση κοινωνικών υποσυνόλων τα οποία μέχρι πρότινος παρέμεναν αδιάφορα και παθητικά. Το ζήτημα, βέβαια, δεν είναι να μείνουμε σε αυτή την πρώτη ανάγνωση, αλλά να προσπαθήσουμε να φτάσουμε σε πιο ουσιαστικά συμπεράσματα. Να χρησιμοποιήσουμε για παράδειγμα μια από τις πιο δυναμικές κινητοποιήσεις κατοίκων στο παρελθόν που σε κάποια σημεία θα μπορούσε να θυμίζει αυτή των κατοίκων της Κερατέας. Αναφερόμαστε στις αντιδράσεις των κατοίκων του Στρυμωνικού για τη λειτουργία εργοστασίου επεξεργασίας χρυσού στην περιοχή τους απ' την TVX GOLD, που θα είχε ως αποτέλεσμα τη μόλυνση του περιβάλλοντος της περιοχής. Ξέσπασαν πολύμηνες δυναμικές συγκρούσεις με τις δυνάμεις της αστυνομίας, ενώ παράλληλα δημιουργήθηκε ένα δραστήριο κίνημα αλληλεγγύης από την πλευρά των αναρχικών με δυναμικές παρεμβάσεις, ανάμεσα στις οποίες ήταν και η τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού στο αρμόδιο για το ζήτημα υπουργείο. Δυστυχώς οι κινητοποιήσεις δεν απέτρεψαν τελικά τη λειτουργία του εργοστασίου. Μετά όμως από μερικά χρόνια στην ίδια περιοχή ξεκινάνε πάλι κινητοποιήσεις από τους κατοίκους του Στρυμωνικού. Αλλά αυτή τη φορά το αίτημα είναι το τελείως αντίθετο. Απαιτείται πλέον η συνέχιση της λειτουργίας του εργοστασίου το οποίο κινδυνεύει με κλείσιμο λόγω του κόστους λειτουργίας του και αυτό θα είχε σαν αποτέλεσμα την απόλυση

δεκάδων εργαζομένων. Έτσι στην ίδια περιοχή η τοπική κοινωνία αγωνίστηκε για δύο εκ διαμέτρου αντίθετα αιτήματα. Από τη μια κινητοποιήθηκε ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή (και στην οικονομική υποβάθμιση της περιοχής) κι απ' την άλλη κινητοποιήθηκε για τη συνέχιση του ίδιου εργοστασίου που μόλυνε το περιβάλλον αλλά το κλείσιμο του θα οδηγούσε σε δεκάδες απολύσεις και την ανεργία. Αυτή η αντίφαση που διακρίνουμε είναι μια από τις πολλές που συναντάμε στους ενδιάμεσους κοινωνικούς αγώνες. Ας μην ξεχνάμε τις γαλανόλευκες σημαίες που κυμάτιζαν στη διάρκεια των αντιμνημονιακών κινητοποιήσεων εν μέσω δακρυγόνων. Αυτή η διαπίστωση δεν μας κάνει ούτε αδιάφορος, ούτε φυσικά εχθρικούς απέναντι σε τέτοιες κινήσεις. Το θέμα είναι να ξεκαθαρίσουμε πρώτα από όλα στους εαυτούς μας ως αναρχικοί τι περιμένουμε και που προσβλέπουμε από τέτοιες κινητοποιήσεις.

Κατ' αρχήν δεν θεωρούμε ότι αυτές οι κοινωνικές συγκρούσεις και γενικότερα οι κοινωνικοί αγώνες ανταποκρίνονται στην εξιδανικευμένη εικόνα με την οποία παρουσιάζονται από κομμάτια του αναρχικού χώρου. Η παρουσίασή τους σαν την πιο δίκαιη και τίμια απάντηση της «καμμένης» και καταπιεσμένης κοινωνίας απέναντι στην κρατική μηχανή είναι μακριά από τη δική μας οπτική. Αντίθετα, θεωρούμε πως κάποια κοινωνικά υποσύνολα μέσα στα οποία περιλαμβάνονται από δημάρχους, παπάδες, συνδικαλιστές, κομματόσκυλα έως αξιοπρεπή άτομα και συνειδητοποιημένους συντρόφους ενώνονται πάνω σε μια μερική διαφωνία-ρήξη με κάποια από τις εντολές της κεντρικής εξουσίας. Μέσα σε τέτοιους αγώνες υπάρχουν μεταξύ άλλων οι αντιφάσεις, οι γραφικότητες, οι συμφεροντολογίες, τα στερεότυπα και τα πολιτικά καπελώματα. Αλλά η άποψη μας για αυτούς τους αγώνες και η στρατηγική που μπορούμε να ακολουθήσουμε δεν περιορίζεται μονάχα στην κριτική τους. Απλά θεωρούμε απαραίτητο να υπάρχει μια ρεαλιστική γνώση και εκτίμηση της κατάστασης χωρίς ασφαλώς κάτι τέτοιο να καταλήγει σε έναν

πολιτικό πεσιμισμό ή μια πλήρη απαξίωση τέτοιων κινήσεων. Έτσι αυτοί οι αγώνες, παρόλο που δεν επιδιώκουν τη συνολική ρήξη με το σύστημα και αφορούν ζητήματα που δεν είναι απαραίτητα προτεραιότητά μας, είναι χρήσιμοι σε πολιτικό επίπεδο για τους αναρχικούς κύκλους. Η συμμετοχή αναρχικών σε τέτοιες κινήσεις ενδεχομένως να δίνει τη δυνατότητα επέκτασης της σύγκρουσης με το σύστημα καθώς και της διάχυσης της αντίληψής μας σε μεμονωμένα άτομα που εχθρεύονται την αστυνομία και την κυρίαρχη τάξη. Η επιθετική παρέμβαση των αναρχικών σε τέτοιες καταστάσεις μπορεί να δημιουργήσει ένα ρήγμα στη συστημική διαμεσολάβηση των συνδικαλιστών προωθώντας την εξεγερτική βία. Παράλληλα, είναι στο χέρι μας να εμπλουτίσουμε σε δυναμικότητα και πολιτικά χαρακτηριστικά τέτοιες κινήσεις, αξιοποιώντας τις ως ένα γόνιμο πεδίο προσέγγισης μελλοντικών συντρόφων που ανάμεσα στα δακρυγόνα και τις φωτιές αποκτούν τα πρώτα τους συγκρουσιακά βιώματα.

Δεν πρέπει όμως να αφομοιώνόμαστε σε αυτές τις κινήσεις, ούτε να κρύβουμε την πολιτική μας ταυτότητα, αλλά να συμμετέχουμε ως αυτό που

είμαστε, ως αναρχικοί που προτάσσουμε τη συνολική ρήξη με το σύστημα. Δεν επιδιώκουμε εμείς να βρεθούμε δίπλα στη μερική-αιτηματική αντίληψη των διαμαρτυρόμενων, επιθυμούμε να την εκτρέψουμε προς τη σύγκρουση. Κοντά στη συνολική μας αναρχική αντίληψη και αναρχική πρακτική. Με μια ρεαλιστική κριτική στάση αλλά και με ενεργή διάθεση, θεωρούμε ότι η ενασχόληση αναρχικών με τέτοιες κινητοποιήσεις είναι χρήσιμη και βοηθάει ως ένα βαθμό την ενδυνάμωση των ριζοσπαστικών κύκλων. Δεν θεωρούμε, όμως, ότι πρέπει να περιορίζουμε τη δράση μας μόνο εκεί περιμένοντας την επόμενη κινητοποίηση, αλλά να εντάξουμε και αυτές τις μορφές αγώνα και προπαγάνδης στο ευρύτερο πεδίο της πολύμορφης αναρχικής δράσης, φέρνοντας τη σύγκρουση στο διαρκές παρόν.

Έτσι, άτομα που μπορεί να μην έχουν αναπτύξει ακόμα πολιτική δράση, στα στενά πλαίσια του όρου, αλλά ζουν και κινούνται βάση ενός κοντινού σε εμάς αξιακού κώδικα δεν θεωρούμε ότι ανήκουν στην κυρίαρχη μαζική λογική που επικρατεί. Είναι ατομικότητες που μέσα από τις κινήσεις και το λόγο μας τούς απευθυνόμαστε, και σίγουρα σε κάποιες συνθήκες, όπως εδώ στη



φυλακή, με κάποιους «απολίτικους» αλλά αξιοπρεπείς ανθρώπους μπορούμε να συμπλεύσουμε μαζί. Επειδή το ζήτημα των ενδιάμεσων κοινωνικών αγώνων είναι ένα θέμα που η συζήτηση του δεν εξαντλείται σε αυτές τις λίγες γραμμές, θέλουμε να τονίσουμε ότι θα επανέλθουμε στο μέλλον. Άλλωστε υπάρχουν κάποιοι σύντροφοι στη Συνωμοσία που διατηρούν μια μεγαλύτερη επιφυλακτικότητα απέναντι στους κοινωνικούς αγώνες από ότι εκφράζεται στο παρόν κείμενο, υπερασπίζοντας μια διαφορετική και αυτόνομη στρατηγική παρέμβασης-επίθεσης ενάντια στην κοινωνία της εξουσίας. Αυτές οι διαφωνίες και οι διαφορές καταρρίπτουν άλλωστε και τον αυθαίρετο ισχυρισμό για την ύπαρξη μιας και μοναδικής αλήθειας που υποτίθεται ότι η εκφράζει η οργάνωσή μας.

ν) Το επιχείρημα της Μοναδικής Αλήθειας και η δολιοφθορά του

Η έννοια της μίας και μοναδικής αλήθειας θεωρούμε ότι είναι ξένη προς την αναρχική αντίληψη καθώς ακόμα και στο εσωτερικό μιας συλλογικότητας, όπως διαπιστώσαμε παραπάνω αναπτύσσονται διαφορετικές και ίσως και αντικρουόμενες προσεγγίσεις πάνω σε κάποια ζητήματα. Η διαρκής αναζήτηση και εξέλιξη της θεωρίας μας μέσω προβληματισμών, αναζητήσεων, συμφωνιών και διαφωνιών, είναι ο θεμέλιος λίθος μιας ζωντανής αναρχικής αντίληψης. Οι απόψεις που έχουμε εκφράσει είτε ως συλλογικότητα, είτε ως άτομα είναι συμπεράσματα που έχουμε καταλήξει μέσα από συζητήσεις και βιώματα, ενώ δεν λείπουν και οι διαφωνίες. Η δημοσιοποίηση της σκέψης μας μέσω των κειμένων ή των αναλήψεων ευθύνης, δεν γίνεται εν είδει της παρουσίασης τής μίας και μοναδικής αλήθειας, αλλά σαν μια ακόμα συνεισφορά στη διαρκή θεωρητική συζήτηση που θεωρούμε ότι πρέπει να υπάρχει στο εσωτερικό του «χώρου». Υπάρχει πάντα το ενδεχόμενο να επαναπροσδιορίσουμε τις απόψεις μας μετά από συζητήσεις που κάναμε, κείμενα που διαβάσαμε ή ακόμα και από τις ίδιες τις εξελίξεις που προκύπτουν. Βέβαια, αυτή η λογική της διαρκούς εξέλιξης δεν έχει σκοπό να

μετατρέψει τη θεωρητική μας αντίληψη σε ένα φτερό στον άνεμο. Υπάρχουν πολιτικές διαπιστώσεις και συμπεράσματα που αποτελούν τη στέρεη βάση της σκέψης μας. Η άρνηση κάθε μορφής εξουσίας και των ιεραρχικών σχέσεων που χαρακτηρίζουν αυτή την κοινωνία, η επιλογή της άμεσης και πολύμορφης δράσης, καθώς και το κομβικό ζήτημα της αλληλεγγύης μεταξύ συντρόφων είναι κάποιες από τις πεποιθήσεις μας που έχουν «κλειδώσει» στο μυαλό και στην ψυχή μας.

vi) Ο ελιτισμός της Πρωτοπορίας κ' η έννοια της Αυτοαναφορικότητας

Το ζήτημα της πρωτοπορίας δεν θεωρούμε ότι ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα μιας αναρχικής ομάδας άμεσης δράσης. Μέσα από διάφορα κείμενα μας και από την ίδια την στόχευση των πράξεων μας έχουμε ξεκαθαρίσει ότι θεωρούμε το ρόλο μιας επαναστατικής πρωτοπορίας μακρινό ως προς την αντίληψη που πρεσβεύουμε. Δεν είμαστε ούτε καθοδηγητές, ούτε επιθυμούμε οπαδούς. Στο αναρχικό-επαναστατικό ρεύμα δεν θεωρούμε ότι υπάρχει χώρος για αβαν-γκαρντίστικες συμπεριφορές και πεφωτισμένες πρωτοπορίες.

Από εκεί και πέρα η προώθηση, μέσω του λόγου μας, των επιλογών που έχουμε πάρει δεν γίνεται με λογικές αυτοαναφορικότητας, αλλά με το σκεπτικό και τη στρατηγική μας περί διάχυσης τους στις ατομικότητες που απευθυνόμαστε. Όταν αναλαμβάνεις με ένα κείμενο την ευθύνη για μια ενέργεια που πραγμάτωσες είναι λογικό να μιλάς εκ μέρους της συλλογικότητάς σου και των ατόμων που την απαρτίζουν. Αντίθετα το να προσπαθήσεις να μιλήσεις εκ μέρους ενός ευρύτερου κινήματος ή ακόμα και εξ' ονόματος της κοινωνίας, λέγοντας σε τελική ανάλυση αυτά που εσύ πιστεύεις, είναι κάτι που εύκολα μπορεί να οδηγήσει σε παρανοήσεις ή και σε «καπέλωμα» άλλων συντρόφων και αντιλήψεων.

vii) Επανάσταση χωρίς την κοινωνία;

Υπάρχουν έννοιες όπως ήδη αναφέραμε που η νοηματοδότησή τους διαφέρει ανάλογα με το

πολιτικό υποκείμενο που επιλέγει να τις χρησιμοποιήσει. Ο όρος επανάσταση είναι ένα κατ' εξοχήν τέτοιο παράδειγμα. Η ερμηνεία της ως η ανατροπή ενός υπάρχοντος καθεστώτος αφήνει αναπάντητα καίρια ερωτήματα. Ποιοι προχωρούν στην ανατροπή, γιατί, και που αποσκοπούν. Ας θυμηθούμε ότι και οι χουντικοί ονόμαζαν το στρατιωτικό τους πραξικόπημα «επανάσταση». Εμείς όταν αναφερόμαστε στην επανάσταση εννοούμε την πλήρη καταστροφή της υπάρχουσας κοινωνικής αντίληψης και του πολιτισμού που συντηρεί την εξουσία σε όλες τις εκφάνσεις των σχέσεων που αναπτύσσονται μέσα στην κοινωνία. Αλλά δεν τη θεωρούμε μόνο ως μια συγκεκριμένη στιγμή ή έναν τελικό ιστορικό προορισμό κατά τον οποίο ένα μαζικό κομμάτι της κοινωνίας θα εξεγερθεί έχοντας υιοθετήσει τα αναρχικά χαρακτηριστικά. Αντιλαμβανόμαστε την αναρχική επανάσταση πρώτα ως μια ατομική συνθήκη κατά την οποία το άτομο στο εδώ και στο τώρα αρνείται την εξουσία, και περνάει στην επίθεση απέναντι σε όλες τις εκφάνσεις του υπάρχοντος συστήματος. Έτσι, μεταθέτουμε το επαναστατικό υποκείμενο από την υποτιθέμενα μελλοντικά συνειδητοποιημένη καταπιεσμένη κοινωνική μάζα στο άτομο στο εδώ και τώρα. Για αυτό μιλάμε για την αναρχική επανάσταση της καθημερινής ζωής. Ο σκοπός μας είναι η συνειδητοποίηση ξεχωριστών ατομικτήτων που αναγνωρίζουν στο Εγώ τους το επαναστατικό υποκείμενο και πολεμάνε σε χρόνο ενεστώτα. Από εκεί και πέρα, η συλλογικοποίηση αυτών των αρνήσεων μέσω άτυπων οργανωμένων υποδομών με προοπτική τη διαρκή επίθεση είναι το επόμενο βήμα.

viii) Η παγίδα και οι ψευδαισθήσεις της Ενωτικής Αντίληψης

Στον αναρχικό χώρο είναι γεγονός ότι εξελίσσονται διαφορετικές αντιλήψεις και αρκετές φορές αυτή η συνύπαρξη καταλήγει κάθε άλλο παρά αρμονική. Πολιτικές και προσωπικές διαφορές μετατρέπονται σε ρήξεις και συντελούν στην κατακερμάτιση της ενότητας του «χώρου». Κάποιοι σύντροφοι θεωρώντας ότι αυτό υποβαθμίζει τη δυναμικότητα των

αναρχικών κύκλων προωθούν μια ενωτική αντίληψη που υποθετικά θα έδινε λύσεις σε αυτά τα προβλήματα. Για εμάς οι ρήξεις μεταξύ αναρχικών μπορεί να έχουν δυσάρεστο αποτέλεσμα μερικές φορές, αλλά δεν παύουν να είναι μια υγιή αντιμετώπιση όταν προκύπτουν αξιακά ζητήματα. Δεν είμαστε χριστιανοί ώστε αν μας χτυπάνε στο ένα μάγουλο εμείς να γυρνάμε και το άλλο. Όπως τιμάμε τις φιλίες μας πρέπει να τιμάμε και τις ρήξεις μας. Υπάρχουν συμπεριφορές και νοοτροπίες που φωλιάζουν εντός του αναρχικού χώρου μεταφέροντας όλο το δηλητήριο του εξουσιαστικού πολιτισμού που εχθρευόμαστε (πολιτικαντισμοί, φιλοδοξίες, άτυποι ηγεμονισμοί, ψέματα και ίντριγκες). Προφανώς δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια απέναντι στους φορείς τους επειδή αυτοί αυτοαποκαλούνται «αναρχικοί». Κι αν ρωτήσει κανείς ποιοι είμαστε εμείς που θα καθορίσουμε το ποιος είναι αναρχικός και ποιος όχι, εμείς ξεκαθαρίζουμε ότι ούτε ειδικοί είμαστε, ούτε τιμητές της αναρχικής αλήθειας. Μέσα από τις ρήξεις, ο καθένας αποκαλύπτεται και κρίνεται. Αυτό ισχύει για όλους, όπως και εμάς. Ας μην ξεχνάμε πως οι ρήξεις εκτός απ' το να καταστρέφουν κάποιες σχέσεις, παράλληλα εξελίσσουν κάποιες άλλες.

Έτσι είναι προτιμότερη μια πιο ξεκάθαρη παραδοχή τέτοιων ζητημάτων ρήξης παρά μια αφελής ή μια υποκριτική αντιμετώπιση τους, ώστε να βάλουμε τα όποια πολιτικά και αξιακά προβλήματα μας κάτω από το χαλάκι μιας υποτιθέμενης ενότητας.

Από εκεί και πέρα όπως είπαμε κάθε τάση της αναρχίας έχει τη δικιά της στρατηγική χωρίς να είναι ανταγωνιστικές μεταξύ τους. Μια ενωτική αντίληψη που θα έφερνε όλες αυτές τις τάσεις κάτω από την σκέπη μιας κοινής στρατηγικής θα κατέληγε χωνευτήρι της διαφορετικότητας τους. Η προσπάθεια μιας κοινής «γραμμής» ατόμων και συλλογικοτήτων που εστιάζουν σε διαφορετικές προσεγγίσεις είτε θα κατέληγε σε καπέλωμα κάποιων από κάποιους άλλους, είτε σε μια συμμαχία της μετριότητας καθώς όλοι θα έκαναν εκπτώσεις για να βρεθεί ο μέσος όρος

συμφωνιών. Εμείς θεωρούμε ότι σημαντικό είναι να υπάρχει μια κοινή βάση αντίληψης στα κομβικά ζητήματα. Από εκεί και πέρα, κάθε συλλογικότητα και κάθε άτομο οφείλει να επιλέγει αυτόνομα τον τομέα δράσης, τις ιδιαίτερες αναφορές και τους προβληματισμούς που θα αναδεικνύει στο λόγο και στην πράξη του. Έτσι, κινήσεις με διαφορετικό σημείο αναφοράς αντί να αυτολογοκριθούν μπορούν η κάθε μια να συμπληρώνει το μωσαϊκό του αναρχικού ρεύματος, προωθώντας την πολυμορφία του, δίχως περιορισμούς και εκπτώσεις.

Για αυτό προωθούμε μια άτυπη οργανωτική πλατφόρμα διαφορετικών πυρήνων όπως είναι η FAI, με προοπτική την πολύμορφη άμεση δράση που θα αλληλοσυμπληρώνουν με τις επιθέσεις τους όλες τις διαφορετικές θεματικές που έχουν προκύψει σε αυτόν τον πόλεμο με το υπάρχον σύστημα. Μια άτυπη δομή που με το διαρκή εσωτερικό διάλογο μέσω των αναλήψεων ευθύνης θα δίνει τη δυνατότητα σε κάθε συλλογικότητα να επιλέγει τη στρατηγική που θα χαράσσει με προοπτική την εξάπλωση αυτού του δικτύου και την αναβάθμιση της δράσης και του λόγου που θα παράγεται. Ένα κίνημα χωρίς ψεύτικες ταμπέλες ενότητας αλλά με ουσιαστικές συνεννοήσεις σε κομβικά ζητήματα. Εκφραζόμαστε, πράττουμε, αναγνωρίζουμε τα λάθη και τα σωστά, τόσο τα δικά μας όσο και των άλλων, και συνεχίζουμε τον αγώνα για τη διάχυση της αναρχίας...

ix) Η έφοδος στον ουρανό και τα «μολυβένια» χρόνια της Ιταλίας.

Τώρα όσον αφορά το παράδειγμα της Ιταλίας του '70 που αναφέρετε στο τέλος του κειμένου σας, με τις δεκάδες ένοπλες οργανώσεις και τους χιλιάδες αγωνιστές που συμμετέχουν σε αυτές, είναι φανερό ότι θα ήταν τουλάχιστον φτωχό να προσπαθήσουμε μέσα σε λίγες γραμμές να αποτιμήσουμε την εμφυλιοπολεμική συνθήκη εκείνων των χρόνων. Κάθε ιστορική περίοδος έχει τη δική της ιδιαιτερότητα και δεν ταιριάζει να αποκόβουμε ένα φαινόμενο, όπως αυτό του ένοπλου αγώνα, απ'

τις ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές επιλογές και συνθήκες που το γέννησαν. Προς το παρόν θα περιοριστούμε στην κοινή διαπίστωση ότι η συντριπτική πλειοψηφία εκείνων των ένοπλων οργανώσεων δημιουργήθηκαν και οργανώθηκαν μέσα απ' την παράδοση της ιταλικής μαχόμενης αριστεράς και ακολούθησαν το ιδεολογικό ρεύμα του κοινωνικού εργατισμού. Τόσο η δομή αυτών των οργανώσεων όπως και οι αντιλήψεις τους απέχουν κατά πολύ από μια αναρχική ένοπλη ομάδα. Ο ένοπλος αγώνας και το αντάρτικο πόλης είναι μια μέθοδος, ένα μέσο, κι όχι μια κοινή αντίληψη για τους όρους που διεξάγεται «η έφοδος στον ουρανό».

Άρα εκ των πραγμάτων μια τέτοια σύγκριση με το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης είναι άτοπη. Φυσικά η ιταλική εμπειρία προσφέρει μια πλούσια παρακαταθήκη συμπερασμάτων, δεν παύει όμως να είναι μια ιστορία έξω απ' το αναρχικό ρεύμα. Άλλωστε αν μια πολιτική επιλογή κρίνεται αποκλειστικά με βάση την υλική αποτελεσματικότητα της, τότε αντιστρέφοντας το ερώτημα θα μπορούσαμε να διερωτηθούμε και εμείς με τη σειρά μας τι μας διδάξαν οι δεκαετίες των χιλιάδων πορειών και διαδηλώσεων τόσο στην Ιταλία, όσο και στην Ελλάδα. Ούτε αυτές κατόρθωσαν να ανατρέψουν το κυρίαρχο καθεστώς, ούτε να καταστρέψουν το σύγχρονο πολιτισμό. Αυτό σημαίνει πως είναι αποτυχημένες ή ιστορικά ξεπερασμένες μορφές ρήξης; Προφανώς όχι, όπως το ίδιο ισχύει και για το αντάρτικο πόλης. Για αυτό είναι σημαντικό ως αναρχικοί να αποφεύγουμε τους υπολογισμούς και τα εύκολα συμπεράσματα που θέτουν μια πολιτική πρόταση αγώνα στο ζύγι της φαινομενικής αποτελεσματικότητας που διαθέτουν οι έμποροι των επαναστατικών ιδεολογιών. Το στοίχημα είναι να εξελίσσουμε τη σκέψη μας και τη δράση μας με σκοπό τη διάχυση της αναρχίας. Στην προσπάθεια αυτή κάθε ιστορική εμπειρία γίνεται ένα επικίνδυνο όπλο στα χέρια μας ενάντια στην εξουσία, αρκεί να ξέρουμε να το χρησιμοποιούμε μακριά από δογματισμούς και αφορισμούς.

ε.ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Κάποιες σκέψεις πάνω στις απεργίες πείνας

Από το Bobby Sands και τους 10 απεργούς πείνας του IRA που πέθαναν στις βρετανικές φυλακές το 1981, έως τους δεκάδες αντικαθεστωτικούς φυλακισμένους στην Τουρκία που πέθαναν είτε μετά από απεργία πείνας, είτε με επέμβαση του στρατού κατά τη διάρκεια της (βλ. κινητοποιήσεις ενάντια στις φυλακές τύπου F το 2000, όπου 28 κρατούμενοι σκοτώθηκαν αντιστεκόμενοι), και από τις απεργίες πείνας των φυλακισμένων των ένοπλων οργανώσεων και το θάνατο του Holger Meins στη Γερμανία το 1974 έως την εξαναγκασμένη σίτιση των απεργών πείνας στο Γκουαντανάμο είναι ξεκάθαρο ότι η απεργία πείνας αποτελεί ένα από τα πιο σοβαρά μέσα αγώνα υπερβαίνοντας κατά πολύ την απλή διαμαρτυρία-διεκδίκηση. Και αυτό όχι μόνο γιατί οι αγωνιστές βάζουν τους εαυτούς τους σε μια σκληρή δοκιμασία με κίνδυνο την ίδια τη ζωή τους, αλλά και γιατί για κανένα καθεστώς (όσο απολυταρχικό και να 'ναι) δεν είναι εύκολη η πολιτική διαχείριση μιας τέτοιας κατάστασης, πολλώ δε μάλλον όταν φτάνει μέχρι εσχάτων. Το κράτος καλείται στο εδώ και το τώρα, να διαλέξει μεταξύ της οπισθοχώρησης, ή της άμεσης καταστολής, ή να ξεκινήσει το προσφιλές του παιχνίδι ελιγμών-παραπλάνησης και εντυπώσεων-λάσπης προσπαθώντας να κάμψει το αγωνιστικό φρόνημα απεργών κι αλληλέγγυων (κάτι που ζήσαμε πολύ ξεκάθαρα στην περίπτωση των 300 μεταναστών εργατών, αν και για την εξέλιξη αυτού του αγώνα θα μπορούσαν να γραφτούν πολλά που όμως δεν είναι σκοπός του παρόντος κειμένου).

Προφανώς και το τελευταίο που ενδιαφέρει την εξουσία είναι η ζωή των αντιπάλων της. Εκείνο που φοβάται είναι το ίδιο το αγωνιστικό πνεύμα που εγείρουν οι απεργίες πείνας, το ανεξέλεγκτο που τις συνοδεύει, καθώς και το σθένος και τη συνέπεια των αγωνιστών και τις παρακαταθήκες αντίστασης που αφήνει.

Είναι αυτονόητο ότι μια απεργία πείνας είναι

λειπή αν δεν συνοδεύεται από ένα ισχυρό κίνημα αλληλεγγύης που θα αναδεικνύει το ζήτημα κοινωνικά και θα το φέρνει καθημερινά στο πολιτικό προσκήνιο, σπάζοντας την απομόνωση και τη σιωπή που προσπαθούν να επιβάλλουν οι εξουσιαστές ή τους τόνους σκυοφαντίας και δυσφήμισης που εξαπολύουν εναντίον των αγωνιστών. Ένα κίνημα που θα αγωνίζεται παράλληλα και μαζί με τους απεργούς, χωρίς κανένας να παραγνωρίζει το ρόλο του άλλου. Στο σημείο αυτό έχουμε να παρατηρήσουμε ότι δεν είναι λίγες οι φορές που κάποιος έγκλειστος αγωνιστής ξεκινά απεργία πείνας, χωρίς προηγούμενη συνεννόηση με τους συντρόφους εκτός των τειχών, με αποτέλεσμα να υπάρχει ένα σχετικά μεγάλο χρονικό κενό μεταξύ έναρξης της απεργίας και δράσεων αλληλεγγύης σε μαζικό (κυρίως) επίπεδο. Αυτή η δυσλειτουργία δεν βαραίνει κατά ανάγκη μόνο τους απεργούς πείνας, αλλά εδράζεται σε μεγάλο βαθμό στην οργάνωση και δομή του ελλαδικού αναρχικού χώρου και στο πώς είχαμε «μάθει» να λειτουργούμε τα προηγούμενα χρόνια. Όμως, έχοντας σαράντα και πλέον πολιτικούς κρατούμενους στα κελιά της δημοκρατίας, είναι αναγκαίο κάτι τέτοιο να αλλάξει, έτσι ώστε να είμαστε πιο αποτελεσματικοί και σε διαρκή συλλογική εγρήγορση. Ως θετικά βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση αναγνωρίζουμε τόσο τις κατά τόπους συνελεύσεις αλληλεγγύης που πλέον λειτουργούν σε τακτική βάση, όσο και τη δημιουργία και εξελικτική πορεία του ταμείου αλληλεγγύης.

Η απεργία πείνας, όπως κάθε πολιτική πράξη, ξεπερνά τα υποκείμενα που την πραγματοποιούν. Δε τίθεται σε σκληρή δοκιμασία μόνο το σώμα του απεργού, αλλά και η συνεπής χρήση ενός από τα πιο σημαντικά όπλα στα χέρια των καταπιεσμένων απέναντι στις αυθαιρεσίες της εξουσίας. Η ιστορικότητα και αποτελεσματικότητας της ως μέσο αντίστασης και σύγκρουσης βασίζεται σε μεγάλο βαθμό σε αυτή τη συνέπεια

από πλευράς των αγωνιστών.

Όσον αφορά τις ομαδικές απεργίες πείνας, η αυξημένη δυναμική τους βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στο συλλογικό πνεύμα αντίστασης, την ομοψυχία και την αλληλεγγύη. Σε περίπτωση που το μέτωπο των απεργών διαρρηχθεί, τότε σίγουρα όχι μόνο η εκάστοτε μάχη έχει πάει βήματα πίσω, αλλά και χάνεται κάτι σημαντικό: η συντροφική εμπιστοσύνη και η συλλογικότητα του αγώνα. Παρόλαυτα, τίθεται το ερώτημα κατά πόσο μια τέτοια απεργία πείνας μπορεί να συνεχιστεί και να πετύχει τις διεκδικήσεις της. Έχοντας ως δεδομένο τα πρόσφορα αποτελέσματα των δεκάδων απεργιών πείνας από έγκλειστους συντρόφους στο παρελθόν, πιστεύουμε ότι η απάντηση είναι καταφατική.

Τέλος, δεν είναι και τόσο σπάνιες οι φορές που μια απεργία πείνας σταμάτησε χωρίς να ικανοποιηθούν οι αρχικές απαιτήσεις της στο ακέραιο, αλλά μόνο ένα μέρος τους (ή και κανένα). Έχοντας κατά νου ότι κάθε περίπτωση

έχει τις δικές της ιδιαιτερότητες και κάθε απόπειρα γενικευμένου συμπεράσματος είναι εκ των πραγμάτων καταδικασμένη, δε θεωρούμε ότι κάτι τέτοιο πρέπει να ψέγει κατ' ανάγκη τους ίδιους τους απεργούς και να βαπτίζεται η όλη κατάσταση ως ήττα. Κανένας αγωνιστής δεν είναι οσιομάρτυρας, και κανένα κίνημα δεν χρειάζεται πτώματα για να προχωρήσει. Επαφίεται στους ίδιους τους απεργούς μέχρι που θέλουν να φτάσουν κάθε φορά, και μαζί με τους αλληλέγγυους κρίνονται από τη συνολικότερη στάση τους κατά τη διάρκεια της απεργίας και όχι απλά γιατί «σταμάτησαν νωρίς».

Με βάση τα παραπάνω (αν και το ερώτημα είναι υποθετικό, και μόνο εκτιμήσεις μπορούν να γίνουν), αναρωτιόμαστε αν στη δικιά σας περίπτωση η απεργίας πείνας ήταν ικανή να πετύχει τους επιδιωκόμενους στόχους της εφόσον συνεχιζόταν, παρά τις υποκειμενικές ή/και αντικειμενικές αντιξοότητες της;

Inside-Out (Νοέμβρης 2011)



Τοποθέτηση της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς σε σχέση με τις απεργίες πείνας

Το μέσο της απεργίας πείνας ως μία μορφή αγώνα ενάντια στις εκάστοτε διαταγές της εξουσίας, έχει βρεθεί ανά διαστήματα στο επίκεντρο συζητήσεων εντός των αναρχικών κύκλων.

Για να τοποθετηθούμε κι εμείς με τη σειρά μας στο ερώτημα που τίθεται στο κείμενό σας σχετικά με «την περίπτωση που θα συνεχιζόταν η απεργία πείνας (στο πρώτο δικαστήριο), παρά τις υποκειμενικές και αντικειμενικές αντιξοότητες της, αν ήταν ικανή να πετύχει τους σκοπούς της», είναι απαραίτητο να κάνουμε μια συνολικότερη τοποθέτηση. Άλλωστε σε τέτοια πολιτικά ζητήματα δεν ταιριάζουν οι εύκολες και βολικές απαντήσεις.

Κατ' αρχάς η απεργία πείνας είναι ένα μέσο αγώνα που χρησιμοποιείται κυρίως από τους φυλακισμένους και τους αναρχικούς αιχμαλώτους. Ένας κρατούμενος έχοντας αιχμάλωτα τα χέρια του πίσω από τους τοίχους και τα κάγκελα της φυλακής, διαθέτει περιορισμένους τρόπους αντίδρασης ενάντια στο σύστημα.

Μία απόδραση ή μία εξέγερση με σκοπό το γκρέμισμα του σωφρονιστικού συστήματος, αποτελούν αποφασιστικές πράξεις κατά τις οποίες η φυλακή χάνει την εξουσία της, οι πόρτες των κελιών ξεκλειδώνονται, τα κάγκελα λυγίζονται και οι τοίχοι της αιχμαλωσίας γκρεμίζονται. Όμως υπάρχουν συνθήκες και καταστάσεις που οι μέρες ανυποταξίας και ελευθερίας φαντάζουν μακρινές, ενώ αντίθετα η αιχμαλωσία κυριαρχεί σε κάθε κίνηση, σε κάθε βλέμμα, σε κάθε ανάσα.

Τότε όταν τα πράγματα φτάνουν στο απροχώρητο, υπάρχουν κάποιες μορφές αγώνα «έκτακτης ανάγκης» που με το δικό τους τρόπο προσπαθούν να σαμποτάρουν ή έστω να παγώσουν για λίγο το ρολόι της αιχμαλωσίας.

Αναφερόμαστε στην απεργία πείνας. Σίγουρα

είναι ιδιαίτερα παράδοξο στον αγώνα για αξιοπρέπεια και ζωή να θέτεις εσύ ο ίδιος τον εαυτό σου σε μια δοκιμασία θανάτου.

Μιλώντας πιο συγκεκριμένα για την απεργία πείνας, το παράδοξο συνεχίζεται καθώς φαινομενικά παραδίδεις την τύχη της ίδιας της ύπαρξής σου στα χέρια των εχθρών σου.

Από δω ουσιαστικά ξεκινάει και η συζήτηση για το μέσο της απεργίας πείνας, το σκοπό της, τις «νίκες» και τις «ήττες» της.

Ένας αναρχικός αιχμάλωτος πόλεμος μέσα στη φυλακή δεν κατέχει τίποτα «δικό» του, εκτός από τη θέλησή του για ελευθερία. Ο χρόνος, η κίνηση, οι συνομιλίες, ο ύπνος, η αλληλογραφία ελέγχονται απ' τους δεσμοφύλακες. Η φυλακή επιδιώκει να σε μετατρέψει σε ένα αριθμημένο αντικείμενο, με αριθμό καρτέλας και αριθμό κελιού. Η απεργία πείνας είναι ένας τρόπος να αποκτήσεις ξανά την κυριότητα του σώματός σου. Είναι μία «απόδραση» εκ των έσω. Αποσπάζ το σώμα σου από την προγραμματισμένη φθορά της φυλακής και το αυτοπροσδιορίζεις. Το αυτοπροσδιορίζεις θέτοντάς το εκτός λειτουργίας, εκτός της συντήρησης του αργού θανάτου της φυλακής.

Το κόστος μιας τέτοιας επιλογής είναι τεράστιο καθώς το σώμα και το πνεύμα ενός απεργού πείνας διεξάγει μία κούρσα προς το θάνατο.

Αυτό όμως δεν μετατρέπει την απεργία πείνας σε ένα παθητικό μέσο δράσης, ούτε σε μια αποφυγή της μάχης για τη ζωή και την ελευθερία.

Μία απεργία πείνας είναι μια γροθιά στο στομάχι της σύγχρονης κοινωνίας και των υπερασπιστών νομικών ελευθεριών. Μία απεργία πείνας αποδεικνύει πως η δικαιοσύνη και το σωφρονιστικό σύστημα είναι μια εκδικητική μέθοδος αργού θανάτου. Μία απεργία πείνας είναι αγώνας για μία αξιοπρεπή

ζωή με τίμημα την ίδια τη ζωή. Μία απεργία πείνας ξεσκεπάσει το πραξικόπημα της δημοκρατίας.

Γι' αυτό δεν συμφωνούμε μ' αυτό που γράψατε στο κείμενό σας ότι «το τελευταίο που ενδιαφέρει την εξουσία είναι η ζωή των αντιπάλων της...». Προφανώς η εξουσία δεν τρέφει συναισθήματα ανθρωπισμού και ευαισθησίας απέναντι στους εχθρούς της, όμως το άψυχο σώμα ενός απεργού πείνας στη σημερινή κοινωνία της εικόνας αποτελεί ένα βαθύ ράγισμα στη βιτρίνα του ανθρωπισμού της.

Κάτι τέτοιο βέβαια από μόνο του δεν αρκεί, καθώς οι εικόνες εναλλάσσονται η μία μετά την άλλη και οι εργολάβοι της κυρίαρχης προπαγάνδας πολύ γρήγορα θα ενταφιάσουν το σοκ του θανάτου ενός απεργού με μια νέα θεαματική θερμοπληξία μιας καινούργιας είδησης, ενός σκανδάλου, μιας αποκάλυψης ή ενός αποκλειστικού ρεπορτάζ.

Γι' αυτό η απεργία πείνας οφείλει να μην είναι μία μοναχική αδιεξοδική επιλογή. Για κάθε μέσο αγώνα που επιλέγει ένας σύντροφος, πρέπει να χαράσσει την αντίστοιχη στρατηγική. Δεν υπάρχει ηττημένο μέσο αγώνα, υπάρχουν ηττημένες στρατηγικές. Γι' αυτό αποκτά ιδιαίτερη αξία η παρατήρηση σας σχετικά με την ασυνεννοησία που επικρατεί μερικές φορές μεταξύ των απεργών πείνας και των αλληλέγγυων συντρόφων, συχνά με ευθύνη των πρώτων (π.χ. ελλιπής χρόνος προετοιμασίας με τους «έξω», μηδαμινός σχεδιασμός κ.α.).

Επίσης αν θέλουμε να βάλουμε βαθιά το μαχαίρι στα ενδότερα των συμβάσεων που λιμνάζουν στο εσωτερικό των αναρχικών κύκλων, είναι απαραίτητο να μιλήσουμε και για τους όρους διεξαγωγής ορισμένων απεργιών πείνας. Κι αυτό δεν έχει να κάνει με κάποια αναγκαιότητα που όπως γράφετε προκύπτει εξαιτίας του μεγάλου αριθμού πολιτικών κρατουμένων που υπάρχει, αλλά με την επιλογή να δημιουργήσουμε μία αυθεντική αναρχική παρακαταθήκη σχετικά με το μέσο



της απεργίας πείνας, είτε στη φυλακή βρίσκονται σαράντα πολιτικοί κρατούμενοι είτε ένας.

Έτσι στο παρελθόν δίπλα σε απεργούς πείνας που έφτασαν στα όρια του θανάτου διεκδικώντας την αξιοπρέπεια και την ελευθερία τους, εμφανίστηκαν και ορισμένες «απεργίες πείνας» που άλλοτε εμφάνιζαν σε παράδοξα καλή φυσική κατάσταση τους απεργούς μετά το τέλος μιας μεγάλης απεργίας προκαλώντας εύλογα ερωτηματικά για τη γνησιότητά της, κι άλλοτε θύμιζαν αυστηρή δίαιτα κι όχι αγώνα μέχρι εσχάτων.

Όλη αυτή η φαρσοκωμωδία αποδυνάμωσε την απεργία πείνας παρασύροντάς την συχνά στον ευτελισμό της. Δεν είναι τυχαίο ότι σε ορισμένες περιπτώσεις οι κινήσεις αλληλεγγύης προς τους απεργούς πείνας ξεκινούν με χαρακτηριστική καθυστέρηση λόγω της καχυποψίας που υπάρχει δικαιολογημένα ή αδικαιολόγητα σε σχέση με την αυθεντικότητα της απεργίας. Η ευθύνη όσων καταχράστηκαν το μέσο της απεργίας πείνας είναι τεράστια. Προφανώς δεν έχουμε κανέναν ηθικό φραγμό στο να λέμε ψέματα στην εξουσία, όμως όταν αυτό το ψέμα μολύνει τους δικούς μας κύκλους, τα αποτελέσματα μπορούν να αποβούν μοιραία. Φανταστείτε μία αυθεντική απεργία πείνας να πέσει θύμα της καχυποψίας που έχει

δημιουργηθεί κι ενώ οι αλληλέγγυοι λόγω... συνήθειας περιμένουν να συμπληρωθούν 20-25 μέρες απεργίας, ο απεργός να χάσει τη ζωή του λίγο αργότερα.

Εφ' όσον η απεργία πείνας είναι ένας επιθετικός εκβιασμός προς την εξουσία, χρειάζεται η εντατική εγρήγορση τόσο των απεργών όσο και των αλληλέγγυων σε μία συμμαχία ειλικρίνειας.

Ο μεν απεργός οφείλει να είναι συνεπής ως προς τους όρους διεξαγωγής του αγώνα του και οι μεν αλληλέγγυοι δεν πρέπει να αφήσουν ούτε μια μέρα να χαθεί δίχως να διαχυθεί η προπαγάνδα της απεργίας με όποιο μέσον επιλέγει ο



καθένας (αφίσες, πορείες, εμπρησμοί, βόμβες κ.α.).

Σ' αυτήν την κατεύθυνση λειτουργεί και η στρατηγική της κλιμάκωσης καθώς όσο περνούν οι μέρες η κατάσταση πρέπει να γίνεται όλο και πιο εκβιαστική προς το κράτος, όπως για παράδειγμα με τη μετατροπή της απεργίας πείνας σε απεργία δίψας.

Επίσης για να μην αλλοιωθεί ο συγκρουσιακός χαρακτήρας της απεργίας και ξεπέσει σε επίκληση ανθρωπιστικής ευαισθησίας, χρειάζεται ιδιαίτερη εγρήγορση και υπευθυνότητα απέναντι στους επαγγελματίες καλοθελη-

τές της αριστεράς που ως γνήσια κοράκια μόλις μυριστούν αίμα, σπεύδουν να το καρπωθούν πολιτικά.

Τέλος αξιοποιώντας την παρακαταθήκη από διεθνείς εμπειρίες απεργιών πείνας, όπως ενδεικτικά αναφέρετε στην αρχή του κειμένου σας (IRA, RAF, Τουρκία κ.α.), τόσο ο απεργός αλλά κυρίως οι αλληλέγγυοι, πρέπει να είναι προετοιμασμένοι για το χειρότερο, είτε αυτό είναι ο θάνατος, είτε η υποχρεωτική σίτιση.

Σε τέτοιες περιπτώσεις όσο κι αν ακούγεται κυνικό, η αλληλεγγύη δεν πρέπει να τερματιστεί με το μνημόσυνο του συντρόφου. Ο Holger Meins, ο Μπόμπυ Σαντς, οι Τούρκοι αγωνιστές δεν πέθαναν από την απεργία πείνας, αλλά εκτελέστηκαν με τον πιο βάρβαρο τρόπο από το κράτος. Τα δάκρυα πρέπει να δώσουν γρήγορα τη θέση τους στην οργή και στη στρατηγική, αλλιώς θα προετοιμαζόμαστε για επόμενα μνημόσυνα.

Τώρα όσον αφορά το υποθετικό ερώτημα που εκφράζετε στο τέλος του κειμένου σας, σε σχέση με την προοπτική της συνέχισης της απεργίας πείνας που πραγματοποιήθηκε στη διάρκεια του πρώτου δικαστηρίου εναντίον της Σ.Π.Φ. και διακόπηκε εννιά μέρες αργότερα, τα πράγματα είναι γνωστά. Η άποψή μας έχει κατατεθεί δημόσια και γραπτά, γι' αυτό δεν κρίνουμε σκόπιμο να αναλωθούμε σε γεγονότα που είναι ήδη γνωστά. Συμπληρώνοντας όμως όσα έχουμε αναφέρει παραπάνω, γίνεται ξεκάθαρο πως η απεργία πείνας ως μέσο αγώνα χρειάζεται να διαθέτει μία ξεκάθαρη στρατηγική. Η απεργία πείνας είναι άλλη μία επιθετική ενέργεια απέναντι στο σύστημα όπως είναι ο εμπρησμός, μία τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού ή μία ληστεία τράπεζας. Αν λοιπόν για παράδειγμα, κάποιος έχουν κουβεντιάσει, έχουν σχεδιάσει από κοινού κι έχουν δεσμευτεί να απαλλοτριώσουν μία τράπεζα και την τελευταία στιγμή κάποιος από τους συμμετέχοντες τους «πουλήσει» δειλιάζοντας και κάνοντας πίσω, τότε θεωρούμε πως είναι άτοπο

να γίνει κουβέντα για το αν οι υπόλοιποι σύντροφοι θα κατόρθωναν να πετύχουν τη ληστεία.

Είναι δεδομένο πλέον πως το σχέδιο ακυρώνεται και οι σύντροφοι πρέπει να αναδιοργανώσουν τη στρατηγική τους καθώς και να επανεξετάσουν αυτοκριτικά τη λανθασμένη εμπιστοσύνη που επέδειξαν σε άλλα άτομα.

Έτσι στην περίπτωση της υπόθεσης Χαλανδρίου, οι κατηγορούμενοι αποτελούσαν ένα εντελώς ετερόκλητο σύνολο ατόμων χωρίς ιδιαίτερη συνοχή.

Η έλλειψη κοινής αντίληψης διαμόρφωνε και την έλλειψη κοινής στρατηγικής. Γι' αυτό ενώ στην αρχή όλοι συμφώνησαν να επιλέξουν την πρακτική της άρνησης παρουσίας στο δικαστήριο με σκοπό την ικανοποίηση των αιτημάτων τους (μη καταγραφή ταυτοτήτων του ακροατηρίου, μαγνητοφώνηση πρακτικών της δίκης), στη συνέχεια ορισμένα άτομα αντιφάσκοντας με τον εαυτό τους, επέστρεψαν στο εδώλιο του κατηγορουμένου. Την ίδια στιγμή 3 μέλη της Σ.Π.Φ. (οι δύο ήταν κατηγορούμενοι σε αυτήν τη δίκη) και 2 αναρχικοί που δικάζονταν για την ίδια υπόθεση, είχαν προχωρήσει σε απεργία πείνας για να ενισχύσουν την αρχική συμφωνία της άρνησης συμμετοχής στη δίκη. Ήταν πλέον φανερό πως τα γεγονότα ακολουθούσαν δύο τελείως διαφορετικές και αντίθετες τροχιές, αφού η επανεμφάνιση κάποιων στη δίκη, καθιστούσε την απεργία πείνας ως μία μονομαχία με τις σκιές αθετημένων συμφωνιών.

Θεωρούμε άσκοπο να προχωρήσουμε κάνοντας υποθέσεις πάνω στην πιθανή προοπτική που θα είχε η συνέχιση της απεργίας πείνας τη στιγμή που η επιθετική αντιπαράθεση με το δικαστήριο είχε σαμποταριστεί εκ των έσω.

Παρόλα αυτά δε θεωρούμε ότι η διακοπή της απεργίας πείνας αποτέλεσε ήττα ή οπισθοχώρηση των συντρόφων. Αντίθετα η εμμονή σε έναν αρχικό σχεδιασμό που δεν τιμήθηκε από όλους θα μπορούσε να οδηγήσει σε πολύ

αρνητικά αποτελέσματα. Σε μια μάχη όταν αλλάζουν τα δεδομένα πρέπει να γνωρίζεις πότε αναδιπλώνεσαι, ώστε να ξαναεπιτεθείς. Επίσης αυτή η επίθεση δε χρειάζεται να έχει τα ίδια χαρακτηριστικά, από τη στιγμή που ο αρχικός αιφνιδιασμός απέτυχε. Για παράδειγμα στην τωρινή δίκη της «υπόθεσης Χαλανδρίου» που όλοι οι «κατηγορούμενοι» είμαστε μέλη της Σ.Π.Φ. και σίγουρα έχουμε την εμπιστοσύνη και τη συντροφικότητα να τιμήσουμε τις συμφωνίες μας, αν επιλέγαμε να κάνουμε απεργία πείνας, εν τούτοις δεν το επιλέξαμε. Γνωρίζουμε ότι διαθέτουμε κι άλλους τρόπους και μέσα επίθεσης ώστε να αντιπαρατεθούμε στους εχθρούς μας και θα τα χρησιμοποιήσουμε όταν έρθει η ώρα.

Αυτή η αλλαγή στρατηγικής δεν γίνεται γιατί η προηγούμενη διακοπή απεργίας πείνας αποτέλεσε μία παρακαταθήκη ήττας. Θεωρούμε εξ' αρχής λάθος το συλλογισμό να αποτιμώνται πρακτικές αγώνα με τη λογική της ήττας ή της νίκης. Ένας αναρχικός πρέπει να διαβάξει πίσω από τις γραμμές.

Οι κινήσεις που μπορεί να μην πέτυχαν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα σε πρώτο βαθμό, μέσα από τη φαινομενική τους ήττα, παρ' όλα αυτά μετέφεραν ένα μήνυμα νίκης, διαμορφώνοντας μία παρακαταθήκη επεξεργασίας για το μέλλον.

Ούτε ο θάνατος του Χόλγκερ Μάινς ήταν ήττα, ούτε του Μπόμπυ Σαντς. Ήταν η νίκη της ανθρώπινης θέλησης που αφηφά το θάνατο και δεν γονατίζει στον εχθρό.

Ούτε η δική μας πρόσφατη απόπειρα απόδρασης που ομολογουμένως δεν πέτυχε, αποτέλεσε ήττα. Μπορεί να μην καταφέραμε να ξεκλειδώσουμε τα σώματά μας από τις φυλακές, μεταφέραμε όμως το μήνυμα ότι η καρδιά και η συνείδησή μας παραμένουν ελεύθερες και είμαστε πάλι έτοιμοι να βρεθούμε στη φωτιά της σύγκρουσης και στα χαρακώματα του νέου αντάρτικου πόλης. Για τώρα και για πάντα...

ε.ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Στις 21/12/2003 η ιταλική οργάνωση FAI (Federazione Anarchica Informale) εξέδωσε μια ανοιχτή επιστολή προς το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα στην προοπτική της συγκρότησης μιας διεθνούς Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας. Η πρώτη ουσιαστικά ανταπόκριση στο κάλεσμα αυτό έρχεται στις 5/1/2011 μέσω μιας προκήρυξης της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς για τη βομβιστική επίθεση στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών (30/12/2010). Τόσο στην προκήρυξη αυτή όσο και στο αρχικό κάλεσμα της FAI καταθέτονται ανοιχτές προτάσεις για τη λειτουργία μιας τέτοιας δομής.

Στην προκήρυξη της η ΣΠΦ αναφέρει «*Επίσης για να ξεκαθαρίσουμε το τοπίο στην συνεισφορά μας στην συγκρότηση-ενίσχυση της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας - Διεθνές Δίκτυο θέλουμε να τονίσουμε πως η πρότασή μας, στηρίζοντας και το σχέδιο των πυρήνων της FAI, είναι μια πρόταση πρακτικής θεωρίας για ένα δίκτυο άμεσης δράσης που όλες οι θέσεις μας και οι αξίες μας θα διαδίδονται και ταυτόχρονα θα κρίνονται μέσω των ενεργειών ευθείας επίθεσης στο καθεστώς. Έχοντας θέσει ως κεντρικό άξονα του Δικτύου - Ομοσπονδίας την επαναστατική αλληλεγγύη, εννοούμε όλες εκείνες τις ενέργειες ενάντια σε δομές και πρόσωπα που είναι υπεύθυνα για την κράτηση των συντρόφων». Η ίδια η FAI στην επιστολή της είχε θέσει το ζήτημα της επαναστατικής αλληλεγγύης: «*Κάθε ομάδα δράσης της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας θα αγωνιστεί να εκφράσει την επαναστατική αλληλεγγύη της σε συντρόφους που πιθανόν να συλληφθούν ή να βγουν στην παρανομία. Η αλληλεγγύη θα εκφραστεί κυρίως με ένοπλες ενέργειες, επιθέσεις σε δομές και άτομα υπεύθυνους για την κράτηση του συντρόφου. Δεν υφίσταται το ενδεχόμενο έλλειψης αλληλεγγύης διότι έτσι αθετούνται οι αρχές πάνω στις οποίες βασίζεται το αναρχικό αίσθημα και ζην. Ως υποστήριξη δεν εννοούμε**

την τεχνική/νομική στήριξη. Η αστική κοινωνία προσφέρει αρκετούς δημοσιογράφους, λειτουργούς και παπάδες έτσι ώστε οι επαναστάτες να ασχοληθούν με κάτι άλλο».

Ουσιαστικά, μετά και από το κάλεσμα της ΣΠΦ για δράσεις επαναστατικής αλληλεγγύης, πραγματοποιούνται σε σύντομο χρονικό διάστημα δεκάδες επιθέσεις σε διάφορα μέρη του κόσμου και από διάφορες ομάδες ή ένοπλες οργανώσεις. Εμπρησμοί τραπεζών, ιδιωτικών εταιρειών security, μπαράζ βομβιστικών επιθέσεων σε κρατικούς και ιδιωτικούς στόχους, παγιδευμένα δέματα και διάφορες άλλες ενέργειες έρχονται άμεσα να επιβεβαιώσουν την θέληση για έμπρακτη αλληλεγγύη σε υπερεθνικό επίπεδο.

Ενδεικτικά έχουν γίνει οι εξής επιθέσεις:

- 23/12/2010 Ρώμη, Ιταλία (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/ιταλική FAI/Επαναστατικός πυρήνας Λάμπρος Φούντας - βομβιστικά πακέτα στις πρεσβείες της Χιλής και της Ελβετίας)
- 27/12/2010 Ρώμη, Ιταλία (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/ιταλική FAI/Επαναστατικός πυρήνας Λάμπρος Φούντας - βομβιστικό πακέτο στην ελληνική πρεσβεία)
- 30/12/2010 Μπουένος Άϊρες, Αργεντινή (βομβιστική επίθεση στην ελληνική πρεσβεία)
- 12-13/01/2011 Θεσσαλονίκη, Ελλάδα (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Πυρήνας Επαναστατικής Αλληλεγγύης - εμπρηστικό μπαράζ σε κτίρια και οχήματα)
- 15/01/2011 Μπρίστολ, Αγγλία (εμπρησμός οχήματος εταιρείας security)
- 15/01/2011 Κοακάλκο/Εκατέπεκ, Μεξικό (ALF/ELF εμπρησμός οχημάτων και βόμβα σε τραπεζικό κατάστημα της HSBC)
- 15-16/01/2011 Αθήνα, Ελλάδα (Λύκοι Αλληλεγγύης - εμπρηστικό μπαράζ αστυνομίας)

μικών και διπλωματικών οχημάτων)

- 16/01/2011 Ισταμπούλ, Τουρκία (εμπρηστική επίθεση στο εμπορικό κέντρο Cevahir AVM)

- 17/01/2011 Λονδίνο, Αγγλία (εμπρησμός καταστήματος της τράπεζας Barclays)

- 17/01/2011 Μπρίστολ, Αγγλία (ομάδα 17Γενάρη - εμπρησμός οχημάτων της εταιρείας τηλεπικοινωνιών BritishTelecom)

- 17/01/2011 Μπελνζόνα, Ελβετία (εμπρησμός σε κτίριο του Ομοσπονδιακού Ποινικού Δικαστηρίου)

- 29/01/2011 Χιλή, Πουέρτο Μοντ (βομβιστική επίθεση σε κτίριο της χιλιανής στρατονομίας)

- 02/02/2011 Αθήνα, Ελλάδα (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/παράνομος τομέας ΣΠΦ - επίθεση με εμπρηστικό πακέτο στο γραφείο του υπουργού δικαιοσύνης Χ.Καστανίδη)

- 05/02/2011 Κοακάλκο, Μεξικό (ELF/Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Διεθνές Δίκτυο - βομβιστική επίθεση στο αστυνομικό τμήμα)

- 11/02/2011 Χιλή (η οργάνωση Κομάντο 8Δεκέμβρη/Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία αναλαμβάνει την ευθύνη βομβιστικό μπάραζ στις τράπεζες BBVA, BCI και BancoEstado)

- 19/02/2011 νότια Μόσχα, Ρωσία (οικολόγοι-ακτιβιστές πυρπολούν μπουλντόζα κατασκευαστικής εταιρείας οδικού δικτύου στο δάσος Κιμίκι)

- 02/2011 Αθήνα, Ελλάδα (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για τη Διάδοση του Επαναστατικού Τερορισμού - δύο εμπρηστικά μπάραζ σε κτίρια και οχήματα)

- Ουτρέχτη, Ολλανδία (η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς/πυρήνας Ολλανδίας αναλαμβάνει τρία εμπρηστικά χτυπήματα που είχαν γίνει στα κεντρικά γραφεία της τράπεζας Rabobank)

- 03/2011 (η ιταλική FAI/Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Διεθνές Επαναστατικό Δίκτυο αναλαμβάνει την ευθύνη για τριπλό χτύπημα με παγιδευμένα δέματα-βόμβες στον ιταλικό στρατό, στην εταιρεία πυρηνικής ενέργειας

SwissNuclear και στις φυλακές Κορυδαλού)

- 1-5-6-10-11 / 06 / 2011 Ρωσία (ELF Ρωσίας/ Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Διεθνές Δίκτυο Δράσης και Αλληλεγγύης - μπάραζ εμπρηστικών επιθέσεων, σαμποτάζ σε εξοπλισμούς).

Τοποθετώντας το ζήτημα της αλληλεγγύης σε ένα διεθνές επίπεδο σε μια πρώτη άποψη μιλάμε για μια προσπάθεια διεύρυνσης του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος. Επιθέσεις και άλλες δράσεις σε ένδειξη αλληλεγγύης συντρόφων από άλλες χώρες που είτε διώκονται, είτε είναι αιχμάλωτοι, είτε βρίσκονται στην παρανομία ενισχύουν με τη σειρά τους την αγωνιστική συνείδηση όλων εκείνων που βρίσκονται στην ίδια μεριά του οδοφράγματος. Το ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων παίρνει πιο άμεσα και έμπρακτα χαρακτηριστικά πέρα από τη γνωστή αντιπαράθεση του αλληλέγγυου κόσμου με τη «Δικαιοσύνη» και το κράτος. Η έννοια της αλληλεγγύης ξεφεύγει από τα στεγανά των μητροπολιτικών συντεχνιών και παίρνει σάρκα και οστά σε μια διαρκή προσπάθεια άμεσης δράσης, και όχι απαραίτητα πολιτικής συνταύτισης.

Η ίδια η ΣΠΦ σε πρόσφατη προκήρυξή της μέσα από την φυλακή και σε σχέση με το θέμα της διεθνούς επαναστατικής αλληλεγγύης αναφέρει: «Μια αλληλεγγύη που δεν προϋποθέτει την απόλυτη πολιτική ταύτιση μεταξύ αλληλέγγυων και διωκόμενων, αλλά την κοινή αναγνώριση ότι βρισκόμαστε από την ίδια μεριά του οδοφράγματος. Ότι αναγνωρίζουμε ο ένας στον άλλον τον αγώνα ως μια ακόμα μαχαίρια στα πλευρά της εξουσίας. Πιστεύουμε σ' αυτήν την κατεύθυνση τη στήριξη της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο που μπορεί να λειτουργήσει, όπως έχουν ήδη διατυπώσει οι ιταλοί σύντροφοι της FAI ως κινητήρια δύναμη».

Όμως πέρα από το πεδίο της αλληλεγγύης αντιλαμβανόμαστε ότι το κάλεσμα αυτό θέτει τις βάσεις για μια κοινή ριζοσπαστική προοπτι-

κή με διεθνείς όρους. Μέσα από τις προκηρύξεις των επιθέσεων προκύπτει αυτομάτως ένα δίκτυο επικοινωνίας, αναζήτησης συμμάχων και ανταλλαγής πολιτικών απόψεων. Η θέληση για σύμπραξη με συντρόφους (που έχουν κοινές επιθυμίες) αλλά βρίσκονται σε διάφορα μέρη του πλανήτη συντονίζεται σε μια προσπάθεια αναγνώρισης του κοινού εχθρού και αναζήτησης των πολιτικών του ομήρων ανά τον κόσμο.

Άλλωστε σε μια περίοδο που η οικονομική κρίση φαίνεται να εξαπλώνεται στο εσωτερικό αρκετών κρατών της υφελίου, ακόμα και σε χώρες που δεν έχουν κάποια ιδιαίτερη παράδοση στο ριζοσπαστικό κίνημα, το πρόταγμα για διεθνή επαναστατική αλληλεγγύη και δράση είναι πιο αναγκαίο από ποτέ.

Inside-Out (Νοέμβρης 2011)

Ενδεικτικά παραθέτουμε το ακόλουθο απόσπασμα από το γράμμα του πυρήνα φυλακισμένων μελών της Σ.Π.Φ. σχετικά με τις νέες διώξεις (28 Μαρτίου 2012), καθώς και τα ακόλουθα 2 κείμενα από το Μεξικό και τη Ρωσία (αναδημοσιεύσεις από το athens.indymedia.org):

Μεξικό: Τρίτη προκήρυξη της επαναστατικής οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς / Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

Προς τους συμμάχους εμπρηστές και ανταγωνιστές

«Διεξάγουμε τον μετωπικό αγώνα ενάντια στο σύστημα της κυριαρχίας με το ελάχιστο ρίσκο και προκαλώντας τη μέγιστη ζημιά», όπως αναφέρεται στο κοινό κάλεσμα έντεκα εξεγερσιακών αναρχικών και οικοαναρχικών ομάδων στο Μεξικό (<http://liberaciontotal.lahaine.org/?p=3729>).

Ας είμαστε έτοιμοι να εξεγερθούμε μέχρι εσχάτων ενάντια σε ένα σύστημα εγκληματικό, τρομοκρατικό και άδικο!

Στις 15 Σεπτέμβρη, και ενώ εξελισσόταν ο Μαύρος Σεπτέμβρης στο Μεξικό, συστήθηκε

μια νέα άτυπη οδός αγώνα ενάντια στην κυριαρχία, η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς (CCF), Φράξια της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI-M). Η πρώτη μας εμπρηστική επίθεση πραγματοποιήθηκε στις 27 Σεπτέμβρη, από τους πυρήνες της Πόλης του Μεξικού, που εξαπέλυσαν την απελευθερωτική φωτιά στην αποθήκη που βρίσκεται στη λεωφόρο Πασίφικο, μεταξύ Μιγκέλ Άνχελ ντε Κεβέδο και Έχε 10 Σουρ, στο διαμέρισμα Κογιουακάν, στην Πόλη του Μεξικού, δίνοντας έτσι το έναυσμα του πολέμου ενάντια στην υπάρχουσα τάξη. Την επόμενη μέρα πραγματοποιήσαμε μια εμπρηστική επίθεση εναντίον των εκπαιδευτικών εγκαταστάσεων Αεροπούερτο του Conalep (Εθνικό Κολέγιο Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης), που βρίσκονται στους δρόμους της Τερσέρα Σεκσιόν ντε Αρενάλ, στο διαμέρισμα Βενουστιάνο Καρράνσα, στην Πόλη του Μεξικού.

Στις 30 Σεπτέμβρη, σε μια συντονισμένη ενέργεια των πυρήνων της Πόλης του Μεξικού και της πολιτείας του Χαλίσκο, η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς (CCF) επιτέθηκε ταυτόχρονα στην πρωτεύουσα και στο Χαλίσκο, χτυπώντας εκεί που τους πονάει περισσότερο: στο εμπόρευμα. Δίνοντας ζωή στην απελευθερωτική φωτιά στο πολυκατάστημα Wall-Mart επί της οδού Λουίς Ντονάλδο Κολόζιο, στη συνοικία Μπουεναβίστα, στο διαμέρισμα Κουαουτέμοκ της Πόλης του Μεξικού, και στο εμπορικό κέντρο Pabellon στη λεωφόρο Πάτρια, στην Γκουαδαλαχάρα, Χαλίσκο.

Οι νέες δηλώσεις του Μιγκέλ Άνχελ Μανσέρα [Miguel Angel Mancera], Γενικού Εισαγγελέα της Πόλης του Μεξικού, συνεχίζουν να υποβιβάζουν τις αναρχικές ενέργειες που λαμβάνουν χώρα στην Πόλη του Μεξικού, ακολουθώντας την στρατηγική του PDR (Κόμμα της Δημοκρατικής Επανάστασης) και του Μαρσέλο Εμπράδ [Marcelo Ebrad, Κυβερνήτη της Πόλης του Μεξικού], με στόχο τη φίμωση του αγώνα μας. Στην προκήρυξη που στάλθηκε την ίδια μέρα που πραγματοποιήθηκε

η ενέργεια των πυρήνων της Πόλης του Μεξικού αναλάβαμε την ευθύνη της επίθεσης. Η Εισαγγελία του Χαλίσκο επίσης σιωπά και αποκρύπτει τον αγώνα μας. Την ίδια νύχτα οι πυρήνες του Χαλίσκο κοινοποίησαν την επίθεσή μας.

Αφιερώνουμε αυτές τις ενέργειες προπαγάνδας κατά τη διάρκεια του ΜΑΥΡΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ στο σύντροφο Χελώνα, στη συντρόφισσα Ταμάρα, στους φυλακισμένους συντρόφους μας στο Μεξικό και στον κόσμο.

Ο αγώνας ξεκίνησε και θα πράξουμε έτσι ώστε να απλωθεί σε κάθε γωνιά.

Έστω κι ένας σύντροφός μας να συλληφθεί στην αυριανή πορεία, θα κάψουμε τις πόλεις!

Είμαστε όλοι συνεργοί της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς!

Ζήτω η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς (CCF)!

Ζήτω η Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία του Μεξικού!

Ζήτω οι εξεγερσιακές και οικοαναρχικές ομάδες στον αγώνα!

Ζήτω η απελευθερωτική φωτιά και το νικηφόρο μπαρούτι!

Δύναμη, σύντροφοι απαχθέντες για την «υπόθεση βόμβες»!

Δύναμη, φυλακισμένοι σύντροφοι της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς!

Δύναμη, σύντροφοι του Επαναστατικού Αγώνα!

Δύναμη, σύντροφε Τορτούγα/Χελώνα!

Δύναμη, συντρόφισσα Ταμάρα!

Δύναμη, σύντροφε Γκαμπριέλ!

Ενάντια στο τεχνολογικό σύστημα της κυριαρχίας!

Για το γκρέμισμα των φυλακών!

Για την καταστροφή όλων όσων κυριαρχούν πάνω μας!

Για τη Συνολική Απελευθέρωση!

Για το διεθνή αναρχικό συντονισμό!

Για την Αναρχία!

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς – Χαλίσκο

1η Οκτώβρη 2011

πηγή: liberaciontotal.lahaine.org

Αλληλεγγύη στη Σ.Π.Φ. από τη Ρωσία

Ο αναρχικός χώρος είναι ένα ψηφιδωτό αρνήσεων μέσα στο οποίο αναγνωρίζουμε τους κοινούς τόπους, αλλά και τις διαφορετικές αναφορές του καθενός μας. Μέσα σε αυτόν οι σκέψεις και οι πρακτικές μας βρίσκονται σε συνεχή εξέλιξη, και αφουγκραζόμαστε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των διαφορετικών συνιστώσεων που τον συγκροτούν. Αυτή είναι και η ομορφιά της επανάστασης· δεν υπάρχει μία μονοσήμαντη αλήθεια, ούτε μία ορθόδοξη παράδοση που υπαγορεύει το σωστό και το λάθος.

Έτσι εμείς, τα φυλακισμένα μέλη της Σ.Π.Φ., μεταφράσαμε το κείμενο των Ρώσων συντρόφων, καθώς θεωρούμε ότι αποτελεί μία ακόμα συνεισφορά στο διεθνή διάλογο των αναρχικών της πράξης.

Ζήτω η Α.Α.Ο./Δ.Ε.Μ.

Ανακοίνωση του ρωσικού αναρχικού δικτύου αντιπληροφόρησης blackblocg.info (15-11/2011):

Μια κοινωνία που σε περιτριγυρίζει όταν γίνεσαι κάποιου είδους συνειδητοποιημένη ατομικότητα, θα 'πρεπε να σε ζημιώνει από μια μεγάλη πληθώρα αηδιαστικής αδικίας που είναι έμφυτη στην ίδια της τη δομή. Εμφανίζεται παντού: στους κοινωνικούς θεσμούς, στις διαπροσωπικές αμοιβαίες σχέσεις, στις επιβαλλόμενες ψευδο-αξίες, ακόμα και στο πώς να σκέφτεσαι κι αισθάνεσαι. Όλες αυτές οι χάσκουσες πληγές δηλητηριάζουν την κάθε μέρα της ύπαρξής μας. Φαίνεται πως αυτές οι κρυμμένες πίκρες και η απογοήτευση είναι οι

κύριοι λόγοι που ένα άτομο καταλήγει να έχει αναρχικές πεποιθήσεις. Η αναρχική κοσμοθεωρία είναι μία απόπειρα εξάλειψης όλων των κατασκευασμάτων τα οποία χτίστηκαν σε έναν ανθρώπινο κόσμο, αλλά είναι εχθρικά στην ίδια την ανθρώπινη φύση. Να την καταστρέψουμε, και να δημιουργήσουμε πάνω στα συντρίμια μια νέα κοινωνία ελευθερίας. Το αναρχικό κίνημα είναι μία κοινότητα ανθρώπων οι οποίοι στοχεύουν μέσα από τις σκέψεις και τις δράσεις τους στην πραγματοποίηση της ιδέας της απελευθέρωσης.

Αποδείχτηκε λοιπόν πως τις τελευταίες δεκαετίες το αναρχικό κίνημα, παρ' όλες τις διακηρύξεις, έχει εγκαταλείψει τον κύριο σκοπό του. Η παρακμή, ο κυνισμός, η παθητικότητα, οι καταδίκες και οι φιλονικίες έχουν ενθρονιστεί στις τάξεις μας. Ξαφνικά όμως φύσηξε ο φρέσκος άνεμος. Καρδιές που δεν υπακούουν στο κυρίως ρεύμα, κι αρνήθηκαν να αποδεχτούν την απελπισία του σύγχρονου κόσμου κι αυτού του «κινήματος» που υποτίθεται πως θα τον άλλαζε. Και αυτή ήταν η στιγμή που γεννήθηκε το συνονθύλευμα του παρόντος, το οποίο έχει χαρακτηριστεί ως εξεγερσιακός αναρχισμός.

Στη Ρωσία η τάση του εξεγερσιακού αναρχισμού εμφανίστηκε για πρώτη φορά πριν από μερικά χρόνια. Η κατανόηση της ματαιότητας των προηγούμενων αναρχικών τακτικών μέσα στα κοινωνικά κινήματα, οι δολοφονίες των συντρόφων μας από φασίστες με τις πλάτες του κράτους και, φυσικά, οι φωτιές της εξέγερσης του Δεκέμβρη στην Ελλάδα – αυτές ήταν οι συγκυρίες των καταστάσεων που φώτισαν το μονοπάτι του αγώνα στο οποίο πορευόμαστε σήμερα με αυτοπεποίθηση.

Θέλουμε να τονίσουμε πως, με όλες τις ατέλειες των τακτικών (λες και υπάρχουν τέλειες πρακτικές!) και όλα τα αναπόφευκτα λάθη στο δρόμο μας, ένα εξεγερσιακό ρεύμα έχει μεγάλη σημασία για το σύγχρονο αναρχισμό. Αυτή η αίσθηση δεν έγκειται στη «βία» ως προς την οποία νοθετούν η αστυνομία, τα μίντια και οι

ψευτοεπαναστάτες. Αυτή η αίσθηση βρίσκεται στη ρήξη με τη δυσώδη κυρίαρχη τάξη· στο μαχητικό ενθουσιασμό της άμεσης επανάστασης, όταν η επίθεση στο σύστημα και η δημιουργία του καινούργιου ενώνονται σε έναν ανεμοστρόβιλο. Δε θέλουμε ν' αναβάλλουμε κι άλλο τον αγώνα και τη ζωή μας. Ζούμε και πολεμάμε στο σήμερα. Κι αυτή είναι η μόνη προσέγγιση που δημιουργεί μια ευκαιρία για νίκη. Η εισπνοή καθαρού αέρα για τη μεγάλη ιδέα που φαινόταν έτοιμη να ξεθωριάσει – αυτό είναι το κυρίως νόημα και η αξία του εξεγερσιακού αναρχισμού.

Και δεν είναι καθόλου περιστασιακό· οι παγκόσμιοι εξουσιαστές έβαλαν τους αναρχικούς της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς» (ΣΠΦ) στο ίδιο τσουβάλι με τους Ισλαμιστές σε λίστες τρομοκρατών. Η τρομοκρατία είναι ένα αγαπημένο φόβητρο που χρησιμοποιούν όλοι οι αιμοδιψείς δικτάτορες του δολαρίου. Το πιο σίγουρο είναι πως σύντομα θα δούμε αναρχικούς να αναφέρονται ως «υπ' αριθμόν ένα δημόσιος κίνδυνος», γιατί αντίθετα με τους φανατικούς της κάθε είδους θρησκείας, τολμήσαμε να αντιτεθούμε στις ρίζες της υπάρχουσας τάξης – στην ιδιωτική ιδιοκτησία και στην κοινωνική ιεραρχία.

Οι δράσεις της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, καθώς και αυτές πολλών άλλων συντρόφων από την Ελλάδα και ανά τον κόσμο, πάντοτε μας εμπύχωναν και μας γέμιζαν με συναισθήματα ενότητας και ελπίδας για τη νίκη. Έτσι, παρά συγκεκριμένες ιδεολογικές διαφορές (δεν συμεριζόμαστε το «νιχιλισμό» της ΣΠΦ, και ως εξεγερσιακοί αναρχοκομμουνιστές φιλοδοξούμε στο ξεσήκωμα του κόσμου προς την εξέγερση), εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους φυλακισμένους συντρόφους και τους στέλνουμε τους θερμούς επαναστατικούς χαιρετισμούς μας. Άμεση απελευθέρωση όλων!

Θα νικήσουμε!

Ζήτω η αναρχία!

Συλλογικότητα BlackBlocg, Ρωσία

Η φωτιά συνεχίζει να καίει μέσα μας – Το στοίχημα της F.A.I./I.R.F.

Ένα στοίχημα που δεν εγκαταλείψαμε ούτε μέσα στις φυλακές που βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή. Παραμένουμε ζωντανοί και ανυπότακτοι χωρίς να γονατίζουμε απέναντι στα πειθαρχικά που μας φορτώνουν στις μεταγωγές με τις οποίες μας εκδικούνται, στις ειδικές συνθήκες που προσπαθούν να μας επιβάλλουν. Κρατάμε άσβεστο το πάθος για την ελευθερία και ξαναζούμε έστω και για λίγο την ομορφιά της αντάρτικης δράσης όπως στις στιγμές που βιώσαμε στην πρόσφατη απόπειρα απόδρασης μας. Ο πόλεμος που έχουμε κηρύξει με την εξουσία δεν γνωρίζει ανακωχή. Αυτό φοβίζει τον εχθρό, ο οποίος δοκιμάζει να μας φιμώσει με κάθε τρόπο. Δεν είναι τυχαίες οι επαναλαμβανόμενες διώξεις που ασκούνται εναντίων μας ακόμα και για την έκδοση κειμένων που γράφουμε μέσα από τις φυλακές. Το γεγονός ότι το κράτος φοβάται ακόμα και τις λέξεις μας, μας προσφέρει νέα δύναμη, νέα χαμόγελα. Γιατί σημαίνει πως τα λόγια μας δραπετεύουν από τα κελιά της αιχμαλωσίας και συναντούν νέους συντρόφους που αναζητούν και σχεδιάζουν τις δικές τους μάχες ενάντια στην εξουσία.

Παράλληλα η ανταρσία μας συνδέεται με τη διεθνή συννομοσία της F.A.I. (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία) προωθώντας την προοπτική του διεθνούς επαναστατικού μετώπου. Αγγελιοφόροι του χάους στέλνουν από παντού μηνύματα ανυποταξίας μέσα από φωτιές, εκρήξεις και βανδαλισμούς, που καταργούν το πραξικόπημα της εξουσίας, στο Μεξικό, στη Χιλή, στην Αργεντινή, στη Βολιβία, στο Περού, στην Αγγλία, στην Ισπανία, στην Ιταλία, στην Ινδονήσια, στη Ρωσία και οπουδήποτε εξαπλώνεται το εγχείρημα της F.A.I./I.R.F. Η F.A.I. είναι μια πρόσκληση να σκεφτούμε, να μιλήσουμε, να εκφράσουμε τις επιθυμίες μας, να υπάρξουμε ως ελεύθερα και αυτόνομα άτομα και όχι ως σκιές μιας θλιβερής απομίμησης του εαυτού μας, αιχμάλωτη στις συμβάσεις και στους καταναγκασμούς της εξουσίας. Συνωμοτώ εναντία στο κράτος σημαίνει αναπνέω

ελεύθερα. Κάθε μέρα στην ανυποταξία μας, στην φυλακή, στην αναρχική παρανομία, στα ανατρεπτικά σχέδια μας, στις θυελλώδεις συζητήσεις μας, στις θορυβώδεις πράξεις μας, στα εκρηκτικά συναισθήματά μας, κατακτάμε περισσότερες ανάσες ελευθερίας. Η στήριξη και η προώθηση του σχεδίου της F.A.I./I.R.F. είναι η αμετανόητη επιλογή να συνεχίσουμε να ζούμε παθιασμένα και ανατρεπτικά κόβοντας οριστικά τις γέφυρες επιστροφής στην κανονικότητα μιας ήσυχης και νόμιμης ζωής.

Μέσα σε αυτήν τη ξέφρενη πορεία, δεν χωρούν ψευδαισθήσεις. Είναι αναμενόμενο ότι ο αντίπαλος καταστρώνει τα δικά του σχέδια. Προετοιμάζει το έδαφος για την αντεπίθεσή του τόσο σε επικοινωνιακό όσο και μιλιταριστικό επίπεδο. Τα αντίποινα της καταστολής οργανώνονται για να εδραιώσουν το φόβο μέσα στους ανατρεπτικούς κύκλους.

